

வறையின் கறகு

பி.க. கலைசல்கன்

இரு நாவல்கள்

வதையின் கதை
அந்நிய மனிதர்கள்

செ. கணேசலிங்கன்

விற்பனை உரிமை:

பாரி நிலையம்

184, பிராட்டேவ :: சென்னை-108.

குமரன் பப்ளிசர்ஸ்

முதற்பதிப்பு : மே 1995

(C)

விலை ரூ. 28

Title	: IRU NAVALGAL- (VATHAIYIN KATHAI, ANNIYA MANITHRGAL)
Author	: Se. GANESALINGAN (C)
Subject	: Novels in Tamil
Pages	: 172 (172 + iv)
Paper	: Cream Wove
Types	: 10 Point
Binding	: Duplex Board
Price	: Rs. 28/-
Publishers	: KUMARAN PUBLISHERS 27, 11nd Street, Kumaran Colony, Vadapalani, Madras-600 026.
Printers	: Chitra Printo Graphy, Madras-14.

இருநாவல்கள்-முன்னுரை

வதை அரசின் வன்முறை வடிவங்களில் ஒன்று. அதற்கு உரிமை பெற்றிருப்பதாக அரசு யந்திரம் எண்ணிக்கொள்கிறது. வெளியே தெரியாதபடி மூடிமறைத்தும் கொள்கிறது. ஆங்காங்கே பொலிஸ், இராணுவ நிலையங்களில், சிறைச் சாலைகளில் மரணம் வரை வதை இட்டுச் செல்லப்படும் போதே ஓரளவு வெளியே தெரியவருகிறது. அவற்றை எதிர்க்கும் புரட்சிகர வன்முறையும் தோன்றுகிறது.

சாதி, மத, இன, நிற, பால் பேதங்கள் சமூகத்தில் நிலவும் வரையும் இவற்றால் எழும் சமத்துவமின்மை, சுரண்டல், ஒடுக்கு முறை, அநீதி நிலைக்கும்வரை புரட்சிகர வன்முறை தோன்றவே செய்யும். இவ்வன்முறையே காலப் போக்கில் வதையை மூழ்த்திவிட வல்லது.

மார்க்சின் அந்நியமாதல் கோட்பாடு மூலம் மார்க்சியத்தை ஓரளவு விளக்குவதற்காகவே அந்நிய மனிதர்கள் என்ற நாவலை எழுத முயன்றேன். இக்கோட்பாடு மார்க்சின் ஆரம்பகால விளக்கம் என்று கூறுவர். ஆயினும் இன்றைய போட்டிச் சமூகத்தில் மனிதன் தனது கல்வி, உழைப்பு, நிர்வாகம், உற்பத்திப் பண்டம், ஆத்மா அனைத்திற்கும் எவ்வாறு அந்நியப்பட்டு வாழும் பரிதாப நிலை ஏற்பட்டிருக்கிறது என்ற ஓர் சித்தாந்தக் கருத்தை இந்நாவல் மூலம் தொட்டுக்காட்ட முயன்றேன்.

கருத்துகளைக் கூறவே கதை பின்வைப்பட்டது. அதற்குத் துணையாக சமகால வரலாற்றுச் சம்பவங்களை கதையோடு இணைத்துக் கொண்டேன்.

இருநாவல்களையும் ஒரே நூலாக இன்று வெளியிடுவதில் மகிழ்ச்சியடைகிறேன்.

சென்னை-26

செ. கணேசலிங்கன்.

3-5-95

ஆசிரியரின் பிற நூல்கள்

நாவல்கள்

ஒரு மண்ணின் கதை
மரணத்தின் நிழலில்
ஒரு குடும்பத்தின் கதை
இரண்டாவது சாதி
உலகச் சந்தையில் ஒரு பெண்
ஒரு பெண்ணின் கதை
வில்ங்கில்லா அடிமைகள்
சூரியன் கிழக்கில் உதிப்பதில்லை!
பொய்மையின் நிழலில்...
அயலவர்கள்
புதிய சந்தையில்
இளமையின் கீதம்
அந்நிய மனிதர்கள்
வதையின் கதை
மண்ணும் மக்களும்
போர்க்கோலம்
தரையும் தாரகையும்
செவ்வானம்
சடங்கு
நீண்ட பயணம்

சிறுகதைத் தொகுப்புகள்

சிறுவர்க்கான சிந்தனைக் கதைகள்
கொடுமைகள் தாமே அழிவதில்லை
சங்கமம்
ஒரே இனம்
நல்லவன்

கட்டுரைகள்

அறிவுக் கடிதங்கள்
பெண்ணடிமை தீர
கலையும் சமுதாயமும்
குந்தவிக்குக் கடிதங்கள்
குமரனுக்குக் கடிதங்கள்
மான்விழிக்குக் கடிதங்கள்

பார்ரி நிலையம்

184, பிராட்வே, சென்னை-108.

வதையின் கதை

சில வார்த்தைகள்

மனிதனது அடிப்படை உரிமைகள் பாதுகாக்கப்பட வேண்டும்; அவன் சுதந்திரமாக உழைத்து மனிதனாக வாழ உரிமை வேண்டும். இக்கோட்பாடுகளைக் கொண்டும் ஐக்கிய நாடுகள் சபை இயங்குகிறது. உலக நாடுகளெல்லாம் இச்சபையில் அங்கத்துவம் வகிக்கின்றன. இது தவிர சர்வதேச மன்னிப்புச் சங்கம், மனித உரிமைக் கழகம், ஜனநாயக உரிமைக் கழகம் போன்றனையும் மானிட நீதி வேண்டியும், மனிதர்கள் வதைபடுவதற்கும் காரணமின்றி சிறைப்படுவதற்கும் கொல்லப்படுவதற்கும் எதிராக இயங்கி வருகின்றன.

வதை இரு வகை. ஒன்று உடல் வதை; மற்றது மன (Mental) வதை.

வில்ங்கு அடிமைச் சமுதாயத்தில் எஜமானர்கள் உழைக்கும் மிருகங்களைப் போலவே அடிமைகளை, வதைத்து உழைப்பைப் பெற்றனர். கையில் குதிரைகளை, மாடுகளை அடிக்கும் சவுக்கை வைத்தே வேலை வாங்கினர். அமெரிக்காவில் அடிமைகளைச் சந்தையில் வாங்கியதும், மாடு குதிரைகளுக்கு கிராமங்களில் எஜமானின் முதற்பெயரை பழுக்கக் காய்ச்சிய இரும்புக் கம்பியால் முதுகில் பதிப்பது போல, அடிமைகளுக்கும் எஜமானின் முதலெழுத்தை குறிசுட்டு விடுவதை வரலாற்று மாணவர் யாவரும் அறிவர். இதனால் அடிமை எங்கு ஓடினும் பிடித்து எஜமானிடம் ஒப்படைப்பது எளிதானது.

நிலப்பிர புத்துவத்தில் நிலப்பிரபு, ஜமீன்தார், பண்ணையார் தமது பண்ணை அடிமைகளை எதிரீட்கும்போது, கட்டுப்

பாடுகளை மீறும்போது, தானே நேரடியாக விசாரித்து தண்டனை, வதை வழங்குவான். இதற்காக அடியாட்களை வைத்தும் தானே நேரடியாகத் தண்டனைகளை நிறைவேற்றினான். எப்படியும், நேரடி மனித உறவு இங்கு இருந்தது என்பதை நாம் அறிவோம்.

முதலாளித்துவத்தில் மனித உறவுகளுக்கிடையில் பண்டம் என்ற மூன்றாவது பொருள் தோன்றியது. பண்டப் பெருக்கம் சமூக வாழ்க்கையையும் சிக்கலாக்கியது. மூன்றாவது பொருளாகிய பண்ட வளர்ச்சியோடு மூன்றாவது அமைப்பாகிய அரசும் வலுத்துவந்தது. அரசு என்பது வர்க்கப் போராட்டத்தை அடக்கி ஒருக்கத் தோன்றிய பலாத்கார அமைப்பாகும். பொலிசும் நிரந்தர ராணுவமும் மனித வரலாற்றில் மிக அண்மையில், பண்ட உற்பத்திப் பெருக்கத்தோடு, பண்ட வளர்ச்சியோடு தோன்றிய அமைப்புகளே. முதலாளி வர்க்கம் தன்னைப் பாதுகாக்க வேண்டிய சட்டங்களை அமைத்து தமது சமூக அமைப்பை எதிர்ப்போரை வதைக்கும் பொறுப்பை பொலிஸ், இராணுவத்திடம் ஒப்படைத்தது. அதற்காக வேண்டிய நீதி மன்றம், சிறைச்சாலைகளையும் ஆக்கிக் கொடுத்தது.

பொலிஸ், இராணுவம், ஆயுதங்கள், சிறைச்சாலைகள் நூதன பொருட் காட்சிச் சாலைகளல்ல. அவை அரசின் பலாத்கார வடிவங்களே. சமனற்ற, நீதியற்ற, தனிச் சொத்துடைமையைப் பாதுகாக்கும் சமுதாய அமைப்பையும் அதன் கட்டுப்பாடுகளையும் காப்பாற்றவே மனித வதை அமைப்புகளாக இவை வலுப் பெற்று வருகின்றன. முதலில் பொலிசார் அல்லது இராணுவத்தினர் பின்னர் சிறைச் சாலைகளில் வதை ஒரு நாளாந்த தொழிலாகவே நடந்து கொண்டிருக்கிறது.

உலக முதலாளித்துவ அரசுகள் யாவும் பேச்சுரிமை, எழுத்துரிமை, தொழிற் சங்க உரிமை, வாக்குரிமை என்று

கூறப்படும் ஜனநாயக உரிமைகள் யாவும் தம் நாடுகளில் வழங்கப்பட்டிருப்பதாக பறை சாற்றுகின்றன. ஆனால், ஆளும் வர்க்கத்திற்கு இவ்வுரிமைகளால் ஆபத்து நேரும் என்று கருதப்படும்போது, இவ்வுரிமைகள் யாவும் பறிமுதல் செய்யப்படுவதைக் காணலாம். எதிர்ப்பவர்களுக்கு வதை பரிசாகக் கிடைக்கும்.

வதை பொலிஸ், இராணுவத்தினரின் கடமை போல நடை முறையில் உள்ளது. முதலாளித்துவ சமூகத்திற்கு எதிரான உண்மைகளைப் பெறவும் புரட்சிகர இயக்கங்களை அழிக்கவுமே வதை பெரும்பாலும் செயலாற்றப்படுகிறது. இவ்வதை பெரும்பாலும் இரகசியமாகவே நடத்தப்படுகிறது. மக்கள் கிளர்ச்சி எழும்போது வதை பரவலாக, மக்களுக்குப் பாடம் கற்பிப்பதாக வெளிப்படையாகவே நிகழ்கிறது. புரட்சியின் போது கசாப்புக் கடை நிகழ்ச்சிகள் கண்முன்னே நடை பெறுகின்றன.

பொலிஸ், இராணுவம் வேண்டும் 'உண்மை' என்பது விசித்திரமானது. வதையின் மூலமே தமக்கு வேண்டிய உண்மையை அறிய முடியும் என்பது அவர்கள் கோட்பாடு. இதற்காக அவர்கள் தாம் வேண்டும் 'உண்மை' கிடைக்கும் வரை தொடர்ந்து வதை நடைபெறுகிறது. சிறிது சிறிதாக ஆரம்பித்து உயிரைப் பறிக்கும் எல்லைவரை வதை நீள் கிறது. உடல், மூளை இரண்டும் பாதிப் படையும்வரை வதை நடை பெறுகிறது. சில வேளைகளில் ஒருவன் வதை செய்துவிட்டு தன் டியூட்டி முடிந்து விட்டதாக வீடு செல்லும் போது அடுத்த டியூட்டியில் வந்தவனிடம் வதை வேலையை ஒப்படைத்து விட்டுச் செல்கிறான். அவன் அத்தொழிலைத் தொடர்கிறான். இவ்வாறு வதை அவர்களது நாளாந்த தொழிலாகி, மனிதாபிமானமற்ற சமூக எதிரிகளாக பொலிஸ், இராணுவத்தினர் இச்சமூகத்தில் மாறி விடுகின்றனர்.

இத்தகைய மனித வதையின் வேடிக்கை யாதெனில் தொழிலாளர், ஏழை விவசாயியின் குடும்பத்திலிருந்தே

பொலிஸ், இராணுவம், சிதறியின் கடை ஊழியர் பெரும்பாலும் வருகின்றனர். பதவியில் வந்த பின் அதே வர்க்கத்திலிருந்து வந்த தொழிலாளி, ஏழை விவசாயியை அவர்கள் வதை செய்கின்றனர். இது எவ்வாறு நடைபெறுகிறது? முதலாளித்துவ அமைப்பில் இவர்களும் கூலி அடிமைகளாகி அவர்கள் சார்ந்திருக்கும் ஆளும் வர்க்கத்தின் மனிதாபிமானமற்ற பணியைச் செய்கின்றனர். ஆயினும் வர்க்கப்போராட்டம் வலுவடையும் போது இவர்களில் பெரும்பகுதியினர் பிரிந்து, நலிந்த வர்க்கத்தவருடன் சேர்ந்து கொள்வர்.

மனித வதைக்கு எதிராக நீங்கள் ஏன் போர் தொடுக்க வேண்டும்? இது அநீதியானது, மனிதாபிமானமற்றது என்பது மட்டுமல்ல. வதை சிறிது சிறிதாக பரவலாகி உங்கள் வீடுகளிலேயும் நுழைந்து விடும். காலங்காலமாக நசிந்து, நல்வாழ்வு வாழ முடியாத மக்கள் பின்னர் பொலிஸ் இராணுவம், சிதை அதிகாரிகளின் வதைக்கு ஆளாகின்றனர். பகைமை முரண்பாடுகள் முற்றும் வேளைகளில் வதையும் மிகமோச நிலை அடைவதைக் காணலாம்.

வதை மனித சமுதாயத்தின் மிகப் பெரிய அநாகரிகமாகும். மனிதனிடம் எஞ்சியுள்ள மனிதாபிமான உணர்வைக் கொல்லும் முயற்சியாகும். இது ஒன்றே முதலாளித்துவ சமூகத்தில் மனிதர்கள் எவ்வாறு அநீதியைப் படுத்தப்படுகிறார்கள் என்பதற்குத் தக்க சான்றாகவும் உள்ளது.

வதை வாழும் முறையாகி சமூகத்தின் பண்பாடாகிறது. Torture becomes the culture of the society) இந்நிலையே சமூகத்தின் மிக இழிந்த நிலையாகும்.

இன்றைய சமூக அமைப்பில் பல்வேறு வதைகள் உடல் வழியாகவோ, முனை வழியாகவோ நடந்து கொண்டிருக்கின்றன. சிறுபான்மையினரான முதலாளிகள் பெரும்பான்மையினரான தொழிலாளர்களை வதைப்பது, பண்ணையார் கூலி விவசாயிகளை வதைப்பது, உயர்ந்த சாதி என்று

தம்மை உயர்த்துபவர் தாழ்ந்த சாதியினரை வதைப்பது, பெரும்பான்மை இனத்தவர் சிறுபான்மை இனத்தவரை வதைப்பது, பெரும்பான்மை மதத்தவர் சிறுபான்மை மதத்தவரை அடக்குவது, கணவன் மனைவியை வதைப்பது, மூத்தவர்கள் இளையவர்களை வதைப்பது, பெற்றோர் பிள்ளைகளை வதைப்பது, ஆசிரியர் மாணவரை வதைப்பது... இவ்வாறு பலவற்றைக் காணலாம். ஆயினும் அரசியல் வதையை மட்டுமே இந்நாவலில் பிரதானமாகக் கையாண்டுள்ளேன், ஏனெனில் மேலே கூறிய வதையாவும் கொண்ட சமூக அமைப்பை இன்னும் கட்டிக்காத்து வருவது அரசியல் ஆதிக்கம் கொண்ட ஆளும் வர்க்கமே யாகும். ஆகவே இந்த அரசை பெரும்பான்மையான பாட்டாளிகள் தூக்கி எறியும் போது ஏற்படும் சமத்துவமும் சமூக நீதியும் கொண்ட சமூக அமைப்பில் இவ்வதைகள் எதுவுமே இல்லாத உந்நத பண்பாடு கொண்ட சமூக அமைப்பை ஏற்படுத்த முடியும்.

சிறுபான்மையினரான முதலாளிகள் பெரும்பான்மையான உழைக்கும் வர்க்கத்தவரின் உபரி உழைப்பை அபகரித்து, உற்பத்தி உறவிலும் அவர்கள் ஆக்கிய பண்டத்திலுமிருந்தே அந்நியப்படுத்தப்பட்டு வறுமையில் வாட்டப்படுகின்றனர். அவர்களது குடும்பத்தவர் போதிய போஷாக்குணவு இன்மையால் நோய்வாய்ப்பட்டு முழு வாழ்வு வரழ முடியாது பாதியிலேயே வதை பட்டுக் கொல்லப்படுகின்றனர்.

இதைவிட அநாகரிகமான செயல் இன்றைய சமூகத்தில் வேறு எதுவுமில்லை. போதிய உணவு, சத்தான உணவு, நல்ல தண்ணீர், நல்ல காற்றோட்ட முள்ள வீடு இல்லாது துன்பப்படுபவரே சமூகத்தில் பெரும் பான்மையினராக உள்ளனர். இவற்றில் வேடிக்கையாதெனில் இவர்களே நாள்தோறும் உழைப்பில் ஈடுபடுபவர்களாவர். அல்லது உழைப்பில் ஈடுபட வாய்ப்பின்றியும் அல்லற்படுபவர்கள். இந்நிலையை மாற்ற உழைக்கும் வர்க்கத்தவர் எழும்போது பொலிஸ், இராணுவம், சிறைச்சாலைகள் வதை என்னும்

ஆயுதத்தைக்கொண்டு அவர்களை அடக்கி ஒடுக்க முயல் கிறது.

இத்தகைய வதைகள் ஒருபுறம் நிகழும்போது மறுபுறத் தில் சிறுபான்மையினரான முதலாளிகளும் அவர்களைப் பாதுகாக்கும் அரசியல்வாதிகளும் வாழ்க்கையில் கிடைக்கக் கூடிய புதிய புதிய இன்பங்களைத் தேடி அலைகின்றனர். ஸ்ரார் ஓட்டல்கள், நவசவை உணவு, செக்ஸ், உணர்ச்சி களைக் கிளையும் இசை, நடனங்கள், மது வகைகள், எல்எஸ்டி போன்றவற்றில் பொழுதைக் கழிக்கின்றனர்.

பூர்ஷ்வா ஜனநாயகம் தரும் எழுத்துரிமை எல்லைக்குள் நின்றேயே இந்நாவலை எழுதியுள்ளேன். உள்ளடக்கமே உருவத்தைத் தீர்மானிக்கிறது என்ற கோட்பாடு கொண்ட வர்கள் நாம். நான் கூற விரும்பியவை எடுத்துக் கொண்ட வடிவமே இந்நாவல்.

வதையின் கோர உருவங்களின் முழுமையல்ல இக் கதை. அவற்றின் கோரப் பற்களை ஆங்காங்கே தொட்டுக் காட்டியுள்ளேன். இலங்கையின் பத்து ஆண்டு சமகால வரலாறு இந்நாவலில் அடங்கியுள்ளது. பெயர்கள் எவரை யும் குறிப்பிடுபவையல்ல.

இந்நாவலை விரைவில் அச்சிட உதவிய திரு. பரதன் அவர்களுக்கும் திரு. மூவேந்தர் மூத்து, அன்னாரது அச்சக ஊழியர்களுக்கும் என் அன்பும் நன்றியும்.

இலங்கையில் மட்டுமல்ல, உலகெங்கும் அரசியல் வதைக்குள்ளாகி உயிரிழந்தவர், உடல் ஊனமுற்றவர்கட்கு இந்நூலை சமர்ப்பிக்கின்றேன்.

—செ.க.

நேரம்... இந்தத் தொல்லைகளை மறக்க...' என்றேன் -
'யு ஆர் எ குட் பிரேண்ட்' என்றான்.'

பூபால் தன் வீரத்தைப் பேசி முடிக்க முன்னரே இடை
மறித்து நந்தினி நளினமாகக் கூறினாள் :

“நேரமாகிறது, கடைசி வேளையில் கையை விரித்து
விட்டு நரணைக்கு, ‘மறந்து விட்டேன், சாரி’ என்றும்
சொல்லி விடலாம். அரசியல்வாதிகளுக்கு இது சகஜ
மாச்சே.’”

“மறப்பதா? ‘ரிலாக்ஷேசன்’ என்று நான் சொன்ன
தன் அர்ந்தத்தை அவன் புரியாமலா இருப்பான். அந்த
நினைவு அவனை அசைத்துக் கொண்டேயிருக்கும். இது
ஒரு ‘சென்சேஷன்.’ அதை அவனாலென்ன எவனாலும்
விட்டுவிட முடியாது.’”

பூபாலின் சாதாரணமான பேச்சை ரசித்தபடி சோம
சுந்தரம் மேசையின் ஒரு புறத்தில் ‘ஜின்’னை கவைத்த
படி இருந்தான். உடைபடாத விஸ்கிப் புட்டி ஒன்று பியர்
போத்தல்களிடையே மேசையில் தயாராக இருந்தது. கேக்,
கட்லெட்... சிற்றுண்டிகள் பிளேட்களில் இருந்தன. டின்ன
ருக்கு தயாராக பிளேட்டுகள் மேசையில் பரவப்பட்டிருந்தன.
எதிர்புறத்தில் லீலா. நந்தினியின் தோழியாக அழைத்து
வரப்பட்டவள்.

லீலா அழகாக, சதைப் பிடிப்புடனும் எடுப்பான
மார்புடனும் காணப்பட்டாலும் நந்தினி போல கலகலப்பான
பேச்சும் அசைவும் அவளிடம் குறைவாகவே காணப்
பட்டது.

அந்தப் பெரிய மேல் நாட்டுப் பாணியிலான ஓட்டலின்
ஹாலில் ஒதுக்குப் புறம்பான மூலையிலேயே அவர்களது
மேசை இருந்தது. மறுபுறத்தில் மேல் நாட்டு இசையும்
நடனங்களும் உணவும் பாட்டில்களும் கலகலப்பூட்டிக்
கொண்டிருந்தன. மங்கிய மின் ஒளியில் கனவுலகம் போல
காட்சியளித்தது.

செ. கணேசலிங்கன்

9

“நேரம் போய்க் கொண்டிருக்கிறது. பன்னிரண்டு மணியானால் டெருக்களிலே பொலிஸ், ராணுவம் வேறு, ஒரு தடவை டெலிபோன் செய்தே பாருங்களேன்.”

ஓரளவு பொறுமையிழந்த நிலையில் சோமசுந்தரம் கூறினான். அவனது பார்வை ஓட்டலின் வாயில் வழியையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தது.

“அவனை இப்போது எங்கே பிடிக்க முடியும்? எந்த ‘கான்பரன்ஸி’ல் எங்கே இருப்பானோ? இன்றைக்கு இந்த நாடே அவன் கையில் தானே இருக்கிறது. பிரதமர் தொடக்கம் மந்திரிகளெல்லோரும் அவன் கையில். வீட்டிலே நிச்சயம் இருக்க மாட்டான். டெலிபோன் அடித்தால்கூட அங்கே அவனுடன் எவரும் பேசமுடியாது. குறிப்பிட்ட ஒரு சிலர் மட்டுமே பேசமுடியும். நாங்கள் பேசவே அனுமதி கிடையாது. எத்தனை சிரமப்பட்டு, ஆளைப்பிடித்து இந்த ஏற்பாடுகளை நான் செய்தேன் தெரியுமா? மிஸ்டர் சோமு, எல்லாம் உங்கள் அலுவலை முடிக்கத்தான்.”

“ஆளையே காணவில்லை. அலுவல் முடிந்ததாக நீ மட்டும் சொல்லுகிறாய்”

சோமசுந்தரம் தனது ‘ரை’யை சிறிது தளர்த்தியபடியே கூறினான்.

“என்ன சோமு. நான் எடுத்த காரியம் எதிலாவது தோல்வி கண்டிருக்கிறேனா? பண்டாவைப் பற்றி உனக்குத் தெரியாது. சொல்லிவிட்டு ஏமாற்றுபவனில்லை, சொன்னால் சொன்னதுதான். அவன் கட்டாயம் வருவான். அதுபோக நந்தினியின் திறமைகளையெல்லாம் சொல்லி வைத்திருக்கிறேன். அவன் ஒரு அசாதாரண மனிதப்பிறவி. புதுமையைக் காணத் துடிப்பவன். அதே வேளை இரக்க சுபாவமே குறைந்தவன். எதிரியாகிவிட்டால் அவர்களைப் பழி வாங்குவதில் இன்பம் காண்பவன். நாட்டில் இத்தனை நடந்த பின்பும் இந்த வேளையிலும் பாதுகாப்பே இல்லாது காரிலே தனியாச் சுற்றுபவனும் அவன் ஒருவன்தான்.”

பூபாலின் கதைகளை ஆவலோடு மூவரும் கேட்டனர். பண்டாவை ஒரு வீரபுருஷனாகக் காட்டுவதிலே அவனுக்கு ஒரு குஷி. அதே வேளை அந்த வீரபுருஷனை தன்னால் வென்றுவிட முடியும் என்ற தற்பெருமை வேறு.

“அதே வரூகிறான் பார்த்தாயா? நான் சொன்னால் சொன்னதுதான்.”

பூபால் நந்தினியின் துடையில் கிள்ளியபடியே கூறினான். எல்லோர் விழிகளும் அவனையே நோக்கின. வெள்ளை சூட், நிபிரந்த நடை. முகத்தில் கண்ணாடி.

நால்வரும் எழுந்து நின்று மரியாதை செலுத்தினர்.

“லேட். ஐ ஆம் சாரி பூபால்”

பூபாலின் கையை குலுக்கியபடியே கூறினான்.

“தட்ஸ் ஆல் ரையிட். உங்க நெருக்கடி, வேலைகள், சிரமம் தெரியாதா? பெட்டர் லேட்தான் நெவர். நீங்க சொன்னால் சொன்னதுதான். எனக்குத் தெரியாதா? இவர் தான் மிஸ்டர் சோமசுந்தரம். பெரிய இன்டஸ்ட்ரியலிஸ்ட்...”

பூபால் எழுந்து நின்று மூவரையும் தனித்தனியே அறிமுகப்படுத்தினான். பண்டா கை குலுக்கினான். நந்தினியின் கையில் வளையல் ஒலித்தது.

பாட்டில் உடைக்கப்பட்டது. பண்டாவிற்கு பிடித்தமான சிக்கின் நூடிஸ் வரவழைக்கப்பட்டது. சுறுசுறுப்பாக யாவும் நடந்தன. பெண்கள் மேல் அதிகம் நாட்டம் காட்டாத படி பண்டா நடந்துகொண்டது நந்தினிக்குப் பிடிக்க வில்லை.

பேச்சு பெரிதும் அரசியலாகவே இருந்தது. பண்டா தன் வீரச் செயல்கள் சிலவற்றை பூபாலிடம் கூறினான்.

“எப்படியாயினும் நாட்டைப் பயங்கரவாதிகளிடமிருந்து கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டு வந்த திறமையை நாம் பாராட்டாமல் இருக்க முடியாது.”

பூபாலசிங்கம் பாராட்டுவதை சோமசுந்தரம் ஆமோதித்துக் கொண்டேயிருந்தான்.

“சப்ளைஸ் எல்லாம் எப்படி?”

சோமசுந்தரம் பேச்சுக் கொடுப்பதற்காகக் கேட்டான்.

“உலக நாடுகளெல்லாம் உதவ முன் வந்துவிட்டன. சப்ளைஸ் பற்றி இனி கவலையேயில்லை. சில நாடுகளிலிருந்து வந்து சேர ஓரிரு வாரங்களாகலாம்.”

“இந்தியா, பாகிஸ்தான்...”

பூபாலசிங்கம் இழுத்தான்.

“இரண்டு நாட்களிலேயே இந்திய உதவி வந்து விட்டதே. முதலுதவியே அவர்கள்தானே.”

பண்டாவிற்கு விஸ்கியில் இருந்த நாட்டம் உணவிலேயே இருக்கவில்லை. எத்தனை உரமான நம்பிக்கையுடன் பேசியபோதும் பண்டாவின் பேச்சிலும் அவசரத்திலும் ஒருவித அமைதியின்மை நிலவவேயிருந்தது. சிக்கின் நூடில்ஸ்ஸை ஒதுக்கிவிட்டு புருட் சாலட்டை சுவைத்தான்.

மூவரும் பண்டாவின் வேகத்தைத் தொடர்ந்தனர். அவன் விரைவில் எழுந்துவிடலாம். அதன்மேல் தாம் தாமதிக்கப் படாது என்று சுறுசுறுப்பாக யாவரும் இயங்கினர்.

“நீங்க சாப்பாட்டிலேயே கவனமில்லைப் போல் தெரிகிறது.”

சோமசுந்தரம் கூறினான். பண்டா உடனே சமாளித்த படி கூறினான்:

“நாடு இருக்கும் இந்த நிலையில் எங்கே சாப்பிட முடிகிறது? எங்கள் தலையெல்லாம் உருண்டு விடுமோ என்ற பயம். தற்போதுதான் பயம் ஓரளவு நீங்கி வருகிறது. எப்படியாயினும் தமிழர்கள் இந்த பயங்கரவாதத்தில் பங்கு பற்றாத தற்கு நாம் பாராட்டுகிறோம்.”

“எங்கள் தொழிற்சாலைகளெல்லாம் போய்விடுமோ என்று பயந்தோம். இப்போதுதான் பயம் தெளிவடைகிறது.”

சோமசுந்தரம் சொன்னான்.

நண்பர்கள்போல இருவர் குரலும் ஒலித்தன.

“மிஸ்டர் சோமசுந்தரம் எந்த வேளையிலும் உங்களுக்குப் பயன்படக்கூடியவர். அவருடைய அலுவலைக் கொஞ்சம் கவனிக்க வேண்டும்.”

பண்டா திடீரென எழுந்துவிட்டாலும் என்ற நோக்கில் பூபால் காரியத்தோடு கண்ணாயிருந்தான்.

“ராணுவம் எடுத்த லாரிகளைப் பற்றித்தானே. பூபால், நாளைக்கு ‘செக்கிரிட்டரி’யிட்டை சொல்லி அந்த ‘பைலை’ போடச் செய். உடனேயே லாரிகளை விடுவிக்க ஏற்பாடு செய்கிறேன். வெளிநாட்டிலிருந்து போதிய லாரி, ஜீப் எல்லாம் ஓடர் செய்துவிட்டோம். அவை வந்து சேரும்வரை கொஞ்சம் சிரமந்தான். ஆனாலும் நிலமை மாறி வருகிறது. எமது கைத்தொழில்கள் பாதிக்கப்படாது.”

பண்டா கூறிக்கொண்டே எழுந்தான்.

“தாங் யூ வெரி மச் போர் டீட்டிங் யூ”

சோமசுந்தரம் வெற்றிப் பெருமிதத்தோடு கைகுலுக்கினான்.

“தாங் யூ தாங் யூ” என்று கூறியபடியே பண்டா புறப்படத் திரும்பினான்:

“யூ காண் ரேக் போத்”—பூபாலசிங்கம் கூறினான்.

“நோ, திஸ் இஸ் நந்தினி நோ. ஐ வில் லீவ் கேர் அற் கேர் ஹோம்.”

“லீலா?”

“ஐ வில் ரேக் கேர்”—சோமசுந்தரம் கூறினான்.

நந்தினி பண்டாவின் பின் தொடர்ந்தாள். எங்கும் திரும்பிப் பார்க்காதவனாக நிலத்தைப் பார்த்தபடி பண்டா விரைவாக நடந்தாள். நந்தினி பின் தொடர்ந்தாள். அவளை தன் காரின் முன் சீட்டில் ஏறச் செய்தான்.

கார் புறப்பட்டது.

தெருவெல்லாம் வெறிச்சோடிக் கிடந்தது. காலி வீதியில் ஏறியதும் கார் வேகமாகச் சென்றது.

‘எந்த ஓட்டலுக்குக் கூட்டிச் செல்லுகிறீர்கள்?’

நந்தினி காரின் வேகத்தையும் பண்டாவின் மௌனத்தையும் பார்த்துக் கேட்டாள்.

‘எங்கள் வீட்டுக்குத்தான். நான் எப்படி ஓட்டலுக்குப் போக முடியும்?’

‘உங்கள் மனைவி, பிள்ளைகள் அங்கேயில்லையா!’

‘அவர்கள் லண்டனில்.’

‘பாதுகாப்பா?’

‘.....’

நந்தினி நளினமாகக் கூறி அவன் மௌனத்தைக் கண்டு மேலும் தொடர்ந்தாள்.

‘பெடியங்கள் நல்லாய் பயமுறுத்தி விட்டார்கள்.’

‘அதற்கேற்ற தண்டனையையும் அவர்கள் அனுபவித்துத்தான் தீரவேண்டும்.’

பண்டாவின் குரலில் பழிக்குப்பழி வாங்கும் ஓசை அழுத்தமாக ஒலித்தது.

கார் ஒரு சிறு தெரு வழியே திரும்பியது. ஒரே அமைதி. புதிய மாடி வீட்டின் முன் கார் நின்றது.

காரைவிட்டு இறங்கியதும் குளிர்ந்த கடற்காற்று இதழுட்டியது. புற மாடிப்படி வழியே ஏறும்போது கடல் அலையோசை மென்மையாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தது. காலி

வீதியில் இடையீடை இராணுவ லாரிகளின் இரைச்சல் கேட்டது.

நந்தினி ஒரு தடவை தலையை நிமிர்த்தி வானத்தைப் பார்த்தாள். விண்மீன்களின் சிமிட்டல் அழகாக இருந்தது.

பண்டாவைத் தொடர்ந்தாள். அவன் பெரிய படுக்கையறைக்குள் துழைந்து மின் விளக்குகளைப் போட்டாள். நந்தினி நிலைக் கண்ணாடியையும் சுவரில் மாட்டப்பட்டிருந்த படங்களையும் நோட்டம் போட்டாள்.

பண்டா 'கோட்'டைக் கழட்டி 'ரை'யை தளர்த்தி மூக்குக் கண்ணாடியை எடுத்து மேசைமேல் வைத்தாள். கண்ணாடி இல்லாதபோது வேறு உருவமாக இருக்கிறானே என நந்தினி எண்ணிக் கொண்டாள்.

“ஷவர்...” என நந்தினி வார்த்தையை இழுத்தாள்.

“அங்கே”

சேட்டை கழட்டியபடி முகத்தைத் திருப்பிக் காட்டினாள்.

“நீங்க...”

“வருகிறேன்...”

இவளை என் அடியையாக்குகிறேன் என்ற அடி நினைவோடு நந்தினி 'பாற்றுமை' திறந்தபடி விட்டு விட்டு, உடைகளைக் களைந்து வீசிவிட்டு 'ஷவர்'ரை திறந்தாள்.

“ஏதாவது குடிக்கிறாயா?”—பண்டா விஸ்கி பாட்டிலை திறந்தபடியே கேட்டாள்.

“வேணாம். நீங்க என்னை விட்டில் விட்டுவிட்டால் போதும்.”

கண்ணாடியில் பார்த்து உடையை சரி செய்தபடி நந்தினி சொன்னாள்.

“நான் எப்படி வரமுடியும்? என் ‘ஸ்ரேட்டஸ்’ பற்றி ஒன்றும் யோசிக்காமல் கேட்கிறாயே.”

“நான் எப்படி வீட்டுக்குப் போவது?”

“டிரைவர் கராஜ்ஜில் ஆங்கிக்கொண்டிருப்பான்... எழுப்பி விடுகிறேன்.”

“ஆண்கள் எல்லோரும் ஒரே ரகந்தான்.”

நந்தினி முணுமுணுத்தாள்.

“பூபால் சொன்னதில் தவறில்லை. யு ஆர் வெரி சென்சேஷனல்.”

அதே வார்த்தையை முன் சோமசுந்தரத்திடம் கேட்டதும் அவள் நினைவில் வந்தது. இவர்கள் இருவருமே ஒரே வர்க்கத்தின் பிறவிகளா?

2

“இந்தத் தலைகளையும் முண்டங்களையும் பார். உண்மையைச் சொல்லிவிடு. உங்களுக்கு உதவி செய்தவர்கள் யார்?”

விலங்கு பூட்டப்பட்டு ஒட்டிய வயிறோடு காய்ந்த நிலையில் நின்ற தர்மவீராவின் கழுத்தை வலதுகையால் நெரித்தபடியே காப்டன் கேட்டுக் கொண்டிருந்தான். முன்னே கிடந்த அவன் தோழர்களின் சடலங்களைப் பார்த்த போது அவனது இரத்தமெல்லாம் உறைந்து விட்டது. சோர்வடைந்த கால்கள் தள்ளாடின.

“எவருயில்லை.”

“பொய் பேசுகிறாயா? இவர்களெல்லாம் பொய் பேசிவர்கள். இதுதான் உனக்கும் நடக்கும்”

“உண்மைதான் சொல்லுகிறேன். உன் கொடுமைக் காக பொய் சொல்லவேண்டுமானால் சொல்லி விடுகிறேன்.”

“உண்மைதான் வேணும். நடமுன்னே” கையால் தள்ளி ‘ஜீப்’ ஒன்றில் அவனை ஏற்றினான் காப்டன்.

“முண்டங்களையெல்லாம் பெற்றோல் ஊற்றி எரித்து விடுங்கள். நீ வா. உன்னிடமிருந்து உண்மையை கக்க வைக்கிறேனா இல்லையா பார்.” அங்குள்ள இராணுவத்தினருக்கு அதிகாரமளித்துவிட்டு, ‘ஜீப்’பை ஓட்டும்படி இராணுவ டிரைவருக்கு உத்தரவிட்டான்.

இராணுவ காம்பீர் அமைந்திருந்த கிராமப் பாடசாலைக்கு ஜீப் வந்து சேர்ந்தது.

“உங்கள் படையினரின் ‘லிஸ்டே’ எங்களிடம் இருக்கிறது. தற்போது எங்கே மறைந்திருக்கிறார்கள் என்று சொல்லு. அல்லது இன்றுதான் உன் கடைசி நாள்.”

காப்டன் பாடசாலைக்குள் அழைத்து வந்து அவனைத் தள்ளிவிட்டான்.

“உன் தோழர்களைப் பார்;”

தலைகீழாக கட்டித் தொங்கிய ஐந்து வாலிபர்களைக் காட்டினான். அவர்கள் தொங்கிய சிமெந்து நிலத்தில் பச்சை இரத்தக் கறை படிந்து கிடந்தது. மூக்கிலிருந்தும் காயங்களிலிருந்தும் இரத்தம் கொட்டிக் கொண்டிருந்தது.

“நீ உண்மையைச் சொல்லாது விடலாம்; இந்த ஐந்து பேருமே உண்மையை சொல்லமாட்டார்கள் என்று உறுதி கூறுவாயா? நீ ‘எக்ஸிஸ்டீன்சியலிசம்’ பற்றி படித்திருக்கிறாயா? நீ படித்த யூனிவெர்சிட்டியில்தான் நானும் படித்தேன். கட்சியா, உயிரா என்ற நிலையை இன்றிரவுக்குள் முடிவு செய்யப் போகிறோம். ஒருவனாவது உயிரைப் பெரிதாக மதித்து உன் தோழர்களை காட்டித் தருகிறானா இல்லையா

பார். இந்தப் பகுதியிலுள்ள உன் கட்சிக்காரர் யாவரையும் சுட்டுத் தள்ளுவதற்கு மேலிடத்திலிருந்தே அனுமதி வந்து விட்டது. இதோ தொங்குபவர்களில் ஒருவனாவது மறைந்திருக்கும் இடங்களையெல்லாம் காட்டித் தராமலாவிடப் போகிறான். நாளை களனி கங்கையில் இப்பகுதியிலுள்ள உன் தோழர்கள் எல்லோரும் மிதப்பார்கள். இந்தச் செய்தி எங்கும் பரவி உங்கள் தோழர்கள், ஆதரவாளர்களை பயமுறுத்துவதென்ன, நடுங்கச் செய்யும். அத்தோடு எல்லோரும் சரணடைகிறார்களா இல்லையா பார். அவற்றைப் பார்க்காமலே நீயும் களனி ஆற்றில் மிதப்பாய்''

காப்டன் தங்கள் திட்டத்தை வெளிப்படையாகக் கூறினான். தர்மவீர எதுவுமே பேச முடியா நிலையில் கேட்டுக் கொண்டேயிருந்தான்.

''உங்கள் புரட்சியை நான் நசுக்க வந்திருக்கிறேன் என்று நினைக்காதே. உலக நாடுகளே நசுக்க முன்வந்து விட்டன. ஆயுதங்கள், விமானங்கள் எல்லாம் வந்து கொண்டிருக்கின்றன. எமக்கு ஆணை வந்திருக்கிறது. நாமெல்லாம் கைக்குண்டு வெடியைக் கண்டு காக்கா போல ஓடிய பொலீசாரல்ல. பிரிட்டிஷ் படையினரால் பயிற்றப்பட்டவர்கள். நான் சான்டேஸ்டில் பயிற்சி பெற்று வந்தவன் தெரியுமா?''

காப்டன் தொடர்ந்து பேசிக் கொண்டேயிருந்தான்.

''இவன் பூர்ஷ்வா வர்க்கத்தவனாயிருப்பான். அந்த வர்க்கத்தின் சரியான பிரதிநிதி. நினைவுபூர்வமாகச் செயலாற்றுவான். சந்தர்ப்பம் கிடைத்தால் இவனை, இவன் போன்றவர்களைத்தான் முதலில் சுடவேண்டும்'' தர்மவீர தன்னுள்ளே கூறிக்கொண்டான். தமது புரட்சியை நசுக்க உலகநாடுகள் முன்வரும் என்பதைப் பற்றி முன்னர் ஆராய்ந்து பார்க்காத தமது அறியாமையை எண்ணிக் கொண்டான்.

இருள் சூழத் தொடங்கியது.

காப்டன் மீண்டும் அவனை ஜீப்பில் ஏற்றினான். மற்றோர் இராணுவ முகாமிற்கு அழைத்துச் செல்வத் தீர்மானித்தான். தர்மவீர தலைமைப்பீடத்தைச் சேர்ந்தவன். அவனைக் கொன்றுவிட காப்டனுக்கு உரிமையில்லை. தன் யூனிட் தலைவனான மேஜரிடம் ஒப்படைக்க எண்ணி ஜீப்பை ஓட்டச் செய்தான்.

கிராமத்து இருள். தெருவெல்லாம் மரண அமைதி. வீடுகளில் எவருக்கும் உறக்கமில்லை.

தன் நிலைமையை நன்குணர்ந்த தர்மவீர தன்னை எதற்கும் தயார் படுத்திக்கொண்டான். பழகிய சிறுபள்ளத்தாக்குப் பகுதி. ஜீப்பிலிருந்து பாய்ந்து உருண்டான். செடிகளுக்கிடையே ஓடி மறைந்தான்.

காப்டனும் உதவியாக வந்த இராணுவத்தினரும் ட்ராச்லைட் அடித்துத் தேடினர். ரிவோல்வரால் செடிகளிடையே சுட்டபடி சத்தமிட்டுத் தேடினர்.

“விடியட்டும். நாளைக்கு அகப்படாமலா போகப் போகிறான். இவனைச் சித்திரவதை செய்து ஆற்றில் வீச வேண்டும்.”

காப்டன் கொதிப்போடு தன்னுள்ளே கூறிக்கொண்டு புறப்பட்டான்.

மறுநாட் காலை களனி ஆற்றில் மிதந்து வந்த தோழர்களின் சடலங்கள் பற்றியே கொழும்புவரை ஆற்றங்கரைக் கிராமமெங்கும் பேச்சாக இருந்தது.

கரையோரக் கிராமங்களெல்லாம் பீதியில் மிதந்தன. செய்தி எங்கும் காட்டுத்தீபோல் பரவியது.

பாலமொன்றில் நின்று மிதந்த சடலங்களை துணிச்சலான கிராமத்தவர் பதட்டத்தோடு எண்ணிக் கொண்டிருந்தனர்;

“ஒன்று, இரண்டு, மூன்று...பத்து...இருபது...நாற்பது
நாற்பத்தாறு... அதோ இளம் பெண்கள் கூட... அம்மண
மாக...”

3

“எங்கே நந்தினியை இன்னும் காணமே.”

“சோமசுந்தரம் அரசியல் பேச்சின் நடுவே திடீரென
பூபாலசிங்கத்தைக் கேட்டான்.

“அவள் கட்டாயம் வருவாள். வெற்றிக்காக எங்களுக்கு
பார்ட்டி தருகிறீர்கள் என்று மாலையில் தான் போன் செய்
தேன். யாரோ ஒரு தோழியைப் பார்த்துவிட்டு வந்து விடுவ
தாகச் சொன்னாள்.”

சோடா கலந்த விஸ்கியை சுவைத்தபடியே, சேரம
சுந்தரம் கூறினான்.

“அன்றிரவு நடந்தது பற்றி அவள் ஒன்றும் சொல்ல
வில்லையா?”

மெல்லிய புன்னகையோடு சோமசுந்தரம் கேட்டான்.

“எல்லாம் நல்லாக நடந்ததாகவே கூறினாள். இல்லா
விட்டால் உங்களுக்கு இந்த லாரிகளெல்லாம் கிடைத்
திருக்குமா? ‘ஷி இஸ் எ திறிலிங் கேள்’ என்று சும்மாவா
எனக்குக் கூறியிருப்பாள்....”

“பூபால். என்ன இருந்தாலும் நீ கெட்டிக்காரன்
தான்’டா...”

நந்தினி வருவதைக் கண்டு பேச்சை நிறுத்தினான்.

வேறு உதவிகளுக்கும் சோமசுந்தரம் அத்திவாரம் போடு
கிறான் என்பதை பூபாலசிங்கம் உணராமலில்லை.

“சாரி, நான் லேட்டா...” என்று கூறியபடி நந்தினி வந்து உட்கார்ந்தாள்.

“இல்லை; உன் திறமையைப் பற்றித்தான் பேசிக் கொண்டிருந்தேன்.—பூபாலசிங்கம் ஆரம்பிக்க சோமசுந்தரம் சொன்னான் :

“பண்டா உன்னை ‘நிறிலிங் கேள்’ என்று பாராட்டினானாம். நீ அவனைப்பற்றி ஒன்றும் சொல்லவில்லையே.”

“அவன் உணர்ச்சியே குறைந்த இரும்பு மனிதன். என்றாலும் நான் அவனை சில நிமிசங்கள் அசைத்து விட்டேன். எல்லாம் தன் அலுவல் முடியும் வரைதான். பிறகு என் முகத்தைப் பார்க்கவே அவன் விரும்பவில்லை. என்னை மட்டமாகவே கடைசியில் நடத்தினான்.”

தன் வெற்றியையும் தோல்வியையும் ஒப்புக் கொள்பவளாக நந்தினி கூறினாள்.

“ஏன் அப்படிச் சொல்லுகிறாய்?”

“டிரைவரை எழுப்பி, என்னை ஏதோ கூலிக்கு வந்தவள் போல அணுப்பி வைத்தாள்.”

“தன் மதிப்பைக் காப்பாற்ற, குடும்பத்திலும் அரசியல் பதவியிலுமுள்ள எந்த ஆண்மகனும் அப்படித்தான் செய்வான், சோமு என்றாலும்கூட.”

பூபாலசிங்கம் சமாளித்தபடி சிரித்துக்கொண்டே கூறினான்.

ஒட்டலின் மறுபுறத்தில் மேல்நாட்டு இசையும் நடனங்களும் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தன. நாட்டின் பிற பகுதிகளில் நடந்துகொண்டிருப்பதைப் பற்றி சிறிதும் அறியாதவர்களாக, கவலைப்படாதவர்களாக யாவரும் இசைக்கேற்றபடி நடனம் ஆடி, மதுவையும் உணவையும் சுவைத்துக் கொண்டிருந்தனர்.

“நந்தினி உனக்காக வைன் வரவழைத்திருகிறோம். விஸ்கி வேண்டுமானாலும் குடிக்கலாம். சோமுவுக்கு நாமெல்லாம் பல லட்சம் ரூபா லாபம் பெற்றுக் கொடுத்திருக்கிறோம். எங்களையும் கவனிக்காமலா விடப்போகிறார்.”

பூபாலசிங்கம் தமது தரகை நினைவூட்டினான். சோம சுந்தரம் மௌனமாக சிரித்தான்.

“இதென்ன பிரமாதம், பூபால் நினைத்தால் கேட்கும் தொகைக்கு பிளாஸ்டிக் இறக்குமதிக்கு லைசென்சே பெற்றுக் கொடுப்பார்.”

நந்தினி கூறினாள்.

“பிளாஸ்டிக் கென்ன மெஷின்கள் வரவழைக்க லைசென்சே பெற்றுத் தர முடியும். இந்த அரசு லைசென்ஸ் வழங்கும் அரசு. அடிக்கிற யாவையும் லைசென்சாலேயே அடித்துவிடலாம்.”

“ஒரு வருஷத்தில் சோமு கோடீஸ்வரனாகி விடலாம். எங்களையும் கொஞ்சம் கவனித்துக் கொண்டால் சரி.”

பூபாலசிங்கம் சொன்னான்.

சோமசுந்தரத்தின் சிரிப்பில் வெற்றிக் களிப்பு இருந்தது. அவன் எதுவுமே பேசவில்லை. தயாராக வைத்திருந்தவன் போல ஒரு பாக்கெட்டை எடுத்து நந்தினியிடம் கொடுத்தான்.

“தாங்க்யூ” கூறியபடியே பிரித்துப் பார்க்காமலே அதைத் தன் கைப்பையுள் போட்டுக் கொண்டான்.

“சோமுவுக்கு உன்னோடு இன்று டான்ஸ் ஆட வேண்டும் என்று ஒரு நப்பாசை. கேட்பதற்கு கூச்சப் படுகிறார்.”

பூபாலசிங்கம் சோமசுந்தரத்தின் மனக்கிடக் கையை அறிந்தவன்போலக் கூறினான்.

சோமசுந்தரம், விஸ்கி தந்த தெம்பில், ஆமோதிப்பவர் போல சிரித்தான்.

“நந்தினி, நான் அவசரமாகப் போகவேண்டும். நேரமானாலும் பரவாயில்லை. சோமு உன்னை வீட்டில் இறக்கி விடுவார்,”

பூபாலசிங்கம் எழுந்தபடி சொன்னான்!

“வெரிசூட்”

நடனத்திற்காக இருவரும் எழுந்தனர்.

“நந்தினி, மற்றுமொரு நல்ல செய்தி சொல்ல வேண்டும். சோமுவும் தன் மனைவி, பிள்ளைகளை பாதுகாப்பிற்காக ஊருக்கு அனுப்பிவிட்டார்.”

4

“அந்தக் குமரிகளையெல்லாம் கூட்டிவா.”

திசை கிராமத்தின் ஓய்வு ஹாலில் ‘ஈஸிசெயரி’ல் சாய்ந்தபடி, பியரை ‘சிப்’ பண்ணிக்கொண்டிருந்த காப்டன் கருணரட்ன ஆணையிட்டான். சார்ஜன் சென்று விடுதியின் அறை ஒன்றைத் திறந்தான்.

எல்லோரும் வெளியே வரலாம்.

ஏழு இளம் பெண்கள் வெளியே வந்தனர். அழகக் கடைந்த சட்டை, முழங்காலுக்கு சிறிது கீழே. வாராத தலை மயிர். தூக்கமில்லாத கண்கள். 20, 22க்கு மேலாக மதிக்கக்கூடியவர் எவருமில்லை.

காப்டனின் முன்னே பெண்கள் நிரையாக நிறுத்தப் பட்டனர்.

தன் பீசையைத் தடவியபடி அந்தப் பெண்களை தனித் தனியே காப்டன் கருணரட்ன ஏறிட்டுப் பார்த்தான்.

கசாப்புக் கடைக்காரன் விலைக்கு வந்த கடாக்களின் சதைகளைப் பார்க்கும் பார்வை.

“புரட்சிப் படையில் பெண் புலிகளா? பொலிஸ் ரேசுலுக்கு குண்டு எறிந்த கூட்டத்தில் நீங்களும் இருந்தீங்களா? என்ன துணிச்சல்.”

காப்டன் சத்தமிட்டான்.

“மூன்றுபேரை காட்டிலிருந்து பிடித்துவந்தோம்.”

சார்ஜன் கூறினான்.

“புரட்சிக்காரரின் ‘கீப்’புக்களா நீங்கள்?”

காப்டன் கத்தினான்.

அவ்வார்த்தையை தாங்காத பெண்கள் உதடுகளை கடித்துக் கொண்டனர். அச்செய்கையே தன்னை அவர்கள் எதிர்ப்பதுபோல காப்டன் எண்ணிக் கொண்டான்; நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தான்.

“அட்டென்சன். நிமிர்ந்து தில். பள்ளிக்கூடத்தில் ‘டிரில்’ படிக்கவில்லையா. புரட்சிக்காரங்களே ‘டிரெயினிங்’ தந்திருப்பார்களே. ஒவ்வொருவரும் உங்கள் பெயர், வயசு சொல்ல வேண்டும்.”

காப்டன் கூறினான். நிமிர்ந்து சரியாக நிற்காதவர்களை சார்ஜன் நிரைப்படுத்தினான்.

“மல்லிகா 19”

“கருணாவதி 20”

“லீலாவதி 22”

“மாலினி 21”

“பிரேமாவதி 18”

“சந்திரா 16”

“மாலா 17”

22 வயதுக்கு மேலாக எவருமில்லை. திருமணமானவர் ஒருவருமில்லை.

“உங்களுக்குப் புரட்சி வேணுமா? புரட்சி, குண்டு எறிவீர்களா? குண்டு. நான் உங்களுக்குப் புரட்சிப் பாடம் படிப்பித்து விடுகிறேன்.”

காப்டன் உறுமினான்.

“சட்டை போட்டபடி புரட்சிப் பாடம் படிக்க முடியாது. எல்லோரும் சட்டையைக் கழட்டலாம்”

ஒரே மௌனம். எவரும் அசையவில்லை அதுவரை ஏற்படாத பயம் உருவியது. வறண்டிருந்த நா மேலும் வறட்சியடைந்தது.

காப்டன் எழுந்தான். மீசையை முறுக்கியபடி இரத்த வெறி பிடித்த புலிபோல முன்னும் பின்னும் நடந்தான்.

“நான் கழட்டப் போவதில்லை. உங்களையே கழட்டச் செய்வேன் பார். கழட்டு என்றால் கழட்டு”

காப்டன் மேலும் கீழும் நடந்தபடி உறுமினான்.

முகம் வாடியபோதும் எவரும் அசையவில்லை. காப்டன் தன் கட்டளையை அவமதிப்பது போல் எண்ணி மேலும் ஆத்திரமடைந்தான். அரையில் ‘பெல்ட்’டில் மாட்டப் பட்டிருந்த ரிவால்வரை கையில் எடுத்தான். முதலாவது பெண்ணின் மார்பை நோக்கியபடி பிடித்து ‘ரிவால்வர்’ குழாயை நெஞ்சில், மார்பில் சதைப் பிடிப்பின் இடையே பதித்தான்.

“கழட்டுகிறாயா இல்லையா?”

மல்லிகாவிள் வறண்ட நா மேலும் வறட்சியடைந்தது. அவள் அசையவில்லை.

“கழட்டு. இல்லாவிட்டால் சுடுவேன்.”

ரிவால்வரை எடுத்து வெளியே ஒரு தடவை சுட்டான். ஒலி விடுதியை அதிரச் செய்தது.

மருண்ட மல்லிகா சட்டையின் முன் ஊசிகளை கழட்டினாள்.

“ம்ம்... மேலே மேலே...”

சட்டையை மேலாக எடுத்துவிட்டு பிரேஸியருடன் சட்டையால் கீழ்புறத்தை மறைத்தபடி நின்றாள்.

“சட்டையை முன்னே வீசு. பிரேஸியரைக் கழட்டு” காப்பன் புலிபோல் உறுமினான். அவன் கண்கள் சிவந்து வந்தன.

சட்டையை முன்புறமாக வீசிவிட்டு பிரேஸியரையும் கழட்டினாள்.

“கைகளை தலைமேல் கோர்த்தபடி வை.”

அப்படியே செய்தாள். கண்ணீர் வரவில்லை. கண்களில் வைராக்கியம் தொனிக்க மல்லிகா நின்றாள்.

“நீ கழட்டு...”

இரண்டாவது பெண்ணான கருணாவதியின் மார்பில் ரிவால்வரை வைத்தான்.

அவளும் பதட்டத்தோடு நாணம் மேலெழ தயக்கத்தோடு கழட்டினாள்.

“ம்ம் கெதியாய்...”

முன்றாவது, நாலாவது பெண்களும் பணிந்தனர். ரிவால்வரை ‘பெல்ட்’டில் மாட்டினான்.

அவர்களது அம்மண கோலத்தை ரசிப்பவனாக வெற்றிக் களிப்புடன் காணப்பட்டான்.

“குமரிப் பெண்கள் உடையில்லாத போதுதான் அழகாக இருக்கிறார்கள். வயது வந்தபின் அவலட்சணத்தை மறைக்

கத்தான் உடை தேவைப்படுகிறது'' அழகு பற்றிய தன் சித்தாந்தத்தை சார்ஜனிடம் கூறியபடியே நால்வரது மர்ப்பு முலைகளையும் விரல்களால் தடவினான். அவர்கள் வெறுப்போடு பின் வாங்கினர்.

''இன்பமனுபவிக்க வேண்டிய வயதில் உங்களுக்குப் புரட்சி வேணுமா?''

காப்டன் காமக்கிறுக்கில் மெல்லிய குரலில் கூறினான்.

அவன் இன்பக் கிறுக்கில் நீந்தும் வேளை அடுத்த பெண் சட்டையை கழட்டாது நிற்பது அவனுக்கு ஆத்திரமுட்டியது.

''ஏய் என்ன பேசாது நிற்கிறாய்? கழட்டு சட்டையை, உன் அழகையும் பார்ப்போமே''-காப்டன் அதிகாரக் குரலில் திடீரென சப்தமிட்டான்.

''என்ன நீ செவிடா! பேசாமல் நிற்கிறாய்''

''முடியாது''

பிரேமாவதியின் உறுதியான குரல் ஒலித்தது. காப்டன் அவ்வார்த்தைகளை எதிர்பார்க்கவேயில்லை.

''கழட்டு அல்லது சட்டையை கிழிப்பேன். பிறகு உனக்குப் போட சட்டையிராது''

மார்புச் சட்டையில் கையைப் பிடித்தான்.

''கையை எடு, சீ நாயே''

அவளது கையை தட்டிவிட்டு அவன் முகத்தில் காறி உமிழ்ந்தான். பின்புறம் சிறிது தள்ளி நின்றான். அவளது பார்வை அவளை எரிப்பது போலிருந்தது.

''சிறுக்கி. உனக்கு இத்தனை துணிவா. கழட்டி சட்டையை.''

முகத்தை கைக்குட்டையால் துடைத்தபடி ரிவால்வரை எடுத்தான்.

''முடிந்தால் கடு. சட்டையைக் கழட்டமாட்டேன்''

அவளது மார்பிலே ரிவால்வரைப் பதித்தான். பிரேமாவதி கையால் தட்டிவிட்டாள்.

“மீண்டும் சொல்லுகிறேன். உன்னைச் சுடுவேன். கழட்டு சட்டையை”

காப்டன் கர்ச்சித்தான்.

“இதோ, முடிந்தால் சுடு. சட்டையை கழட்ட முடியாது. முடியாதென்றால் முடியாது.”

அவள் வார்த்தையில் உயிரைத் துரும்பாக மதிக்கும் உறுதி தொனித்தது.

மார்பை நிமிர்த்தியபடி சிறிது முன்னே வந்து கூறினாள்.

இந்தச் சிறுக்கி என்னை எதிர்க்கவா என்ற கொதிப்போடு காப்டன் ரிவால்வரை நீட்டி மார்பை நோக்கிச் சுட்டான்.

‘ஓமீல்’ என்ற சப்தம் மங்கிய மாலை அமைதியை குலைத்து எங்கும் எதிரொலித்தது. பிரேமாவதியின் மார்பிலிருந்து குபகுபு என இரத்தம் வடிந்தது. அதை கைகளால் ஏந்தி காப்டன் முகத்தில் வீசினாள்.

பிரேமாவதி விடுதியின் வாசலை நோக்கி நடந்தாள்.

“பிரேமா... பிரேமா...”

எல்லோர் வாயிலிருந்தும் இரங்கல் குரல் ஒலித்தது.

யாவரும் திகிலுற்றபடி பார்த்துக்கொண்டு நின்றனர். அவள் வெளியேறிக் கொண்டிருந்தாள்.

“எல்லோரும் அறைக்குப் போகலாம்”

சார்ஜன் கம்மிய குரலில் கூறினான்.

எல்லோரும் தமது சட்டைகளை எடுத்துக் கொண்டனர்.

“சார்ஜன்...”

கேரிய குரலில் காப்டனின் குரல் ஒலித்தது. என்ன முடிவெடுப்பது என்று தெரியாதபடி முகத்தில் வடிந்த இரத்தத்தை காப்டன் துடைத்துக் கொண்டிருந்தான்.

“வெளியே போக விடுவதுதான் நல்லது. இங்கே வைத்திருப்பது நல்லதல்ல.”

சார்ஜன் தன் தீர்மானத்தைக் கூறியபடி வாசலை நோக்கி நடந்து வந்து, அவள் செல்லும் தெரு வழியைப் பார்த்துக் கொண்டே நின்றான்.

மார்பை பிடித்தபடி நடை தள்ளாட அவள் நடந்து சென்று மனித நடமாட்டமே குறைந்த தெருவோரத்தில் விழுவதைக் கண்டான்.

5

“உங்களைச் சந்திப்பதில் பெரு மகிழ்வு அடைகிறேன்.”

பண்டாவை அமெரிக்கத் தூதுவன் வரவேற்றான். இருவரும் கைகுலுக்கிக் கொண்டனர்.

‘அட் ரென்ஷனி’ல் நின்ற விமானப் படையினரை நோக்கியபடி இருவரும் நிமிர்ந்து நின்றனர்.

இலங்கையின் தேசிய கீதம் ஒலித்தது.

அதைத் தொடர்ந்து அமெரிக்க தேசிய கீதம் ஒலித்தது.

விமானப் படையினரின் அணி வகுப்பை இருவரும் பார்வையிட்டனர்.

அதன் பின்னர் நிரையாக ஐந்து ஹெலிகாப்டர் விமானங்களையும் அமெரிக்கத் தூதுவன் பண்டாவிடம் கைவளிப்பதாகக் கூறி உரிய பத்திரங்களைக் கொடுத்தான்.

விமானப் படைத்தளபதியோடு இருவரும் ஹெலிகாப்டர் உள்ளேயும் ஏறிப் பார்வையிட்டனர். அவற்றை ஒட்டி வந்த அமெரிக்க விமானப் படையைச் சார்ந்தவன் ஒருவன் அவர்களுக்கு ஹெலிகாப்டர்களின் தனிச் சிறப்புப் பற்றி விரிவாகக் கூறினான்.

“இவை வியத்தநாம் காடுகளில் மறைந்திருக்கும் கொரில்லாக்களை வேட்டையாடுவதற்காக விசேஷமாக செய்யப்பட்டவை. உங்களது தற்போதைய தேவைக்கு இவைதான் பயன்படக்கூடும் என வாஷிங்டனுக்கு நான் தெரிவித்திருந்தேன்.”

அமெரிக்கத் தூதுவன் விளக்கினான்.

“தாங்யு...தாங்யு...இவைதான் எமக்கு வேண்டியவை. ‘கூம்பிங் ஒப்பரேசனு’க்கு இவைதான் நன்கு பயன்படும்.”

“யெஸ் சார், யெஸ் சார்.”

பண்டா கூறியதை விமானப் படைத் தளபதி ஆமோதித்தான்.

மூவரும் ஒரு விமானத்தில் ஏறிக்கொண்டனர். அமெரிக்க விமானி உள்ளூர் விமானியோடு ஹெலிகாப்டரை ஒட்டினான். வானத்தில் எழுந்தது.

விமானத்தை ஒட்டிக்கொண்டே கீழே ஒளிந்திருப்பவர்களை டெலஸ்கோப் மூலம் கண்டுபிடிப்பது, யந்திரத்துப்பாக்கியை குறிவைத்து இயக்குவது பற்றியெல்லாம் அமெரிக்க விமானி மீண்டும் நடைமுறையில் செய்து காண்பித்தான்.

ஹெலிகாப்டர்கள் அன்பளிக்கப்பட்டதை யொட்டி அன்றிரவு அமெரிக்கத் தூதுவன் இல்லத்தில் ஒரு டின்னர் பார்ட்டி நடைபெற்றது. பல நாட்டுத் தூதுவர்களும் அரசியல் பிரமுகர்களும் முப்படைத் தளபதிகளும் மனைவியரோடு வந்திருந்தனர்.

விஸ்கியும் பிராந்தியும் தண்ணீராக ஓடியது.

பிரபல மேல்நாட்டு இசைப் பாடகி இசை மழை யொழிந்து கொண்டிருந்தாள்.

மங்கிய மின் விளக்குகள்.

பெண்களின் கலகலப்பு ஒருபுறம். மறுபுறத்தில் இசைக் கேற்றபடி நடனம் நடந்து கொண்டிருந்தது.

“தற்போது நிலமையெல்லாம் எப்படி இருக்கிறது?”

தூதுவர் பலர் வந்து பண்டாவை விசாரித்தனர்.

“எல்லாம் கட்டுப்பாட்டுக்குள் வந்துவிட்டது. இனிக் கவலையேயில்லை. ‘கூம்பிங் ஒப்பரேசன்’ ஆரம்பித்து விட்டோம். இரண்டு வாரத்தில் எல்லாம் சரியாகிவிடும்.”

“சிறையில் பெரிய தொகையினரா?”

“இருபதினாயிரத்திற்கு மேலாக, அவர்களைத்தான் எப்படித் தண்டிப்பது என்று தெரியவில்லை. அதுதான் பெரிய வேலையாயிருக்கிறது. சட்டப்படி எதுவும் செய்ய முடியாது புதிய சட்டம் இயற்ற வேண்டும்.”

பண்டா கூறினான். புரட்சிக்காரர் தாமே வந்து சிறை களில் மாட்டிக்கொள்ள, தாம் செய்த தந்திரங்களையும் வெற்றிப் பெருமிதத்தோடு சொன்னான்.

“இந்த இளைஞர் படையை இருபது வருஷத்திற்கு தலை தூக்காமல் செய்வேன்.”

தான் எடுத்திருக்கும் சபதத்தைக் கூறுவதுபோல பண்டா சொல்ல, ஒரு தூதுவன் நனிமமாகக் கேட்டான் :

“அந்த இருபது வருடங்களிலும் தோன்றும் புதிய வாலிபர்களை என்ன செய்யப் போகிறீர்கள்?”

6

“மற்றத் தலைவர்கள் எங்கே? சொல்லு.”

“தெரியாது.”

“உனக்குத் தெரியும். சொல்லு.”

“ஆ...ஊ...”

நிர்வாணமாக்கி மேசைமேல் திற்க வைத்து. குணபாலா வின் ஆண் உறுப்பில் அடிக்கோலால் இன்ஸ்பெக்டர் ரணவீர அடித்தான். உடவின் மென்மையான பகுதிகள் தாக்கப்படுவதை தாங்க முடியாது குணபாலா அலறினான்.

“துப்பாக்கிகளை எங்கே மறைத்து வைத்திருக்கிறீர்கள்?”

“.....”

“சொல்லு, சொல்லு.”

ரணவீராவோடு விசாரணை நடத்திய இன்ஸ்பெக்டர் செனநாயக கேட்டான்.

“ஒரிடமில்லை.”

மீண்டும் மீண்டும் ஆணுறுப்பில் அடித்தான்.

“ஆ...ஆ...ஊ...”

நாலாம் மாடியிலுள்ள சி. ஐ. டி. விசாரணை அறையுள் மற்றும் இரு சப்-இன்ஸ்பெக்டர், சார்ஜெண்டுகள் விசாரணையை வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டு நின்றனர்.

மேசை மேல் ரிவால்வர் ஒன்று கிடந்தது. “உண்மை சொல்லாவிட்டால் உன் மண்டையில் குண்டு பாயும். இரு-இரடா.” ரணவீர அதட்டிச் சொன்னான். பின் ரிவால் வரை எடுத்து அவனது வலதுபுற கன்னத்தில் பதித்தான்.

“இப்போது சொல்லு. உன் தோழர்கள் எங்கே?”

“தெரியாது.”

“இந்த ரிவால்வரை உன் கையிலேயே தந்து உன்னைத் தற்கொலை செய்யப் பண்ணவும் எம்மால் முடியும். உண்மை சொன்னால் தான் பிழைப்பாய். எழும்பி நில. உண்மையைச் சொல்லு. உனக்கு உயிர் வேண்டுமா? அப்படியானால் உண்மையைச் சொல்லடா.”

“தெரியாது. ஆ...ஊ...”

“உனக்கு ஆராவது காதலி இருக்கிறாளா?”

“இல்லை”

“உன் ஆண் தன்மையையே இல்லாமல் செய்வோம். பிறகு உன்னை எந்தக் குமரியும் தொடவே மாட்டாள்.”

கலைந்த மயிர், அரும்பிய மீசை, தூக்கமின்றி சோர்ந்த கண்களோடு குணபால நின்று கொண்டிருந்தான். மாலை யாகிவிட்டது. காலையில் ஆரம்பித்த விசாரணை முடிய வில்லை. வடை. கேக், தேநீர் ஒரு தட்டில் வந்தது. விசாரணை செய்து களைத்த இன்ஸ்பெக்டர் இருவரும் மற்றைய பொலிசாரோடு சிற்றுண்டி உண்ண ஆரம்பித் தனர். அவர்களது பேச்சுகள் திசை திரும்பின. செக்ஸில் ஆரம்பித்து அன்றாட வேலைகள், வீட்டுப் பிரச்சனைகள் பற்றியும் பேசிக் கொண்டனர்.

பிற அறைகளிலிருந்தும் “ஐயோ அம்மா” என்று வதை தரங்க முடியாத ஒலிகள் வந்து கொண்டிருந்தன.

“ஆண்கள் நிர்வாண கோலத்தில் அவலட்சணமாயிருக் கிறார்கள்.”

கேக்கை கடித்துச் சுவைத்தபடி குணபாலாவை நிமிர்ந்து பார்த்தபடி சௌநாயக்க கூறினான். கண்களும் உடலும் சோர்ந்து உறுப்பில் ஏற்பட்ட வலியைப் பொறுத்த படி, வெளியே காட்ட விரும்பாது. அடி உதட்டைக் கடித்த படி குணபால அவர்களது வேடிக்கைக் கதைகளைக் கேட்டுக் கொண்டே நின்றான். அவனது நா வரட்சியைப் பற்றியோ. பசி, துன்பம் பற்றியோ சிறிதும் கவலைப்

படாது அவர்கள் வேறொர் உலகத்தில் வாழ்வதைக் கண்டு அவன் மனம் உடல் போல் வெந்தது. வர்க்க எதிரிகளிடம் எப்படி கருணையை எதிர்பார்க்க முடியும் என மனதைத் தேற்றிக் கொண்டான். இவர்கள் கோவில்களுக்குச் சென்று புத்தர், கிறிஸ்துவை வழிபடுவதை நினைத்தபோது வேதனையிடையேயும் சிரிப்பு வந்தது. கொடுமை, இம்சை, விசாரணை, வாக்கு மூலம் எழுதுவது அவர்களது நாளாந்த கடமையாகி விட்டதைக் கண்டான். வதை செய்வது அவர்களது அன்றாட தொழிலாக, பண்பாடாகி விட்டதைக் கண்டு வெதும்பினான்.

“நேற்று நீ வர்வில்லை. வந்திருந்தால் குமரிகளின் அழகைப் பார்த்திருப்பாய். நேற்றுப் பூராவும் மூன்று மேசை மேலும் மூன்று குமரிகளை நாள் முழுவதும் வைத்திருந்தோம். இந்த அடிக் கோலின் விளையாட்டிற்கு எல்லாம் கக்கினார்கள். இந்த ராஸ்கல்தான் எதற்கும் அசைவதாகக் காணவில்லை.” தன் வீரச் செயல்களை ரணவீர சொல்லிக் கொண்டே, குணபாலவின் உறுப்பைப் பிடித்து இழுத்தான்.

“ஆ...ஆ...” என்று குணபால பலமாகச் சத்தமிட்டான்.

“ஏண்டா சத்தம் போடுறாய். உண்மையைச் சொல்லி விடு. விட்டு விடுவோம்.”

“ஆ ஊ” ஏற்பட்ட வலியை சமாளித்துக் கொண்டிருந்தான்.

“உண்மை வரா விட்டால் பூட்ஸ், ஊசி, தண்ணீர், எலக்ட்ரிக் சொக் இப்படி மாற்ற வேண்டியதுதானே”

செனநாயக அறிவுரை கூறினான்.

“உன்னை ராத்திரிக்கு தலை கீழாக தூக்கி உதைச்சு ஊஞ்சலாட்டுவோம்”

ரணவீர பற்களை நறநற வென கடித்தபடியே கூறினான். அதே வேளை, அடுத்த அறையில் இதே விசாரணையில் ஈடுபட்டிருந்த இன்ஸ்பெக்டர் ஒருவன் வந்தான். ரணவீரவை தனியே அழைத்து, இரகசியமாக ஏதோ கூறினான். உண்மையைக் கண்டு விட்டது போன்ற உணர்வு அந்த இன்ஸ்பெக்டர் முகத்தில் தெரிந்தது.

ரணவீர உள்ளே வந்து மீண்டும் தன் வதைப்படலத்தை ஆரம்பித்தான்.

குணபாலனின் வாயிலிருந்து துரைதள்ள, உடல் வியர்ந்து வழிய மயங்கும் நிலையில் “ஆ... ஊ...” என்று கத்திக் கொண்டான்.

“கடைசியாகக் கேட்கிறேன். உன் தோழன் அடுத்த அறையில் நிற்கிறான். அவனே உண்மையல்லாம் சொல்லி விட்டான். நீ மட்டும் ஏன் மறைக்க வேண்டும்? கந்தளாய் காட்டுக்குள் உன் தோழர்கள் ஓடியது உண்மையா? பொய்யா...?”

“ஆ...ஊ...” என்று தொடர்ந்து கத்த இன்ஸ்பெக்டர் வேகமாக அடித்துக் கொண்டேயிருந்தான்.

“ஆ...ஊ...உம்...உம்” குணபால அப்படியே வாய் துரைதள்ள விழுந்து மேசை மேல் சரிந்து விட்டான். ரணவீர தன் களை தீர்ப்பதற்கு குடிக்க எடுத்த தண்ணீரை அவன் முகத்திலே கொட்டிவிட்டு, தான் வெற்றி பெற்று விட்டதாகச் சிரித்தான்.

“காட்டுக்குள் நாங்கள் எப்படி நுழைய முடியும், ராணுவத்தினருக்கு அறிவித்து விடவேண்டியது தான்”

சௌநாயக கூறினான்.

7

“உங்கள் வரவைத்தான் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறோம். எல்லா ஏற்பாடும் செய்தாகி விட்டது.”

பூபாலசிங்கமும் சோமசுந்தரமும் காரின் அருகே சென்று பண்டாவை வரவேற்றனர்.

“தாய்யு வெரி மச்”

பண்டா காரிலிருந்து இறங்கி சுறுசுறுப்பாக அவர் களுடன் நடந்தான். ‘லிப்’டில் ஏறி அந்த ஓட்டலின் விருந்தினர் மண்டபத்திற்குச் சென்றான்.

அங்கே முப்படைத் தளபதியினர், பொலிஸ் அதிபதி, முக்கிய முப்படை உத்தியோகத்தர் பண்டாவை எதிர் பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர். வந்ததும் எல்லோரையும் வரவேற்று பண்டா கை குலுக்கிக் கொண்டான்.

இசை முழங்கிக் கொண்டிருந்தது.

சிற்புண்டிகள், குடிவகைகள் வழங்கப்பட்டன.

முப்படையினரையும் பாராட்டுவதற்கு பண்டா தனிமையாக ஏற்பாடு செய்த பார்ட்டி. சோமசுந்தரத்தின் செல்வ என்பதை எவரும் அறியார்.

பண்டா சுற்றிச் சுற்றி எல்லோரிடமும் கலகலப்பாகப் பேசிக் கொண்டிருந்தான்.

கண்டிய நடனம் தொடங்கியது.

அதைத் தொடர்ந்து எகிப்திய நடனத்தை ஒரு பரங்கிப் பெண் ஆடினாள். அந்நடனத்தின் அசைவுகளில் தோன்றிய பால் கவர்ச்சி எல்லோரையும் மெய்மறக்கச் செய்தது.

பல இராணுவ உத்தியோகத்தர் அத்தகைய நடனத்தை முன்னர் பார்த்தே இருக்கவில்லை. அதனால் மிக ஆர்வத்தோடு ரசித்தனர்.

நடனம் முடிந்தது.

ஒரே கைதட்டு, ஆரவாரம்.

“திறியிம்... சென்சேஷன்” பலர் நரவிழித்தும் பாராட்டுகள் இயல்பாக எழுந்தன.

விருந்து நடை பெற்றது.

சோமசுந்தரமும் பூபால சிங்கமும் இந்நிகழ்ச்சிகளில் கலந்து கொள்ளவில்லை. சிறிது தூரத்தில், உள்ள மேசையில் உட்கார்ந்து ‘பிஸ்கி’யை சோடாவுடன் கலந்து சுவைத்துக் கொண்டிருந்தனர்.

சோமசுந்தரத்தின் செலவிலேயே பார்ட்டி என்றாலும் பூபால சிங்கமே எல்லா ஏற்பாடுகளையும் செய்திருந்தான். பூபாலசிங்கம் சொன்னான்:

“பண்டாரவின் குடுமி சும்மா ஆடாது. இந்தப் பார்ட்டிக் குள் ஏதோ விஷயமிருக்க வேண்டும்”

“என்ன இருக்க முடியும்? புரட்சியை முறியடித்த வெற்றி விழாத்தானே. உதவியவர்களுக்கு என் செலவிய் பாராட்டு”

“அதுவல்ல சோமு. இதற்குள் மறைந்திருக்கும் மர்மங்கள் உனக்குத் தெரியாது. இந்த நாட்டில் ஒரு சர்வாதிகார ஆட்சி ஏற்படுத்துவதென்றால் அது பண்டாரவால் மட்டும்தான் முடியும். முப்படைத் தளபதிகளின் ஆதரவு அவனுக்கு மட்டும்தான் இருக்கிறது. அந்த ஆசை உடையவனும் அவன்தான்”

பூபாலசிங்கம் இரகசியம் கூறுவதுபோல மெதுவான குரலில் அழுத்திக் கூறினான்.

“பண்டா, சர்வாதிகாரியாக வருவது எங்களுக்கும் நல்லது தானே”

“இன்றும் அரசாங்கத்தில் அவன் ஒரு சர்வாதிகாரி தானே”

8

“இங்கே நாங்கள் இறங்கி நடக்க வேண்டும்”

வழிகாட்டியாக அழைத்துச் செல்ல வந்த தோழன் கூறினான். குணவர்த்தனாவும் ரஞ்சித்தும் வழிகாட்டியைத் தொடர்ந்து தெருவின் குறுக்கே இறங்கி நடந்தனர். பொழுது கருகிக் கொண்டிருந்தது. சேறு நிறைந்த நீண்ட வெளி, கந்தளாய் கபரணுவ மெயின்ரோட்டிலிருந்து குறுக்காக பரந்த வெளியூடாக நடந்தனர். ஒற்றையடிப் பாதை தானும் இல்லை. சேற்றில் சிலிப்பர் புதைய அதை கையில் எடுத்துக்கொண்டு சிறிது தூரம் சென்றனர். வழிகாட்டியின் காலில் எதுவுமில்லை, அவ்வழிகளில் நடந்து நடந்து மரத்த கால்கள், தோளிலே பைவேறு. ஒரு கையில் ரோச்சலையிட்.

காட்டை அண்டியதும் சிறு செடிகள் முதலில் குறுக்கிடத் தொடங்கின. மீண்டும் சிலிப்பரைப் போட்டுக்கொண்டு நடக்க ஆரம்பித்தனர். சிறுபுதர்கள், முட்டி செடிகள், வழிகாட்டியின் கால்களில் எதுவும் குத்துவதாகத் தெரியவில்லை. வேகமாக நடந்து கொண்டிருந்தான். இடையிடை சுற்று முற்றும் திரும்பிப் பார்த்துக் கொண்டான். அரையில் சாரம், மேலை முரடானசேட்.

காடு வந்து விட்டது. இடையிடை குளிந்து செடிகளை விலக்கிக்கொண்டு வழி காட்டி நடந்தான் அவன் எப்படியெப்படியெல்லாம் குளிந்தும் நிமிர்ந்தும் நடக்கிறானோ அதே போல இருவரும் பின் பற்றி குளிந்து நிமிர்ந்து நடந்தனர்.

காலடி ஓசையிலும் சருகுகளின் சலசலப்பிலும் ஊரும் பிராணிகள் இடையிடையே அங்கும் இங்கும் ஓடும் அரவம் கேட்டுக் கொண்டிருந்தது. பறவைகள் கத்திக்கொண்டு வெளிவந்தன. இருள் சூழ்ந்து வந்தது.

வழி காட்டி தன் ரோச்சலையிட்டை பிடித்துக்கொண்டு முன் நடந்தான். பெரியமரங்களின் அடிப்பாகம் தெரிந்தது. பெருங்காடு வந்துவிட்டது. வழிகாட்டி இடையிடையே நின்றான். குளிந்து செல்ல வேண்டிய இடங்களில் முட்டை கொட்டிகளையும் பற்றைகளையும் பிடித்து விலக்கி விட்டான்.

பின்னிலவுக் காலம். ஒரே இருள். நடக்கும் வழிதவிர வேறு எதையுமே அவர்களால் பார்க்கமுடியவில்லை.

இரவின் அமைதியை வண்டுகளும் பறவைகளும் குலைத்துக் கொண்டிருந்தன.

நள்ளிரவு வரை நடந்து விட்டனர். வழியில் எங்கும் ஒய்வெடுக்கவேயில்லை. குணவர்த்தனாவும் ரஞ்சித்கும் களைத்து விட்டனர்.

கால்கள் சோர்வடைந்து விட்டன. இரத்தம் சூட்டறியிருந்ததால் குளிரே தெரியவில்லை.

பின்னர் கற்பாறைகளைக் கடக்க நேரிட்டது.

“இனி அதிக தூரமில்லை.”

வழிகாட்டி ஆறுதல் கூறினான். மேலும் கற்பாறைகளைத் தாண்டி அரை மணி நேரம் நடந்தனர். பின்னர் வழிகாட்டி ஒரு கற்பாறை மேல் ஏறி நின்று ரோச்சலையிட்டை விட்டு விட்டு அடித்தான். பத்துநிமிடம் வரை அடித்துக் கொண்டேயிருந்தான். பதில் சிக்கனல் வந்ததும் இறங்கினான்.

மீண்டும் வழி காட்டி முன் சென்றான். இருவரும் பின் தொடர்ந்தனர்.

நெருப்பு எரியும் ஒளி தூரத்தில் தெரிந்தது.

நெருப்பை நெருங்கியதும் வழிகாட்டி குரல் கொடுத்தான். நெருப்பு எரியும் பக்கத்தில் இருந்து குரல் வந்தது. அனுமதி கிடைத்து விட்டது.

எரிந்து கொண்டிருந்த நெருப்பருகே மூவரும் சென்றனர்.

மணி இரவு இரண்டுக்கு மேல் ஆகிவிட்டது.

ஏழு, எட்டு தோழர்கள் வந்து குணவர்த்தனாவையும் ரஞ்சித்தையும் வரவேற்றனர்.

ஒவ்வொருவராக கைகுலுக்கி அணைந்துக்கொண்டனர்.

“சாப்பிட்டீர்களா?”

“ஆமாம் சாப்பிட்டுவிட்டே புறப்பட்டோம்.”

சூடாக, பால் சேர்க்காத பிளையின் டீ வந்தது.

தட்டையான கற்பாறை மேல் உட்கார்ந்து டீ அருந்திய படி பேசிக் கொண்டனர்.

இருவர் துப்பாக்கி ஏந்தியவர்களாக காவலுக்குச் சென்றனர். பாறைகளுக்கு மேல் ஏறி நின்று காவல் புரிந்தனர். தூரத்தில் வேறு இடங்களிலும் நெருப்பு எரிவது தெரிந்தது.

காட்டுப் பறவைகளின் “கீச் கீச்” என்ற ஒலிகள் இரவின் அமைதியைக் குலைத்துக் கொண்டிருந்தன. இடையிடை நரிகளின் ஊளை. பின்னிலவு கீழ்வானத்தில் எழுந்து கொண்டிருந்தது.

யாவரும் தூங்கிவிட்டு காலையில் பேச்சுவார்த்தைகளை ஆரம்பிப்பதாக முடிவு செய்தனர். கற்பாறைகளின் சரிவில் படுத்துக் கொண்டனர்.

காலையில் விழித்தபோது சூரியன் காட்டு மரங்களுக்கிடையே எழுந்து விட்டான். ஒரே அடர்ந்த காடு அருகே அருவி ஒன்று மட்டும் ஓடிக்கொண்டிருந்தது.

காலைக் கடன்களை முடித்து டி அருந்தினார்.

தீ அணைக்கப்பட்டது. துப்பாக்கிகள், பாத்திரங்கள், பண்டங்களுடன் அருவி ஓடும் கரையை ஒட்டி விரைவாக நடந்தனர்.

ஒரே இடத்தில் ஓரிரு நாட்களுக்கு மேலாக தங்குவது பாதுகாப்பற்றது என்பது அவர்கள் முடிவு.

நாலு மைல் தூரம் வரை நடந்திருப்பார். அருவி ஓரமாக, காட்டு மரங்களின் கீழ் அவ்விடத்தில் தங்குவதற்கு தீர்மானித்தனர். உயர்ந்த காட்டு மரங்கள் இருந்தன. அங்கே நெருப்பு மூட்டப்பட்டது! காட்டு விறகுகளை எடுத்து தீயில் இட்டனர்.

அடுப்பு மூட்டி சோறு பொங்கும் வேலையை மற்றொருவர் கவனித்தார்.

தரையிலே படங்குச் சாக்கு ஒன்றை விரித்தனர்.

இராணுவத்தோடு போரிட்டு, இறுதியில் தோல்வி கண்டு காட்டுக்குப் பின் வாங்கிய தலைமைப் பீடத்தைச் சார்ந்த சோம பாலாவும் சேனாவும் குணவர்த்தன ரஞ்சித் தோடு உட்கார்ந்தனர்.

மார்ச் 1971ன் பின்பு, முக்கியமாக ஏப்ரல் 5ன் பின்னர் நடைபெற்ற சம்பவங்கள் அங்கு ஆராயப்பட்டன.

“ஏப்ரல் புரட்சியின் தோல்வி பற்றிய சுய விமர்சனம் செய்து விட்டீர்களா?”

குணவர்த்தனா முதல் கேள்வியை எழுப்பி முடிக்குமுன் சோமபால சொன்னான்.

“இது ரெவலூசன்—புரட்சி என்று நாம் கூறமாட்டோம். ரிவோல்ட், கிளர்ச்சி என்றுதான் சொல்வோம். கிளர்ச்சியின் தோல்வி பற்றி விமர்சனம் செய்து கொண்டிருக்கிறோம்.”

“எதற்கு எதிரான கிளர்ச்சி”

“பொலிசாரின் அடக்கு முறைக்கு... கட்சித் தலைவர்களையும் உறுப்பினர்களையும் ஆயிரக்கணக்கில் கைது செய்து அரசு சிறையில் தள்ளியது... சித்திரவதை செய்தது. மேற்கொண்டும் அடக்கி ஒடுக்கி அழித்துவிட அரசு எடுத்த நடவடிக்கைகளுக்கு எதிராக கட்சியின் ஒரு பகுதியினர் கிளர்ச்சி செய்தனர். பொலிஸ் நிலையங்கள் தான் முதலில் தாக்கப்பட்டன”

“சரி அப்படியே எடுத்துக் கொள்வோம். கிளர்ச்சியில் பங்கு பற்றிய உறுப்பினர் யாவரும் கிளர்ச்சி என்ற நினைவுடன் தானே செயற்பட்டார்கள் என்று கூற முடியுமா?”

குணவர்த்தனா கேட்டான்.

“நூற்றுக்கு நூறு அப்படிக்கூறி விட முடியாது”

“எண்பது தொண்ணூறு வீதமான உறுப்பினர் பொலிஸ் நிலையங்களைத் தாக்குவதன் மூலம் அரசு யந்திரத்தை கைப்பற்றி ன்டுவோம் என்ற நம்பிக்கையில் தான் போராட்டத்தில் இறங்கினர். இந்தத் தப்பிப்பிராயம் கிளர்ச்சிக்கு முன்பே கொடுக்கப்பட்டு விட்டது என்றே அறிகிறேன்.”

“இல்லை. இது பரவலான போராட்ட வழிகளில் ஒன்றாக மட்டும் கூறப்பட்டது... புரட்சியின்போது ஆயுதம் பெறும் வழியாகவும் சொல்லப்பட்டது.”

“கட்சியின் தீர்மானம் கிளைகளுக்கு தெரிவிக்கப்பட்ட போது அவர்கள் இப்போராட்ட வழி ஒன்றைத்தான் தெரிந்து வைத்திருந்தனர் என்று கூறுகிறேன்.”

“உடனடி ஆயுதத் தேவைக்காகவே பொலிஸ் நிலையங்களை தாக்குவது ஒரு வழியாகக் கூறப்பட்டது.”

“கட்சி இது கிளர்ச்சிதான் என்று தமது தீர்மானத்தை ஏன் கிளைகளுக்குத் தெரிவிக்கவில்லை?”

“கட்சியின் தீர்மானம் ஜனநாயக ரீதியிலான தீர்மானமா?”

“அதில் ஒரு தவறு நடந்து விட்டதை நாம் ஏற்றுக் கொள்ளுகிறோம். தலைவர்களில் பலர் சிறையில் இருந்த வேளை மற்றவர்களிலும் பெரும்பான்மையோர் முடிவு செய்த அன்றைய கமிட்டிக் கூட்டத்தில் பங்கு பற்ற முடியவில்லை. எல்லோருக்கும் நெருக்கடி ஏற்பட்ட வேளையில் தீர்மானிக் கப்பட்டது. உறுப்பினர்களில் நாலாயிரம் பேர்வரையில் அவ்வேளையில் சிறையில் இருந்தனர். தலைமைக் குழுவைச் சேர்ந்தவர் பலர். பொலிசாரின் சித்திரவதை வேறு...”

“கட்சி அமைப்பு முறையில் இருந்த தவறும் அவசர முடிவுக்கு, தவறுதலான செயலுக்குக் காரணம் என்று கூற முடியாதா?”

“ஓரளவு கூறலாம். இத்தகைய தவறுகளை நாம் காலப் போக்கில் திருத்திக்கொள்ள வேண்டும்.”

“விஷப் பரீட்சையின் பின் திருந்திக் கொள்வது என்பது எத்தனை சுலபமாக கூற முடிகிறது. ஆயிரக் கணக்கில் உயிரிழப்பு, பல்லாயிரக் கணக்கில் சிறை சிறைவதை”

குணவர்த்தனா கூறிக் கொண்டிருந்தான்.

“இத்தகைய முதலாளித்துவ, தரகு முதலாளித்துவ அரசை காப்பாற்ற உலக முதலாளித்துவ நாடுகளெல்லாம் ஒன்று திரண்டு வரும் என்பதை நீங்கள் முன்னர் அறிந்திருக்கவில்லையா?”

மெளனமாக உரையாடல்களைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த ரஞ்சித் இடையிட்டுக் கேட்டான்.

“அறிந்திருந்தோம். ஆனாலும் இப்படியான ஒரு உள் நாட்டுக் கிளர்ச்சியின்போதே இவ்வாறு திடீரென உதவ வருவார்கள் என நாம் எதிர்பார்க்காதது ஒரு தவறே.”

“நீங்கள் கிளர்ச்சி என்று கருதியதை முதலாளித்துவ நாடுகள் புரட்சியாகவே எடுத்துக் கொண்டர்.”

சோமபாலாவிற்கு குணவர்த்தனா பதில் கூறினான்.

“உங்கள் கிளர்ச்சியின்போது என்ன வர்க்கங்கள் பங்கு பற்றின?”

ரஞ்சித் கேட்டான்.

“படிந்துவிட்டு வேலையற்றிருந்த அரைப் பாட்டாளிகளான இளைஞர்கள் பெரும் பான்மையாக பங்கு பற்றினர் என்பது உண்மையே. மற்றும் நகர்ப்புற தொழிலாளர்கள், கிராமப்புற பாட்டாளிகளும் பங்கு பற்றியுள்ளனர்.”

“குட்டி பூர்ஷ்வாக்கள்...”

“அவர்களும் ஆளும்வர்க்கத்தின் மேலிருந்த வெறுப்பினால் சேர்ந்து கொண்டனர். எல்லா வர்க்கங்களையும் நாம் சேர்த்துக் கொண்டோம்.”

“இலங்கையின் மிகப் பெரிய பாட்டாளிகளான பெருந்தோட்ட இந்தியத் தொழிலாளர்கள், வடகீழ் மாகாணங்களிலும் பிற பகுதிகளிலும் வாழும் தமிழ்த் தொழிலாளர்களை ஏன் இயக்கத்தில் சேர்க்கவில்லை?”

“அது பெரியதோர் தவறே. தற்போது அத்தவறைத் தீர்ப்பதற்கு முயற்சி செய்து கொண்டிருக்கிறோம்.”

சோம பால பணிந்த குரலில் கூறினான்.

“உங்கள் போராட்டத்தை ‘அட்வெஞ்சரிஷம்’—தீவிரவாதப் போராட்டமாகக் கூற முடியாதா?”

ரஞ்சித் கேட்டான்.

“பெரும்பாலானவர் தீவிரவாதத்தில் இறங்கத் தக்கவயதினர் என்பது உண்மையே. இத்தனை பரவலாக, உணர்ச்சி வசப்பட்டு எல்லோரும் தீவிரவாதப் போக்கில் இறங்கினர் என்று கூறிவிட முடியாது...”

“உங்கள் இயக்கமிருந்த இடங்களிலுள்ளவர்களில்லோரும் கிளர்ச்சியில் பங்கு பற்றினார்களா?”

“அப்படிக்கூற முடியாது. பல இடங்களுக்கு செய்தியே எட்டவில்லை. சில இடங்களில் கட்சி உறுப்பினர் கட்சி தீர்மானம் பற்றி அறிந்திருந்தும் பங்கு பற்றவில்லை.”

ஏப்ரல் 6ல் ஊரடங்குச் சட்டம் அமுலானதும் எதிர் பார்த்த பல இடங்களில் கிளர்ச்சியே நடைபெறவில்லை.”

தேநீர் வந்துகொண்டிருந்தது. அதைத் தொடர்ந்து சாப்பாடு தயாரானது.

சோற்றோடு சாப்பிடு இறைச்சிக் கூறி ஆக்கியிருந்தனர். அவர்கள் குழுவைச் சார்ந்த அறுவரும் குணவர்த்தனா ரஞ்சித் இருவருமாக எண்மரும் சுற்றி வர இருந்து தேக்கு இலையில் சோற்றைப் போட்டுச் சாப்பிட்டனர். சாப்பிடும் போதும் இருவர் சிறிது தூரத்தில் துப்பாக்கியுடன் காவலில் ஈடுபட்டிருந்தனர்.

அவர்களது உணவு, பாதுகாப்பு ஆகியவை பற்றியும் விசாரித்தறிந்தனர்.

நேரடி யுத்தத்தில் ஈடுபட்டு காட்டுப் பகுதிக்குப் பின் வாங்கியவர்களில் 78 பேர் வரை அங்கு இருந்தனர் ஏழு குழுக்களாக அவர்கள் 10 மைல் தூரத்திடை காட்டுப் புறத்தில் இயங்கினர். போதிய துப்பாக்கிகள் இருந்தன. தோட்டாக்கள் குறைவாகவே இருந்தன அவற்றைத் தேவையை ஒட்டி பாதுகாப்பிற்கே பயன் படுத்தவேண்டும் என்பது கட்டுப்பாடு. காட்டு மிருகங்களிடமிருந்தும் பாதுகாப்புக்காக மட்டுமே பயன்படுத்தினர். உணவுத் தேவைக் காக கண்டபடி மிருகங்களைச் சூடுவதற்கும் பயன் படுத்த வில்லை.

ஒரு ஏருமையை சுட்டு உடன் பயன்படுத்தும் இறைச்சி போக மிகுதி இறைச்சியை வெய்யிலில் காயவைத்து தோளில் சுமந்து சென்றனர். காய்ந்து உலர்ந்த இறைச்சியையே பெரும்பாலும் சமைத்து உண்டனர்.

எந்த இடத்திலும் நிரந்தரமாக தங்காது நடுக்காட்டுப் பகுதியில், வவுனியாவிருந்து திசை காடு வரை-150 மைல்

வரை-மேலும் கீழுமாக நடந்து கொண்டேயிருந்தனர். இராணுவத்தினர் காட்டில் இருப்பதை அறிந்திருந்தபோதும் எப்பகுதியில் என்பதை அவர்களால் அறிய முடியவில்லை. இருதடவை இராணுவத்தினர் வட்டமிட்டு தேடுதல் போட்ட போதும் கண்டு கொள்ள முடியவில்லை.

பெரும்பாலும் காட்டாறு, அருவிகளை ஒட்டியே பயணம் செய்தனர். காட்டை ஒட்டிய கிராமப் பகுதிகளில் கட்சியைச் சார்ந்த நம்பிக்கையான தோழர்கள் இருந்தனர்.

அரிசி, சமையல் பொருட்கள், தேயிலை, சீனி ஆகியவற்றை ஆங்காங்கே வழி காட்டியாக இருப்பவர்கள் சென்று பெற்று வந்தனர். அவசர கட்சி வேலைக்கு மாற்று உடையில் இடையிடை சிலரைத் தேர்ந்து வெளியே அனுப்பினர்.

மழை இடையிடை பெரிய தொல்லை கொடுத்தது. தங்குமிடங்களில் நெருப்பை மூட்டி எரித்தனர். காட்டு விலங்குகளிடமிருந்து தப்புவதற்கும் குளிர் காய்தற்கும் தீ பயன்பட்டது.

பற்றைகள், முட்கள் கீறிய காயங்கள் எல்லோர் கால்களிலும் இருந்தன.

சோம்பாலாவிற்ரு கால், கைகளில் ஒருவித சொறி பிடித்திருந்தது. ரஞ்சித் எடுத்துச் சென்ற பெரிய விட்டமின் புட்டியை அவர்களிடம் கொடுத்தான்.

உணவில் சுவையில்லை. உயிர் வாழ்வதற்காக உண்ணும் உணவு; பசியைத் தணிக்குமளவிற்கு உண்டனர்.

மாலையிலும் இரவிலும் தொடர்ந்து நடைபெற்ற சப்ப வங்களைப்பற்றிய விமர்சனம், விவாதம், கருத்துமோதல்கள் நடைபெற்றன. உள்நாட்டு அரசியல், சர்வதேச அரசியல், மார்க்ஸிச விளக்கங்கள் யாவும் அலசப்பட்டன.

மற்றைய குழுக்களிலிருந்தும் தோழர்கள் வந்து பங்கு பற்றினர்.

இரவு எட்டு மணிக்கு சாப்பாடு போடப்பட்டது. இரவு இரண்டு மணிவரை இடையிடை காரசாரமான விவாதங்களும் நடைபெற்றன.

கட்சியில் பிளவு ஏற்பட்டிருந்தது. மற்றொரு பகுதியினர் கொழும்பிலும் பிற நகரங்களிலும் தலைமறைவாக இருந்தனர். அவர்களுடன் பேச்சு வார்த்தை நடத்த, தான் ஏற்பாடு செய்வதாக குணவர்த்தனா கூறினான்.

குணவர்த்தனா சார்ந்திருந்த கட்சியின் ஆதரவை அவர்கள் வேண்டினர். வதை, சிறைக் கொடுமைகளைக் கண்டித்து தாம் தொடர்ந்து அறிக்கை விடுவதாகவும் ஆர்ப்பாட்டம் நடத்துவதாகவும் ரஞ்சித்தும் உறுதியளித்தான்.

மறுநாட் காலையில் கெரில்லா யுத்த முறை ஏன் கையாளப்படவில்லை என்பது பற்றியும் விவாதம் நடைபெற்றது.

“இத்தனை உயிர்ச் சேதத்திற்கும், சிறையிலும் அரசு அமைத்த காம்புகளிலும் பதினாயிரக் கணக்காக இன்னும் அல்லல் படுபவர்களுக்கும் யார் பொறுப்பு?”

“இத்தனை இழப்புகளால், இளைஞர்களின் இத்தகைய தியாகத்தால் சாதிக்கப்பட்டவை என்ன?”

“மக்களோடு தொடர்பு இல்லாது காட்டிலே ஒளிந்திருக்கும் யுத்த தந்திரம் சரிதானா?”

“காட்டில் வாழும் இந்தப் படையை விரிவுபடுத்தி எதிர்கால ஆயுதப் போராட்டத்தை நடத்த முடியுமா?”

காலையில் நடைபெற்ற விவாதத்தில் இவையெல்லாம் ஆராயப்பட்டன.

பத்து மணிக்கு சாப்பாடு முடிந்ததும் மழை தூறியது. மரங்களின் அடியில் நின்றபடி பேசிக் கொண்டனர்.

பின்னர் வானம் இருண்டு மழை கொட்டத் தொடங்கியது. எல்லோரும் நனைந்து போயினர்.

எரிந்து கொண்டிருந்த நெருப்பருகே குளிர் காய்த்தனர். நெருப்பு அவிய முடியாதபடி காட்டு விறகு எரிந்து கொண்டிருந்தது.

மாலையில் மழை ஓய்ந்ததும் குணவர்த்தனாவும் ரஞ்சித்தும் அவர்களிடமிருந்து விடை பெற்றனர். உணர்ச்சி நிறைந்த பிரிவு. வழிகாட்டியோடு புறப்படும்போது சோமபால கூறினான்:

“நடந்தவை யாவும் வர்க்கப் போராட்டமே. அதற்கு வரலாறு பதில் கூறட்டும். நாம் இங்கு துன்பப்படுகிறோம் என்பது உண்மையே. அதன் மூலம் நாம் மேலும் உரம் பெறுகிறோம். எமது துன்பங்கள் வீண் போகாது. எம் தோழர்களின் தியாகம், அவர்கள் சிந்திய ரத்தம் ஒரு போதும் வீண் போகாது. இது உறுதி.”

9

“மேனகா பரதநாட்டியம் பழக ஏற்பாடு செய்திருக்கிறேன்.”

“மகளைப் பரதநாட்டியம் பழக அனுப்பிவிட்டு ‘காபரே’ நடனம் பார்க்க இங்கே ‘நைட் கிளப்’பிற்கு வருகிறீர்கள். என்ன முரண்பாடு. எங்காவது பரதநாட்டியத்தைப் போய் பார்க்கிறதுதானே.”

“என்ன இருந்தாலும் பார் இந்த நடனத்திலேயுள்ள ‘திறிலை’ பரதநாட்டியத்திலே பார்க்க முடியாது. அவளின் அசைவுகள், குலுக்குகள் எத்தனை ‘சென்ஷேனாயிருக்’க்கு பார்த்தியா?”

“பூபாலசிங்கத்தின் நளினப் பேச்சிற்கு சோமசுந்தரம் பதில் கூறிக்கொண்டே நடனத்தை ரசித்துக் கொண்டிருந்தான்.

“அப்ப மேனகாவையும் ‘காபரே’ பழக அனுப்புங்கள். நானே ஏற்பாடு செய்து விடுகிறேனே.”

“அதெப்படியப்பா எங்கள் பிள்ளைகள் வேற்று நாட்டாரின் பண்பாட்டு நடனங்களைப் படிக்க முடியும். உனக்கு எப்பவும் கேலிதான்.”

“எங்க பிள்ளைகள் ‘பலே’ படிக்கப் போவதில்லையா?”

“அது வேறையப்பா.”

“இந்த ‘காபரே’ நடனத்திற்கும் பரத நாட்டியத்திற்கும் இடையில் அதிக வேறுபாடு இல்லையப்பா. பரதநாட்டியத்தில் இதிலும் பார்க்க வயலன்டான— அசைவுகளும் ஆட்டங்களிருக்கின்றன. உடைகளை இவனைப்போல குறைத்துவிட்டு, இவனைப் போன்ற பால்கவர்ச்சியாக பெண் ஆடினால், பரதநாட்டியம் இதிலும் பார்க்க ‘திறிலாக’வும் ‘சென்சேஷனாக’வும் இருக்கும்.”

பூபாலசிங்கம் கூறினான்.

“நீ சொல்லுகிறதிலே உண்மையில்லை என்று நான் சொல்ல வரவில்லை.”

“மற்றொன்று, அவனைப் பார். பெண்களுக்கு இந்த நடனம் பிடிக்காதிருக்கலாம். ஆண்களுக்காகவே அவன் ஆடுகிறான். தனக்கு முன்னே நிர்வாண கோலத்தில் ஒரு ஆண் நிற்கிறான் என்ற நினைவோடு அவன் ஆடுகிறான். நாங்கள் எத்தனை பேர் நின்று ரசிக்கிறோம். பால்கவர்ச்சி மிக்க எதற்கும் ஆண்கள் எளிதில் மயங்கிவிடுகிறார்கள்.”

“விஸ்கியைப் போல இதுவுமொரு ‘சென்சேஷன்’ தான்.”

விஸ்கியை உதட்டில் வைத்துச் சுவைத்தபடி சோமசுந்தரம் கூறினான். கொழும்பில் எந்தப் புதிய 'காபரே' நடனம் அல்லது மேல்நாட்டு இசை நிகழ்ச்சியென்றாலும் அவன் பார்க்கத் தவறுவதில்லை பெரிய தொழிலதிபர்கள், அதிகாரிகளோடு உரையாடும்போது இக் 'கலை' நிகழ்ச்சிகளை பார்த்தது பற்றியும் அவன் பெருமையாகப் பேசவேண்டியும் இருந்தது.

நந்தினி, லீலா போன்ற நகரத்து திறமைக்கூர் அழகிகள் பற்றியும் அவன் அறிந்திருந்தான். அப்படிப்பட்டவர் தொடர்பும், அவ்வர்க்கத்தவர் கூறிப் பெருமைப்படத்தக்கதாகவே அவன் பழகிய உலகம் இருந்தது.

புதிய 'காபரே' அழகி. அந்த நைட் கிளப்பில் ஆடுகிறாள் என்று அறிந்து நடனத்தின் முதல் நாளே பூபாலசிங்கத்துடன் வந்துவிட்டான். அந்த 'நைட் கிளப்' பிறகு 'பெரிய' மனிதர்களை வரமுடியும். அங்கு எல்லாவற்றிற்குமே விலை அதிகம்.

“மணி இரண்டாகிறது. வீட்டுக்குப் போகலாம்.”

பூபாலசிங்கம் நினைவூட்டினான்.

“இவளது நடனம் முழுவதையும் பார்க்காமல் வர மாட்டேன்.”

மது மயக்கத்தோடு அந்த மாதின் 'கலை'யிலும் மயங்கியவனாக சோமசுந்தரம் கூறினான். பூபாலசிங்கம் முணுமுணுத்தான்.

“இன்ப மயக்கத்தையும் விலைகொடுத்து வாங்க வேண்டியிருக்கிறது. விஸ்கியைப் போல இவள் நாட்டியத்திற்கும் ஒரு விலை. ஏழைகளுக்கு எட்டாத விலை.”

வ—4

10

“மதிப்பிற்குரிய நீதியரசர்களே! ஆளும் வர்க்கத்தின் கையில் நான் மிக மோசமான முறையில் இம்சைப்படுத்தப்பட்டேன்; அவமானப் படுத்தப்பட்டேன், பல மாதங்களாய் என்னைத் தூற்றினார்கள்! பயங்கரவாதி என்று இழிவுபடுத்தினார்கள்; மான பங்கப்படுத்தினார்கள், இவ்வளவிற்கும் சட்டத்தின் பாதுகாப்பு எனக்குக் கிடைக்கவில்லை. பல மாதங்களாக வெளிச்சத்தையே காணாத இருண்ட அறைகளில் பூட்டி வைக்கப்பட்டதால் என் கண் பார்வையே பாதிக்கப்பட்டு விட்டது. எமது இயக்கத் தோழர்கள் பலர் நிர்வாணமாக, மிருகங்களைப் போல் அறைகளில் அடைக்கப்பட்டனர். இவற்றையெல்லாம் இப்போது நான் விரிவாகக் கூற விரும்பவில்லை.”

சேசுவேரா இயக்கமெனக் கூறப்பட்ட மக்கள் விடுதலை முன்னணியின் தலைவனான விஜயவீர, நீதிமன்றத்தில் தம் இயக்கத்தின் கதையையும் இயக்கம் நசுக்கப்பட்ட கதையையும் கூற முயன்றான்.

“நான் 1948 ஜூலையில் தங்காலையில் பிறந்து குக்கிராமத்து அரசாங்க பாடசாலையில் ஆரம்பக் கல்வி கற்றேன். இன்று என் வயது 29. பதினாறு வயதில் பத்தாவது வகுப்பில் சித்தியடைந்தேன். அவ்வேளை டாக்டர் விக்கிரமசிங்க நடத்தி வந்த பிரசாரத்தினால் கம்யூனிஸ்டு கட்சியில் சேர்ந்தேன்—”

“என் குடும்பம் மிக ஏழ்மைக் குடும்பம். உயர் கல்விக்கு வழியேயில்லை. அவ்வேளை இலவசமாக மாஸ்கோ சர்வதேச பல்கலைக் கழகத்தில் வைத்தியக் கல்வி கற்க எனக்கும் இடம் கிடைத்தது. முன்றாண்டு கல்வியின் பின் விடுமுறையில் இலங்கை வந்தேன். ரஷ்ய—சீன பிளவு ஏற்பட்ட வேளை. நான் ஓரளவு சீன அணியில் சார்வதைக்

கண்டு, மாஸ்கோ சார்பினர் சிற்றம் கொண்டனர். அதனால் ரஷ்யாவில் தொடர்ந்து கற்பதற்கு வீசா மறுக்கப்பட்டது.”

“1967ல் பல தோழர்கள் சேர்ந்து மக்கள் விடுதலை முன்னணி என்ற அரசியல் இயக்கத்தை ஆரம்பித்தோம்.”

“சேருவேரா, காஸ்ரோவினது எழுத்துக்களால் எம் இயக்கத்தவர் பலர் கவரப்பட்டனர் என்பது உண்மையே...”

“இந்த நீதி மன்றம் முதலாளித்துவ நீதி மன்றம் என்பதை நன்கு அறிவேன், எம்மேல் சுமத்தப்பட்டிருக்கும் குற்றங்களைக் கண்டு நான் ஆச்சரியப்படவில்லை. ஆளும் வர்க்கம் முதலாளித்துவ வர்க்கத்தின் தேவைகளை பூர்த்தி செய்யும் வகையில் தன் நிறுவனங்களை அமைத்துக் கொள்ளும் என்பதை நான் நன்கு அறிவேன். ஆனால் அண்மைக்கால இலங்கை வரலாற்றில் நிகழ்ந்த யிகவும் கோரமான, மிருகத்தனமான மனிதப் படுகொலைகளின் சரித்திரப் பின்னணியை வாய்ப்புக்கிட்டும் இவ்வேளையில் நான் கூறிவிட விரும்புகிறேன்...”

“இந்த முதலாளித்துவ ஆட்சி முறையானது, இந்நாட்டின் முப்பது லட்சம் பாட்டாளி வர்க்கத்தினரை பசியிலும் பட்டினியிலும் வாட்டி அடக்குமுறையில் ஆள்கிறது. வேலை மில்லா இளைஞர் பட்டாளத்தையும் போசாக்கற்ற குழந்தைகளையும் படைத்து வருகிறது...”

“1971 ஜனவரிக்குப் பின்னர் எமது இயக்கத்தைச் சார்ந்த தோழர்கள் பலர் கைது செய்யப்பட்டனர். மார்ச் 6ம் திகதி அமெரிக்க தூதராலயம் தாக்கப்பட்டதை சாக்காகக் கொண்டு எமது இயக்கத்தை நசுக்க அரசு முடிவு செய்தது. மார்ச் 13ம் தேதி என்னைக் கைது செய்து அவசரகால சட்டத்தை பிறப்பித்தனர். ஏப்ரல் 5க்கு முன் நாலாயிரம்பேர் வரை கைது செய்யப்பட்டனர்...”

“அவ்வேளை நாம் ஆயுதப் புரட்சி மூலம் அரசு அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றும் சூழ்நிலையோ, பக்குவமோ இருக்கவில்லை. எமது இயக்கத்தை வடக்கு, கிழக்கு மாகாணங்களிலும் மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர் மத்தியிலும் அரசியல் சூத்தியாக வளர்க்கத் தவறியிருந்தோம்...”

“ஏமாலை மீததி தாங்க முடியாத அடக்கு முறையை எதிர்கொண்ட எமது இயக்கத் தோழர் சிலர் ஒருக்கு முறையை எதிர்த்து போராட்டத்தில் குதித்தனர். எம் இயக்கத்தை உரையடியாக நகக்கி விடவேண்டும் என்று தேவை, அன்ற வர்க்கத்திற்கும் இருந்து... எம் இயக்கத்தைச் சார்ந்த பத்தாயிரம் இளைஞர்வரை மீருகத்தனமாக சுட்டுக் கொல்லப்பட்டனர். பதினையாயிரம் பேர் வரையில் சிறையில் தள்ளப்பட்டு வதை செய்யப்பட்டனர்...”

“இத்தகைய கொடுமைகளால் பாட்டாளி வர்க்கத்திற்கு தோல்வி ஏற்பட்டது என்று நான் கருதவில்லை. இது ஒரு பின்னடிவணக்கமே, பின்னடிவாங்குதல் தோல்வியாகாது. இவ்வேளை யுத்தயிர் பெறும் பாட்டாளி வர்க்கம் திடமான ஒரு வெற்றியை நோக்கி வீறுநடை போடும்...”

“முதலாளித்துவம் தனது தற்காலிக வெற்றியைக் கண்டு களிப்படைவலாம். ஆனால் இறுதியில் கர்க்கப் போராட்டத்தில் வெற்றி வாகை சூடுவது பாட்டாளி வர்க்கமேதான்...”

11

“பொலிசாரின் வதைக்கு அஞ்சித்தான் தற்கொலை செய்து கொண்டான்...”

“எஸ். பி. சந்திரசேனா, தன் கையில் அவன் அகப் பட்டால் எலும்புகூட கிடைக்காது என்று சபதமெடுத்தானாம்.”

சூசூசூ பேச்சுக்கள் நடந்துகொண்டிருந்தன. கிராமமே என்றும் கண்டு அறியாத பெரிய கூட்டம். கலகலப்பு எதுவுமில்லை. எல்லோர் கண்களிலும் நீர் அரும்பியிருந்தது.

உடலை இறுதியாகத் தரிசிப்பதற்காக நீண்ட கியூ; இளைஞர்கள், இளம் பெண்கள், முதியோர், பாடசாலை மாணவர்கள். கியூ மெதுவாகவே அசைந்து கொண்டிருந்தது.

உடலை நெருங்கும்போது எல்லோர் கண்களிலும் அரும்பியிருந்த நீர் கண்ணீராக வடிந்தது. பலர் விம்மினர்; விசிற்று விசித்து வாய்விட்டு அழுதனர். சில இளைஞர்கள் தமது விம்மலைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டனர்.

சில இளைஞர்கள் சிறு கத்தியினால், பிளேட்டினால் தமது வலது கை பெருவிரலைக் கீறினர். முடிய கண்களுடன் நீண்ட மௌனத்தில் ஆழ்ந்திருந்த உடலின் நெற்றியில் விரலைப் பதித்து இரத்தத் திலகமிட்டனர்.

'நீ விட்ட பயணத்தைத் தொடருவோம். இது சத்தியம்'

அவர்கள் கண்களில் வெஞ்சினம். சவப்பெட்டியைச் சுற்றி நடந்தனர். கியூ அசைந்து கொண்டிருந்தது.

பெண்கள் பலரின் ஒப்பாரி வேறாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தது.

நகரிலுள்ள பாடசாலைகளெல்லாம், மாணவர்கள் செல்லாததால் முடப்பட்டு விட்டன.

கடைகள் பெரும்பாலும் அடைக்கப்பட்டுவிட்டன. காரர்களும் வான்களும் சயிக்கிகளும் கிராமத்தை முற்றுகையிட்டன.

அவன் மரணம் பற்றி பல்வேறு கதைகள் பேசப்பட்டன.

“எதற்காக தற்கொலை செய்யவேண்டும்? இது கோழைத்தனம்.”

ஒருவர் கூறினார்.

“நினைவு பூர்வமாக தற்கொலை செய்வதை எப்படி கோழைத்தனம் என்று கூற முடியும்?”

மற்றவர் பதில் சொன்னார்.

“பொலிசாரின் கையில் சித்திரவதை, பின்னர் சிறைச் சாலை; வழக்கு; நீதி மன்றம்; தூக்குத் தண்டனை இவை தான் கிடைத்திருக்கும். எத்தனை பயங்கர கேசுகள் அவன் மேல் இருக்கிறது என்று உங்களுக்குத் தெரியுமா?”

“உலகத் தமிழ் விழாவில் பொலீசார் ஐந்தாறு பேரைக் கொன்றார்களே. அதையொட்டி பொலீஸ் சுப்பிரின்டன் சந்திரசேனாவிற்கு குண்டெறிந்ததும் இவன் தானாம். அதன் பிறகே தலைமறைவானான். அந்த எஸ்.பி. இவன் தாயிடமே கூறினானாம். ‘இனி உன் மகன் என் கையில் அகப்பட்டால் எலும்பு கூட தரமாட்டேன்’ என்று. இதை தாய் மகனிடமே சொல்லிவிட்டாள். இதற்கு மகன் எஸ்.பிக்கே எழுதினானாம், ‘நான் உன் நாய்களிடம் பிடிபட்டாலும் என் உடல் உனக்குக் கிடையாது’ என்று. அதனால் தான் ‘சைனயிட்’ நஞ்சை பாக்கெட்டிலேயே கொண்டு திரிந்தானாம்.”

முன்றாமவர் தான் அறிந்த கதையைக் கூறினார்.

“முன்பெல்லாம் எத்தனை தடவை பொலீசார் அவனை வதை செய்தார்கள். இங்கே என்ன அசம்பாவிதம் நடந்தாலும் முதலில் அவனைப் பிடித்தே பொலீசார் வதை செய்து வந்தனர். கோர்ட்டில் எதுவும் நிரூபிக்க முடியாத போது விட்டு விட்டனர். பின்னர் சந்திரசேனா எஸ்.பியாக வந்த பின் அடிக்கடி இவனைக் கூப்பிட்டு புத்திமதி கூறி வேலை எடுத்துத் தருவதாகவும் சொல்லியிருந்தானாம். இருவரும் சிறைகிதர்கள் போல சில மாதங்கள் இருந்தனர்.

உலகத் தமிழ் மகாநாட்டின் பின்னர் எலி, பூனையாக மாறி விட்டனர். கடைசியில் இப்படியாக முடிந்து விட்டது.”

ஒரு கிழவர் கூறினார்.

“தமிழின விடுதலைதான் அவன் மூச்சாயிருந்தது. காதல் விளையாட்டில் ஆர்வம் காட்டும் வயது. ஆனாலும் காதலிலேயே அவன் ஆர்வம் காட்டவில்லை. தாயார் எனக்கு ஒருநாள் கூறிய கதை இன்றும் நினைவிருக்கிறது.

“என்ன மகனை மீண்டும் பொலீசார் வேட்டையாடினம்” என்றேன். ‘என்ன செய்கிறது? அவன் ஒருவர் சொல்லையும் கேட்கிறானில்லை. எங்க வீட்டைச் சுற்றி எத்தனை குமரிகள். வீட்டுக்கே வந்து போவார்கள். இவன் ஒரு குமரியையாவது பிடிப்பானென்றால், அதில் கட்டுப்பட்டு இந்த இயக்க வேலைகளைவிட்டு விடுவான் என்று கண்டும் காணாமல் விட்டேன். அவன் அறைக்குள் படித்துக் கொண்டிருப்பான். வீட்டுக்கு சட்டை தைப்பதற்கோ, கதைபடிப்பதற்கோ வரும் பெட்டையை ‘பிள்ளை வீட்டைப் பார்த்துக் கொள்’ என்று கூறிவிட்டுப் போவேன். இவனோ எந்தக் குமரியையும் தொட்டறியான். அந்தப் பெட்டைகளையும் இயக்கத்தில், மாதரணியில் சேரும்படி பிரச்சாரம் செய்து கொண்டிருப்பான்’ இப்படித் தாயாரே என்னிடம் கூறினாள்.”

அயலவர் ஒருவர், தான் அறிந்த கதையைக் கூறினார்.

நண்பகலில் நீண்ட ஊர்வலம் ஆரம்பமாகியது. கிராமமே என்றும் கண்டிராத ஊர்வலம். வேம்பன் சுடலையை நோக்கி ஊர்வலம் சென்றது. முதல் தடவையாக, பெண்களே இறுதி ஊர்வலத்திலும் பங்கு பற்றினர். அரசியல் தலைவர்களும் முன் சென்றனர். பாதுகாப்பு என்ற பெயரில் வந்த ஆயுதம் ஏந்திய பொலிஸ் படையினர் ஒதுக்கிச் சென்றனர்.

சடலத்தை சுமப்பதில் இளைஞர்களிடையே பேரட்டி.

அமைதியான மெளன ஊர்வலம்.

சிலர் தேவாரம் பாடிக்கொண்டு சென்றனர்.

சுடுகாட்டில் தீ மூட்டுமுன் மீண்டும் பல இளைஞர்கள் இரத்தத் திலகமிட்டனர்.

அரசியல் தலைவர்களை ஒதுக்கிவிட்டு இளைஞர்கள் வீரச் சொற்பொழிவாற்றினர்.

“அவன் தியாகம் வீண் போகாது.”

“இதோ சபதமெடுக்கிறோம். தமிழ் ஈழமே எமது மூச்சு.”

“வீரன் சிவகுமாரன் சிந்திய இரத்தம் வீண் போகாது.”

“வீரா, நீ விட்ட பயணத்தைத் தொடர்வோம். இது உறுதி சத்தியம்.”

“தோழா நீ தூங்கு. நாம் இனித் தூங்க மாட்டோம். நீ கட்டிய படை புலிப்படை. தூங்காத புலிப்படை.”

12

“பண்டா அடிபட்டுப் போனதுதான் பெரிய கவலை. இரவில் எனக்குச் சரியான தூக்கமேயில்லை.”

கொள்ளுப்பிட்டியில் புதிதாகக் கட்டிய மாளிகையின் வரவேற்பு மண்டபத்தில் இருந்தபடி சோமசுந்தரம் சோர்வோடு கூறினான்.

“பண்டா போனாலென்ன, ஒரு சில்வா வந்திருக்கிறான் நான் இருக்கிறேன் அவனை உன் கையில் பிடித்துத் தர. நீ ஏன் கவலைப்பட வேண்டும்.”

பூபாலசிங்கம் சிறிதும் சோர்வடையாது உறுதியாகவே கூறினான்.

“தேர்தலுக்கு பண்டாவிற்கு உதவினது தெரிந்தால் யு. என். பி. காரர்கள் பழி வாங்கினாலும் வாங்கி விடுவார்கள்.”

சேஷமசந்தரத்தின் குரலில் அச்சம் தொனித்தது.

“நீங்கள் வளர்ந்திருக்கிற அளவிற்கு இனி எவராலும் உங்களைப் பழி வாங்கவும் முடியாது; அழித்து விடவும் முடியாது எவராவது கேட்டால் உண்மையையே சொல்லி விடுவோம். அவர்கள் உதவினார்கள். நாங்களும் உதவினோம். நீங்கள் உதவினால் உங்களுக்கும் உதவி கிடைக்கும் என்று சொல்லுகிறது தானே.”

“லைசென்சுகள் புதுப்பிக்க வேணும். இல்லாவிட்டால் மூலப் பெருன்கள். யந்திரங்களுக்கு உதிரிய் பாகங்கள் எப்படிக்கிடைக்கும். பெரிய தொழற்சாலைகளைக் கட்டி விட்டோம்.”

“லைசென்சு விஷயமெல்லாம் நான் பார்த்துக் கொள்ளுகிறேன். ஆனால் ஒரு விஷயத்திற்கு நீங்கள் தயாராக இருக்கவேண்டும். லைசென்சாலை மட்டும் இனி பிழைக்க முடியாது.

“இந்த அரசு அமெரிக்காவைச் சார்ந்த அரசு. லைசென்சு முறையையே எடுத்து விடுவார்கள். போட்டா போட்டியிருக்கும். முன்னைய மாதிரி திடீர் கோடஸ்வரனாக இன்டஸ்றியலிஸ்ட் ஆக முடியாது. இறக்குமதி செய்து விற்கிறது பற்றியும் பார்த்துக் கொள்ளுங்கள். உற்பத்தி செய்வதிலும் பார்க்க அதில் லாபம்கூடக் கிடைக்கலாம்.”

“அதுதான் பார்த்துக் கொள்ளலாம். இருக்கிறது அழியாது பார்த்தாலே போதும். என்டிஸல் அரசு பழி வாங்காமல், லைசென்சுகள் பற்றிய ஊழல்களை விசாரிக்காமல் இருந்தால் போதும்.”

“அது ஒன்றுமே நடைபெறாது. நடந்தாலும் நான் பார்த்துக் கொள்ளுகிறேன். கட்சிக்கு முதல் கொஞ்சம்

பணம் கொடுப்போம். பிறகு ஒரு கேஸ் விஸ்கிப் பெட்டியோடு சில்வாவிடம் போவோம். எல்லாவற்றிற்கும் தயாராக இருங்கள்.''

''நத்தினியை பிடிக்கிறதென்றாலும் பரவாயில்லை. பணம் தருகிறேன். எல்லாவற்றையும் நீயே பார்த்துக்கொள். உன்னைத்தான் நம்பியிருக்கிறேன்.''

சோமசுந்தரம் அச்சத்தைப் போக்க எதற்கும் தயாராகி விட்டான்.

''அவள் பழைசாய் போய்விட்டாள். தேவையென்றால் புதுச் சரக்குகளெல்லாம் இருக்கிறது. பயப்பட வேண்டாம் பணம், பாட்டில், பெண் இந்த மூன்றுக்கும் எந்த அரசியல் தலைவரையும் விலைக்கு வாங்கிவிடலாம்.''

''தமிழர் அகதிகள் முகாயிற்கு நன்கொடை கேட்டு வந்தார்கள்...''

சோமசுந்தரம் சொன்னான்.

''அதற்கும் கொடுக்கிறது தானே.''

''பத்தாயிரம் கொடுத்தேன். ஆனால் தமிழ் பகுதியை பிரித்து தனிநாடு கேட்பதற்கு எப்படி ஆதரவு கொடுக்க முடியும்? எங்கள் தொழிற்சாலையெல்லாம் கொழும்பை ஒட்டி, சிங்களப் பகுதியிலேயே இருக்கின்றன. சிங்களப் பகுதிகளிலேயே எங்கள் பண்டங்களை விற்கிறோம். இந்த நிலையில் தொழிற்சாலைகளை தமிழ்ப் பகுதிகளுக்கு கொண்டு செல்ல முடியுமா? தமிழ்ப் பகுதியில் மட்டும் விற்று நாங்கள் லாபம் சேர்க்க முடியுமா?''

''நீங்கள் கூறுவதில் நியாயம் இருக்கிறது. ஆனால் இந்த நியாயங்களை இந்த நேரத்தில் அவர்களோடு பேசி தமிழ்த் துரோகி என்று பட்டம் பெற வேண்டாம்.

ஒரு காலத்தில் உங்களையும் அடித்துக் கலைக்க நேர்ந்தால்...''

''அப்போது பார்த்துக் கொள்ளலாம். அப்படியான நிலை ஏற்பட்ட, முதலாளிகளுக்கு முன்னதிலும் பார்க்க சாதகமான இந்த அரசு விடமாட்டாது என்றே நினைக்கிறேன்.''

''அது முழுக்கச் சரி. நான் பல நாட்களின் பின் வந்திருக்கிறேன். பாட்டில் ஒன்றையும் காணோம். உமட்டும் வருகிறது.''

வேலைக்காரன் உ கொண்டு வருவதைப் பார்த்த பூபாலசிங்கம் மெல்லிய குரலில் நளிமமாகக் கூறினான்.

''ராணியும் பிள்ளையும் இங்கேதான். அவள் இங்கே குடிப்பதை விரும்ப மாட்டாள். நாங்கள் ஓட்டலுக்கே போய்விடுவோம்.''

சோமசுந்தரம் சுற்றும்முற்றும் பார்த்துக்கொண்டே கூறினான்.

''நந்தினியையும் லீலாவையும் கூப்பிடவா.''

பூபாலசிங்கம் சிரித்துக் கொண்டே கேட்டான்.

13

''தங்கராசா, நீ எப்படி இந்த வலைக்குள் அகப்பட்டு இங்கே வந்து சேர்ந்தாய்.''

முருகேசன் தங்கராசாவை கோட்டைச் சிறையில் எதிர்பாராது கண்ட வியப்போடு கேட்டான்.

''உங்கள் நண்பர்கள் எவராவது எங்கள் பெயரைக் கொடுத்திருப்பார்கள். சிங்கள ராணுவத்துக்கோ, பொலிசுக்கோ எங்கள் இயக்க வேறுபாடுகளெல்லாம் எங்கே

தெரியப் போகிறது? ஜீப்பில் ஏற்றி வந்து இங்கே தள்ளி விட்டான். நான் மட்டுமென்ன செல்வரத்தினம் கூட வந்திருக்கிறான்.''

தங்கராசா கவலை எதுவுமின்றி சொன்னான்.

“சரி எங்களோடு சேர்ந்து விடுவதுதானே. நீங்கள் சேராத போதும் அவங்களே சேர்த்து வைக்கிறாங்களே.”

“அதெல்லாம் அத்தனை இலகுவல்ல. இங்கேதானே போதிய நேரமிருக்கிறது. சண்முகத்தையும் உள்ளே பார்த்தேன். பேச முடியவில்லை. இருவரும் வந்தால் ஒய்வாக சில விஷயங்கள் பற்றி விவாதிக்கலாம்.”

“சரி அழைத்து வருகிறேன்.”

“ஜெயிலர்களாலே பிரச்சனையில்லையா.”

“தற்போது 45, 50 பேராகினிட்டோர். ஜெயிலர்களுக்கும் சுப்பிரின்டனையும் வெருட்டி வைத்திருக்கிறோம். முன்னர் ராணுவமும் பொலீசும் விசாரணைக்காக பெயரைச் சொல்லி அழைத்துப் போவார்கள். 2, 3 பேர் திரும்பி வர வில்லை. வீட்டுக்கு அனுப்பிவிடார்கள் என்று தற்போது ஜெயிலர் சமாதானம் சொல்லுகிறான். வெளியே போய் பார்த்தால்தான் உண்மை தெரியும். தற்போது பெயர், விபரம் எழுதி கையெழுத்திட்டுவிட்டு அழைத்துச் செல்ல சுப்பிரின்டன் ஓடர் போட்டிருக்கிறான். சித்திரவதையில் காயம் பெற்றவர்களை ஜெயில் டாக்டர், இங்கு சிறையிலே காயம் பெற்றவர்கள் போல் மருந்து கட்டுகிறார். தற்போது காயமிருப்பின் டாக்டர் ரிப்போர்ட்டோடு கொண்டு வந்தால் தான் அனுமதிப்பேன். அல்லது நோடியாக அரசாங்க ஆஸ்பத்திரிக்கு விபரம் எழுதி அனுப்புவேன் என்றும் கண்டிப்பாக சிறைச் சுப்பிரின்டன் சொல்லியிருக்கிறான். யாழ்ப்பாணத்துக்கு மட்டும் அவசர கால நிலைமை பிரகடனப்படுத்தி. எங்களையெல்லாம் ஒடுக்குவதற்கு அரசு புதிய சிங்கள ஆர்மி கமாண்டர் ஒருவனை அனுப்பியிருக்கிறான் அவன் சந்தேக

நபர்களை யெல்லாம் பிடித்து இங்கே தள்ளுகிறான். வதை செய்து ஒவ்வொருத்தரிடமும் 3, 4 புதிய பெயரை ஏடுத்து அவர்களை இங்கே தள்ளுகிறான். ”

‘ அடுத்த தடவை இங்கே வைத்திருக்கமாட்டார்கள் ஆர்மி காம்ப்லீட்தான் போடுவார்கள். ’

தங்கராசா சொன்னான்.

‘இதற்கெல்லாம் பழிக்குப் பழி வாங்காமலா விடப் போகிறோம். சித்திரவதை செய்து, சிறையில் போட்டு, கொலை செய்து எங்களை ஒடுக்கிவிடப் பார்க்கிறார்கள். நீங்களும் இதற்கெல்லாம் ஆரவ தருவீர்கள் போல இருக்கிறது. ’

‘யார் சொன்னது அப்படி? ஒரு சிறிய இனத்தை மற்றார் தேசிய இனத்தைச் சார்ந்த பொலிஸ், ராணுவத்தைக்கொண்டு அடக்கி, ஒடுக்குவதை எந்த மார்க்சிய வாதியாலும் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது. ’

‘அந்தள விலாதல் எங்களுக்கு அண்மையில் வருவதை வரவேற்கிறோம். சண்முகம்கூட வருகிறான். காற்றாடவிடும் நேரத்தை பயன்படுத்தலாம். புல்லிலே உட்காரலாமே. இந்த சித்திரவதை பற்றி என்ன சொல்லுகிறீர்கள்? சண்முகம் வா. உன்னையும்தான் இவர்கள் காணவேண்டுமாம். உட்கார் ’

முருகேசன் வேண்டியபடி சண்முகமும் உட்கார்ந்து கொண்டான்.

‘பூர்ஷ்வா வர்க்கத்தவர்களை பொலிசாரோ ராணுவத்தினரோ ஒருபோதும் வதை செய்ய மாட்டார்கள். தொழிலாளர்கள் விவசாயிகள், ஏழைகள், தற்போது வன்செயலில் ஈடுபட்டிருப்பதாகக் கூறப்படும் இளைஞர்கள், குட்டி பூர்ஷ்வாக்களையே பெரும்பாலும் வதை செய்வார்கள் இதை நாம் எப்படி ஏற்றுக்கொள்ள முடியும்? மனித உரிமைகள்,

அடிப்படை உரிமைகள் மீறப்படுவதை நாம் என்றும் எதிர்த்தே தீருவோம்.’’

தங்கராசா கூறியதை இருவரும் ஆமோதித்தனர்.

‘‘என்றோ ஒருநாள் நீங்களும் எங்களுக்கு ஆதரவாக வருவீர்கள் என்ற நம்பிக்கை எங்களுக்கு இருக்கிறது.’’

சண்முகம் சொன்னான்.

‘‘உங்கள் கோட்பாடுகள் விஞ்ஞான பூர்வமானதாக எமக்குத் தெரியவில்லை. நாட்டை பிரிப்பதென்பது அத்தனை காலமல்ல. அதற்கு தமிழ்த் தேசிய முதலாளிகளின் முழு ஆதரவு வேண்டும். அல்லது ஏகாதிபத்தியத்தின் துணை வேண்டும். கிழக்குப் பாகிஸ்தானை எடுத்துக் கொள்ளுவோம். அங்கே கிழக்கு வங்காள தேசிய முதலாளிகளின் சந்தைத் தேவையும் இருந்தது, அவர்கள் ஆதரவளித்தார்கள். ரஷ்யா, இந்தியா ஆகிய வல்லரசுகளின் நேரடித் தலையீடும் ஆதரவும் இருந்தது. உங்கள் பிரிவினையை தமிழ் தேசிய முதலாளிகள் முற்றாக விரும்பமாட்டார்கள். ஏனெனில் அவர்களும் சிங்களப் பகுதிச் சந்தையையே நம்பியிருக்கிறார்கள். ஏகாதிபத்தியங்கள் கூட தற்போது நாடுகளைப் பிரிப்பதை விட்டுவிட்டார்கள். கிழக்கு ஜெர்மனி—மேற்கு ஜெர்மனி, வடகொரியா—தென் கொரியா, வடவியத் நாம்—தென்வியத்நாம்—இப்பிரிவினைகளெல்லாம் புதிய பிரச்சனைகளையே கொண்டு வந்தன என்பதை உணர்கிறார்கள்.’’

‘‘அங்கெல்லாம் ஒரே தேசிய இனத்தையே இரண்டாகப் பிரித்தார்கள். இங்கு இரண்டு தேசிய இனங்கள்.’’

‘‘ஆனாலும் தற்போது முழு நாட்டையும் ஒரே ஆதிக்கத்தில் கொண்டுவந்து தமது கைப்பொம்மையாக, அந்த நாட்டவர்களையே தலைமையாக வைத்து ஆளுவதையே விரும்புகிறார்கள்.’’

“கிழக்குப் பாகிஸ்தான்... பங்களதேஷ் போன்ற பிரிவினையே நாமும் விரும்பவில்லை. அது பின்னர்மற்றோர் முதலாளித்துவ அரசாகவே அமைந்துவிடும். நாம் அமைக்க விரும்புவதும் சோஷலிச ஆட்சியைத்தான்.”

சண்முகம் சொன்னான்.

“எப்படி அமைக்கப் போகிறீர்கள்?”

“சுயநிர்ணய உரிமை பற்றிய எங்கள் அறிக்கையை நீங்கள் படிக்கவில்லையா? 71ல் நடைபெற்ற சேருவேரா இயக்கத்தினரைப் போல அவசரப்பட்டு நாம் நேரடி ஆயுதப் போராட்டத்தில் இறங்கப் போவதில்லை. கொரில்லா யுத்தம் மூலம்தான் எமது போராட்டத்தை விரிவுபடுத்தப் போகிறோம்.”

“உங்கள் அரசியல் தலைவர்கள் அனுமதிக்கமாட்டார்களே.”

“அவர்களது பரராஜமன்ற அரசியலுக்கும் எங்களுக்கும் எவ்வித தொடர்பும் இல்லை.”

தற்போது பொலிசாரைத்தான் தாக்குகிறீர்கள். அவர்கள்தான் உங்கள் எதிரிகளோ.?”

“அவர்கள்தான் முதலில் மோதுகிறார்கள். தற்போது ராணுவம் வருகிறது. அவர்களை தாக்கும் காலம் தூரத்தில்லை.”

“நீங்களும் சேருவேராபோல புரட்சியை ஆயுதத்தால் ஆக்கிவிடலாம் என்று எண்ணுகிறீர்கள்போல் இருக்கிறது. அப்போது உங்களுக்கே ஜே. வி. பிக்கும் அதிக வித்தியாசமில்லை. அங்கும் படித்துவிட்டு வேலையற்ற இளைஞர்களின் நேரடியான ஆயுதப் போராட்டம். இங்கும் அதே இளைஞர்கள் கொரில்லா யுத்தத்தில் இறங்குகிறீர்கள்! அப்படித்தானே.”

“எப்படி அவர்களோடு எங்களை ஒப்பிட முடியும்?”

“இங்கே என்ன வர்க்கம் ஆயுதம் ஏந்திக் கெரில்லாப் போராட்டத்தில் இறங்கியுள்ளது என்பதை எமது பிரதான கேள்வி. பாட்டாளி வர்க்கமா?”

“இங்கே ஒடுக்கப்பட்டுவரும் தேசிய இனம். எம்மை ஒடுக்கி வதைக்கும் பொலிசார், ராணுவத்திற்கெதிராக ஆயுதமேற்குவது தவறா?”

சண்முகம் சீற்றத்தோடு கேட்டான்.

“அதுவல்ல, நான் கூறுவது. பாட்டாளி வர்க்கத் தலைமையில்லாது எந்த வர்க்கமும் ஆயுதம் ஏற்குவது தீவிர வாதமாகவே முடியும். இதுவே மார்க்ஸிசு வெனினிசு சித்தாந்தம்.”

“சரி எங்கள் போராட்டம் தீவிரவாதமாகவே இருக்கட்டும். தற்போது இதற்கு நீங்கள் என்னவழி சொல்லுகிறீர்கள்?”

“சிங்களப் பாட்டாளிகளோடு இணைந்து புதிய ஜனநாயகப் புரட்சியை—சோஷலிசப் புரட்சியை ஏற்படுத்துவோம்.”

“எங்களைப் போன்ற கெரில்லா போராட்டம் அங்கு இருக்கிறதா? காடுகளிலே ஆயுதமேந்தி இருந்தவர்களை தற்போது வெளியே வந்து தேர்தலில் போட்டியிடுகிறார்கள். எவ்வாறு இணைவது.”

“அங்குள்ள புரட்சியை வேண்டும் முற்போக்கு அணிகளுடன்.”

“தேர்தல் கேட்பவர்களோடு தற்போது சமரசம் வேண்டாம். அங்கும் ஆயுதமேந்திய கெரில்லாப் போராட்டம் ஏற்பட்ட பின்னர் இணைந்து போராடுவது பற்றி பேசுவோம். தற்போது எம் அணியில் போராடுவோர் சிறு தொகையினரே. அவர்களை ஒடுக்க ஆயிரக்கணக்கான ராணுவத்தினர், பொலிசாரைக் கட்டவிழ்த்து விட்டிருக்கிறார்

கள். அவர்களுக்கு வாய்ப்பாக சட்டங்களை ஆக்கித் தருகிறார்கள். மக்கள் தரவு எங்கள் பக்கமிருக்கிறது. ஒரு வழக்குத்தானும் அவர்களால் நிரூபிக்கப்படவில்லை.”

“ஒன்றை நீங்கள் மறந்துவிடப்படாது. தேசிய இனப் போராட்டத்தில் எவரும் காட்டிக்கொடுக்க, சாட்சி சொல்ல முன்வர மாட்டார்கள். ஆனால் இந்நிலை நிரந்தரமாக இருக்குமென்று நம்பிவிடாதீர்கள். சாட்சியின்றியே தண்டிக்கும் சட்டங்களை அவர்கள் ஆக்கலாம். அல்லது விசாரணை யின்றி சிறையில் வைத்திருக்கும் சட்டங்களை ஏற்படுத்தலாம். பாட்டாளியை வர்க்கப் போராட்டத்தில் காட்டிக்கொடுக்க, சாட்சி சொல்ல எதிர்வர்க்கம் தயாராக இருக்கும். இவற்றை நீங்களும் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும்.”

தங்கராசர் கூறிக் கொண்டிருந்தான். அவ்வேளை எல்லோரையும் உள்ளே செல்லும்படி ஜெயிலர் சத்தமிட்டுக் கூறினான்.

சன்முகம் தங்கராசாவையும் செல்வரத்தினத்தையும் அழைத்துச் சென்று விசாரணையின்போது வதைபட்ட சிலரைக் காண்பித்தான்.

ஒருவனது நகக் கண்கள் ஊசியால் குத்தப்பட்டு விரல்களில் மருந்து போட்டு கட்டப்பட்டிருந்தது. மற்றொருவனது முழங்கால் மூட்டுப் பகுதி வீங்கியிருந்தது. இன்னொருவரது விதை நசுக்கப்பட்டு வீங்கியிருந்தது. மற்றும் சிலர் வந்து பல்வேறு வதைகள் பற்றி பயங்கர கதைகளைக் கூறினர்.

“இங்கு வந்திருப்பவரெல்லாம் பலிக்கடாக்கள். நீங்கள் மட்டும் விசாரணையிலிருந்து தப்பிவிட முடியும் என்று எண்ணி விடாதீர்கள். தயாராக இருங்கள், அனுபவப் பட்டால்தான் அறிவுவரும். பாதிப்புற்றவர்களுக்குத்தான் பகுத்தறிவு பிடிக்கும்.”

“வதை செய்தவர்கள்மேல் நடவடிக்கை எடுக்கும்படி முறைப்பாடு செய்ய வேண்டும்.”

“இங்கேயிருந்து எதுவும் செய்ய முடியாது. வெளியே போனபிறகு முறைப்பாடு செய்வதாயினும் சாட்சிவேண்டுமே. வதை செய்பவர்களின் விபரங்களை மட்டும் சேகரித்து வெளியே சென்ற பின்னர் நாமே நடவடிக்கை எடுக்க முயல்கிறோம். பெரும்பாலாக தண்டிக்கப்பட்ட பொலிசார் எல்லோரும் எம்மை வதைப்பதற்கு முன்வந்தவர்களே. நாமெல்லாம் பழிவாங்கத் தீர்மானிக்கும் பொலிசாரை வதைப்பதில்லை. ஒரே வெடி. சித்திரவதைக்கும் மரணத்திற்கும் இடையில் உள்ள எல்லை—கோடு மிகக் குறுகியது. வதைக்கும்போது நாம் மரணத்தின் எல்லைக்கே போய்விடுகிறோம். எத்தனை தோழர்கள் வதையின்போது நிரூபிக்க முடியாத சந்தேக நபர்களை வதைத்துவிட்டு கொன்றுவிடுகிறார்கள். நாமெல்லாம் அப்படிச் செய்ய மாட்டோம்.”

14

“என்ன இருந்தாலும் யு. என். பி. அரசுதான் எங்களுக்கு வேண்டிய சரியான அரசு. வேலை நிறுத்தம் செய்வதையே ஒரேயடியாக ஒழித்துப் போட்டார்கள். ஒரே நியமதி.”

பண்டாரநாயகா சர்வதேச நினைவு மண்டபத்தில் நடைபெற உள்ள மேல்நாட்டு இசைக் கச்சேரிக்குச் செல்லும் வழியில் சிக்னலில் காரை நிறுத்திவிட்டு சோமசுந்தரம் பூபாலசிங்கத்திடம் திரும்பியபடிக்க கூறினான்.

“நீங்கதான் முதலில் பயப்பட்டீர்களே. நான் முன்னமே சொன்னேனே. இதுதான் உங்களைப்போல அம்மா ஆட்சியில் வளர்ச்சியடைந்தவர்களுக்கூறிய சரியான அரசு. தற்போது வெளிநாட்டுக் கம்பெனிகளோடு கூட்டாக புதிய

தொழிற்சாலையெல்லாம் அமைக்க அரசு ஆதரவளிக்கிறது. சுதந்திர வர்த்தக வலயம் வேறு வந்திருக்கிறது. உலக பாங்கு கடன்கள் தாராளமாக வருகின்றன. பணவீக்கம் 25, 30 வீதமாகி விட்டது. இந்தச் சந்தர்ப்பத்தை விட்டால் வேறு எப்பொழுது கோடஸ்வரனாக முடியும்.

பூபாலசிங்கம் தனது பொருளாதார அறிவை அளந்து விட்டான்.

“அன்று இரண்டு லட்சத்திற்கு கட்டிய வீட்டை இன்று இருபது லட்சம் கேட்கிறார்கள்.”

காரை ஓட்டியபடி சோமசுந்தரம் சொன்னான்.

“தொழிற்சாலைதான் நடைபெறாவிட்டாலும் அந்த நிலத்தை விற்றாலே இன்றைக்கு எத்தனை கோடியாகி விடும். அது நிற்க உங்கள் ஜப்பானிய கூட்டுக் கம்பெனி அலுவல் எந்தளவில் இருக்கிறது!”

பூபாலசிங்கம் கேட்டான்.

“எல்லாம் வெற்றியே. புதிய மெஷினரியெல்லாம் கப்பலில் ஏற்றிவிட்டார்கள். என்னையே ஜப்பானுக்கு அழைத்திருக்கிறார்கள். அடுத்த மாதம் போக இருக்கிறேன்?”

சோமசுந்தரம் பூரிப்பில் மிதந்தபடி கூறினான்.

“இந்தச் செய்தியெல்லாம் எனக்கே தெரியாமல் போச்சே. ஒட்டலிலே ஒரு பார்ட்டிக்கு இடமிருக்கு சில்வாவையும் அழைத்து வரட்டா.”

“நீ என்ன அழைக்கிறது? நான் டெலிபோன் செய்தாலே வந்திருவானே. உன்னைத்தானே மாதக் கணக்காக இந்தப் பக்கமே காணவில்லையே.”

“ஓ அந்தளவிற்கு தட்பு வந்துவிட்டதா? ஊரில் ஒரு வீடு கட்டத் தொடங்கினேன். அதோடு ஒரே வேலை, கொழும்

புக்கு வந்தாலும் உங்களைவந்து பார்க்கவே முடியவில்லை. பாங்கு கடன் விஷயமாய்தான் வரவேண்டி நேர்ந்தது.”

“நான்தானே என் பழைய நண்பர்களை என்றும் மறப்பதில்லையே.”

“நந்தினியைக் கூட...”

“ம்...ம்...”

கடைவாய் சிரிப்போடு காரை ஓரமாக நிறுத்தி வெளியே இறங்கினார்.

சில வாலியர்கள் சிவப்பு மையில் அச்சடித்த துண்டுப் பிரசுரங்களை அங்கே விநியோகித்துக் கொண்டிருந்தனர். பூபாலசிங்கம் தான் பெற்ற பிரசுரத்தைப் படித்துப் பார்த்தான்.

சம்பள உயர்வு கேட்டு வேலை நிறுத்தம் செய்து அரசினால் வேலை நீக்கம் செய்யப்பட்ட 60,000 பேரின் குடும்பங்கள் துன்பப்படுவது பற்றி எழுதப்பட்ட துண்டுப் பிரசுரம் அது.

“குடும்பத் தொல்லை தாங்காது நால்வர் தற்கொலை செய்து கொண்டனர். இவர்களைக் கொன்றது யார்? பண வீக்கத்தால் குடும்பச் சமையைத் தாங்க முடியவில்லை என்று படியை உயர்த்தும்படி கேட்டோம். வேலையைப் பறித்துக் கொண்டனர். ஜனநாயகம் எங்கே? தொழிற் சங்க உரிமைகள் எங்கே?... இன்று வதை படுபவர் 60,000 தொழிலாளர் மீல், 60,000 குடும்பங்கள் இந்த அரசினால் வதைக்கப்படுகின்றனர். இவர்கள் துன்பத்திற்கு விடிவே இல்லையா...!”

“அரசை விழுத்துவதாக வேலை நிறுத்தம் செய்தார்கள், தற்போது பிச்சை வேண்டாம் நாயைப் பிடி என்று வருகிறார்கள். இனிமேல் வேலை நிறுத்தம் என்ற பேச்சே இருக்காது. படித்தது போதும். வீசி விட்டுவா பூபால். இதைக்கு பிழ்சிக் ‘திறிலிங்காய்’ இருக்கும்.”

சோமசுந்தரம் தன் னையில் திணிக்கப்பட்ட பிரசுரத்தை கசக்கி வீசியபடி கூறினான்.

“யப்பானுக்குப் போகும்போது பாங்கொக்கில் இரண்டு நாளாவது தங்க மறந்து விடவேண்டாம்.”

பூபாலசிங்கம் நினைவூட்டினான்.

“இரண்டு நாளென்ன. நாலு நாள் தங்கி அந்தப் புதிய அனுபவத்தையும் பார்க்கவேண்டாமா.”

கார்களிலேயே வந்திறங்கிய அந்த ஆளும் வர்க்கக் கூட்டத்தோடு அவர்களிருவரும் அந்தப் பளிங்கு மண்டபப் படிக்கட்டுகளிலே ஏறினர்.

15

“ஓ, சண்முகமா? யாரோ நண்பர் ஒருவர் பசர்க்க விரும்புகிறார் என்று பையன் சொன்னான். நீங்கள் தானென்று நாள் எண்ணவேயில்லை. தாடிகீடி வேறு அடையாளமே தெரியவில்லை.”

தங்கராசா சண்முகத்தைத் தன் கிராமத்தின் மூலையிலிருந்த ஒரு வீட்டில் பார்த்ததும் வியப்போடு கூறினான்.

“என்னை வேட்டையாடுவதில் அந்த நாய்கள் மும்மரமாக ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள். இரண்டு நாளாக இந்தப் பக்கம் தங்கியிருந்தேன். இன்று புறப்படுமுன் உங்களைப் பார்த்து விட்டுச் செல்லலாம் என்றே பையனை அனுப்பினேன்.”

“என்னைக்கூட வந்து உங்களைப் பற்றிக் கேட்டார்கள். கடைசியாகச் சிறைச் சாலையில் கண்டதற்கு நாள் காணவேயில்லை என்று சொன்னேன். ஒன்றரை வருடத் திற்கு மேலிருக்கும் இல்லையா? எப்பிடி, நலந்தானே.”

“உடலெல்லாம் நலந்தான். வரவர அவர்கள் செய்யும் கொடுமைகளைப் பார்த்துத் தாங்கவே முடியவில்லை. நாலு பேரை விழுத்திவிட்டு நானும் போய்விடுவோமா என்று கூடத் தோன்றுகிறது.”

சண்முகத்தின் குரலில் வெஞ்சினம் ஒலித்தது.

“வயசுல அப்படித்தான் எண்ணத் தூண்டும். தீவிர வாதம்தான் எப்போதும் தலை தூக்கும். சரியான சித்தாந்தப் பிடிப்பின்மை உங்கள் குரலிலேயே ஒலிக்கிறது.”

தங்கராசா தயக்கமின்றிக் கண்டிப்போடு கூறினான்.

“இரண்டு நாளில் பொலிசாரின் அட்டுழியத்தை பார்த்தீர்களா. எத்தனை தீ வைப்பு, எத்தனை கடைகள் வீடுகள் எரிந்தன. கொலை, கொள்ளை, நூல் நிலையத்திற்கும் பத்திரிகை நிலையத்திற்குமே தீ வைத்தார்களே, பார்த்தீர்களா? எமது கலாசாரத்தையே அழித்துவிடப் பார்க்கிறார்கள். பொலிசாரும் ராணுவத்தினருமே செய்யும் அட்டுழியங்களைப் பார்த்துக்கொண்டு பொறுமையாக இருக்கவும் முடியவில்லை.”

“ஏகாதிபத்திய முதலீடுகள் அதிமிகித்து வருகின்றன. அவற்றிற்கெல்லாம் பாதுகாப்பு வழங்குவது அரசின் புதிய கடமையாகிறது. இதனால் ஜனநாயக உரிமைகள் பறிக்கப்படுகின்றன. பாசிசம் வளர்ந்து வருவதையே இவை காட்டுகின்றன. வேலை நிறுத்தங்கள் முறியடிக்கப்பட்டு தொழிற்சங்க உரிமைகள் பறிக்கப்பட்டுவிட்டன. பொலீசும் ராணுவமும் இணைந்து அரசுக்கு வேண்டிய சட்டம் மீறிய செயல்களைச் செய்வது, பத்திரிகை நிலையத்திற்கு தீ வைப்பது, தேர்தலில் வாக்குச் சீட்டுகளில் கை வைப்பது எல்லாம் பாசிச வளர்ச்சியையே காட்டுகின்றன.”

தங்கராசா அமைதியாகவே கூறினான்.

“அபிவிருத்திச் சபை தேர்தலில் கைவைத்து முதன் முதலாக தமது சுய உருவத்தை காட்டி விட்டார்கள்.

இன்னும் எமது எம்.பிக்கள் தேர்தலையே நம்பிக்கொள் டிருக்கிறார்கள். நாங்கள் தேர்தலை விட்டு விட்டோம்! எங்கள் கட்சி அறிக்கையைப் படித்தீர்களா?''

''படித்தேனே. ஜே.வி.பி பற்றியும் அதே பிரசுரத்தில் வெளியிட்டது வியப்பாயிருந்தது...''

''ஒன்று, அவர்களது தோல்வியிலிருந்து நாங்கள் படிப்பதற்கு ஏராளமுண்டு, இரண்டாவது தமது இனத்தவர் களையே கொண்டு குவித்து வதைசெய்து, சிறையில் தள்ளிய வர்கள் அந்நிய சிறுபான்மை இனமான எம்மை எப்படியெல் லாம் வதைப்பார்கள்? அதற்கு தயாராக இருக்கும்படி எமது இயக்கத்தவரை எச்சரிப்பதற்காகவே அவ்வாறு வெளி யிட்டோம்.'''

''எப்படியிருப்பினும், மார்க்சிய லெனினிஸ்ட் பாதையில் தான் நீங்களும் செல்வதாகச் சொல்லுகிறீர்கள், எழுதுகிறீர் கள். ஒன்று, அதற்குத் தலைமை தாங்களேண்டிய பாட்டாளி யைத்தான் உங்கள் இயக்கத்தில் காணமுடியவில்லை. 71 போல அரசின் கொள்கைகளால் பாதிக்கப்பட்ட இளை ஞர்களைத்தான் காண்கிறோம். அடுத்தது சிங்களப் பாட் டாளிகளோடு ஐக்கியப்பட்டு ஜனநாயகப் புரட்சியை ஏற்படுத்த தாது இத்தேசிய இனப்பிரச்சனைகளுக்கும் விடிவு காண முடியாது என்பதுதான் எமது கருத்து.'''

''முன்னேறிய உற்பத்திச் சாதனங்கள், தொழிற்சாலை களிலிருந்து வரும் பாட்டாளிகளாலேதான் புரட்சியை ஏற் படுத்த முடியும் என்ற கோட்பாட்டையும் உங்கள் இயக்கத் தவர் மூலம்தான் அறிந்தேன். அப்படியாயின் இலங்கையில் அத்தகைய எத்தனை தொழிற்சாலைகள், புரட்சியை நடத்தக் கூடிய எத்தனை பாட்டாளிகள் இருப்பார்கள்.'''

''பாட்டாளிகளின் பலத்தை எண்ணிக்கையால் பார்க்கப் படாது என்று லெனினே கூறியுள்ளார். இப்போது உங்கள் இயக்கத்தில் தலைமறைவாக, நாற்பது ஐம்பது பேர் இருக்க லாம். அரசு எப்படி அஞ்சுகிறது பார்க்கவில்லையா?''

“பொலிஸ், ராணுவ அட்டூழியங்கள் பற்றி கண்டித்து எல்லா கட்சிகளும் அறிக்கை விட வேண்டும் என விரும்புகிறோம். உங்களுக்கும் நினைவு! - த்தான் அழைத்தேன்.”

சண்முகம் உரையாடலை மாற்றி, தான் அழைத்த காரணத்தைக் கூறினான்.

“கட்சியில் தீர்மான மெடுத்து அறிக்கை வெளியிட்டு விட்டோம். துண்டுப் பிரசுரம் அச்சாகிக் கொண்டிருக்கிறது. எமது பத்திரிகையிலும் வெளிவரும்.”

“தற்போது பயங்கர வாத சட்டத்தின் கீழ் ராணுவத்திடம் அதிகாரங்கள் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. எமது தோழர்களை பகடைக்காய்களாக சூதாடுகிறார்கள். வதை செய்து கொன்று எரித்தும் விடுகிறார்கள். அவர்கள் கையில் சிக்கிய பலரைக் காணவில்லை. ‘தலைமறைவாகத் திரிகிறார்கள். தென் இந்தியாநிற்கு ஒடிவிட்டார்கள்’ என்றெல்லாம் சாட்டுச் சொல்லுகிறார்கள். நாங்கள் எல்லா இடமும் விசாரித்துக் கொண்டிருக்கிறோம். பலரைக் காணவே முடியவில்லை. அதுதான் பெரிய கவலையாயிருக்கிறது.”

“ஆயிரக்கணக்கான இளைஞர்களை சுட்டு ஆற்றில் வீசியவர்களுக்கு பத்து, இருபது பேர் ஒரு பெரிதா?”

“உடலாவது கிடைக்க வேண்டுமே”

“உடல் கிடைத்தால் வதை செய்த குற்றம் வருமே”

தங்கராசா கூறினான்.

“பெயர்களைக் குறித்து அரசியல் தலைவர்களுக்கும் அறிவித்து விட்டோம். எதுவும் நடைபெறவில்லை”

“அவர்களென்ன, பாராளுமன்றத்தில் கேள்வி கேட்பார்கள். அவர்களுக்குப் பதிலா கூறத் தெரியாது. பொலிசார், ராணுவத்தினர் எத்தகைய வதை, கொலை செய்வதாலும் வழக்குத் தொடர முடியாது என்று சட்டம் கொண்டு

வருவார்கள். இதுவே அவர்கள் ஜனநாயகம். இவற்றையெல்லாம் நீங்களும் தெரிந்திருக்க வேண்டும்”

தங்கராசா கூறியவற்றை ஆமோதிப்பவனாக கேட்டு மனம் நொந்த நிலையில் சண்முகம் கூறினான்:

“இவற்றையெல்லாம் ஒவ்வொன்றாக அனுபவத்திலும் அறிந்து வருகிறோம், இன்னொரு கொடுமை நடக்கிறது. சிலரிடம் ‘உண்மையைச் சொல்லு, விட்டு விடுவோம்’ என்று நயமாகக் கூறி உண்மையை அறிந்ததும் அவர்களைக் கொன்று எரித்து விடுகிறார்கள் அல்லது ‘விடுதலை ஒடு’ என்று சொல்லி ஓடவிட்டு புறமுதுகில் சுட்டு விடுகிறார்கள்.”

16

“மத்தளம் கொட்ட வரிசங்கம் நின்றுத... கைத்தலம் பற்றக் கனாக் கண்டேன் தோழி, நான்”

நாச்சியார் திருமொழிப் பாடலுக்கு மேடையில் மேனகா அபிநயம் பிடித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

சில்வாவின் தலைமையில் மேனகாவின் பரதநாட்டிய அரங்கேற்றம் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது. சேரம சந்திரமும் மனைவியும் அவன் அருகே இருந்தனர். அவர்கள் வாழ்வில் ஓர் அரிய பொன்னாள் என எண்ணிக் கொண்டனர்.

எதுவும் அறியாது மேடையில் நடைபெறும் அசைவுகளையும் துள்ளல்களையும் பார்த்துக் கொண்டிருந்த சில்வாவிற்கு இடையிடையே சேரமசந்திரம் ஆங்கிலத்தில் விளக்கம் கூறிக்கொண்டிருந்தார்.

பூபாலசிங்கம் மண்டப வாயிலில் நின்று நிர்வாக அலுவல்களைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தான்.

ஒவ்வொரு நடனம் முடியும்போதும் ஒரே கைதட்டு; ஆரவாரம். தான் மிகவும் ரசித்ததாக சில்வாவும் கைதட்டிக் கொண்டாள்.

நிகழ்ச்சி முடிந்ததும் சில்வா மேனகாவைப் பாராட்டி பரிசளித்தாள்.

“கலை மூலம் நாம் ஐக்கியப் படுவோம்” என்று கூறினாள்.

பூபாலசிங்கமும் சேர்ந்து சில்வாவை கார்வரை அழைத்துச் சென்றான். சில்வா நடனக் கலை பற்றி நன்கு அறிந்த அரசியல்வாதி போலவே பேசிக் கொண்டிருந்தான்.

“எங்கள் கண்டிய நடனமும் இந்திய கதகளி நாட்டியத்திலிருந்து வந்தது என்றுதான் தேவப்பிரிய சேனா சொல்லுகிறார்.”

“இந்த நாட்டியமெல்லாம் உங்களுக்குப் பிடித்ததா?”

பூபாலசிங்கம் கேட்டதற்கு சில்வா பதில் சொன்னாள்:

“நான் பெரும்பாலும் ‘காபரே’ நடனம்தான் பார்க்கேன், காபரே நடனத்திலும் பார்க்க இது நல்லாயிருந்தது.”

17

“ராத்திரிக்கு ‘வியட்நாம் பெட்’ இருக்கா”

“பெரும்பாலும் இருக்கும். அதெல்லாம் பதினொரு மணிக்கு மேலேதான்”

“ஆரம்பிக்கும்போது சொல்லி அனுப்புகிறாயா?”

“சரி”

இராணுவ முகாமில் ஒரே அமைதி. இரவுச் சரப்பாடு முடிந்து பெரும்பாலோர் தூங்கச் சென்று விட்டனர். சிலர் கண்டனில் பியர் குடித்துக் கொண்டிருந்தனர். காம்ப் காவலாளர் இரவுக்கு இருமடங்காக்கப்பட்டு விட்டனர். அவர்களெல்லோரும் யந்திரத் துப்பாக்கிகளுடன் காம்மைச் சுற்றி விழிப்பாகக் காவல் புரிந்தனர்.

கைது செய்து வரப்பட்ட வாலிபர்கள் நிரையான சிறுசிறு அறைகளில் அடைக்கப்பட்டிருந்தனர். அவர்களைக் காவல் புரிந்த முனிதாசவும் சிறிசேனவும் யந்திரத் துப்பாக்கிகளை மேசையில் நிமிர்த்தி வைத்துவிட்டு, ஒரு கடுதாசிக் கூட்டத்தைப் பிரித்து விளையாடிக் கொண்டிருந்தனர். கையிலே சிகரெட் எரிந்து கொண்டிருந்தது. இடையிடை உதட்டில் வைத்து புகையை இழுத்து சுருள் சுருளாக மேலே விடுவதிலும் மகிழ்வு கண்டு கொண்டிருந்தனர். அவ்வேளை அங்கு வந்து விசாரித்த காப்பிரலுக்கே பதில் கூறிவிட்டு இருவரும் விளையாட்டில் ஆர்வமாக ஈடுபட்டிருந்தனர். இருவர் முன்னிலையிலும் பச்சை நோட்டுகள் கிடந்தன. அவை முன்னும் பின்னுமாக மாறிக் கொண்டிருந்தன.

“காப்பிரல் குணசேனா அந்தக் கொள்ளையில் ரொம்ப அடித்திருக்கிறான் போலிருக்கு. சூதாடிக் கொண்டேயிருக்கிறான்”

“அவனிடம் மட்டுமா. விஜே, பெரேரா, சில்வா... எத்தனை பேர் திடீர் பணக்காரராகி விட்டனர். சிறில் அடித்த சிகரெட்டை எங்களுக்கே பாதிவிலைக்கு விற்கிறான். ராத்திரிக்கு ‘வியட்நாம் பெட்’ ஆட்டத்தில் அவர்களைப் பார்க்க வேண்டும்.”

“இதிலேயிருக்கிற திறில் வேறு எதிலுமில்லை’ என்று சொல்லி பச்சை நோட்டை விசிக் கொண்டிருப்பார்கள்.”

முனிதாச கூறினான்.

இரு அறைகளிலிருந்து ‘‘ஆ... ஊ... அய்யோ... அம்மா...’’ என்ற ஒலி கேட்டுக் கொண்டிருந்தது. மெதுவாகக் கேட்ட ஒலி வலுவடைந்து வந்தது.

விளையாட்டை விட்டு ஒருவன் துப்பாக்கியுடன் எழுந்து சென்றான்.

‘‘ஏ சத்தம் போட்டு விளையாட்டை குழப்பாதே. பேசாமல் தூங்கு. காலையில் 4 மணிக்கு விசாரணைக்குப் போக வேண்டும்.’’

‘‘என்னை டாக்டரிடம் கொண்டு போ.’’

‘‘நாளைக்கு மேலேயே அனுப்பிவிடுகிறோம். பேசாமல் தூங்கு. அல்லது இப்பவே அனுப்பி விடுகிறேனே’’

கூறியபடியே யந்திரத் துப்பாக்கியை அவன் முன்னே நீட்டினான்.

‘‘இப்பவே சுட்டு விடு. நாளைக்கு எதற்கு?’’

‘‘நாளைக்கு விசாரணையிருக்கு’’

துப்பாக்கியை கீழே எடுத்து மேலும் அவனுடன் பேச்சுக் கொடாது மீண்டும் வந்து விளையாட உட்கார்ந்தான்.

அவ்வேளை ஒரு சார்ஜன் வந்து காப்டனின் ஓடரை அவர்களிடம் கூறினான்.

‘‘ஷெல் ஆயு. கனகராசன்’’

மணி பதினொன்று. விளையாட்டை நிறுத்தி இருவரும் தமது பணங்களை எடுத்து பாக்கெட்டில் போட்டனர்.

‘‘நீ கவனமாக பார்த்துக்கொள். அசந்து தூங்கி விடாதே.’’

மற்றவனுக்கு எச்சரிக்கை செய்துவிட்டு சீனியரான காப்பிரல் முனிநாச ஆறாவது ஷெல்லைத் திறந்தான். கனகராசனை தலையில் கைகளைக் கோர்த்தபடி வைக்கும்படி கட்டளையிட்டான்.

முன்னே நடக்கும்படி கூறிவிட்டு பின்புறமாக யந்திரத் துப்பாக்கியைப் பிடித்தபடி நடத்திச் சென்றான்.

காம்பிலிருந்து சிறிய தூரத்திலிருந்து இராணுவ வீரரின் பொழுதுபோக்கு அறைக்கு அழைத்துச் சென்றான். அங்கு நுழைந்ததும் பொம்மை பிரட்டி மூவர் சூதாடிக் கொண்டிருந்தனர். இவர்களை எதிர்பார்ப்பது போல இருவர் வந்து வரவேற்றனர்.

“ராத்திரிக்கு வியட்னாமா, அதுதான் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறாய்.”

“எனக்கு இதெல்லாம் பிடிக்காது. நான் புத்த மதத்தவன். நான் தூங்கப் பேசுகிறேன்.”

பொம்மை பிரட்டிக் கொண்டிருந்த மூன்றாவது நபரான லான்ஸ் காப்பிரல் சொல்லிவிட்டுப் புறப்பட்டான்.

“வழியில் காப்பிரல் குணசேனாவை வரச் சொல்லி விடு.”

வேறு சிலருக்கு செய்தி அனுப்பட்டது.

எதிர்பார்த்த எட்டுப்பேரும் வந்துவிட்டனர்.

அறையின் நிலம் மணலாக இருந்தது. நடுவே பெரிய மேசை. அதன்மேலே பிரகாசமான ரியூப் லைட்டி.

புதிதாக அன்று வந்த சார்ஜன் சிறிவர்த்தன அந்த விளையாட்டு முறையை ஆவலோடு பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

ஷெல் ஆரின் நபரை மேசையின் நடுவே நாற்காலியில் இருத்தினர். நெற்றியிலே ஒரு துணி கட்டப்பட்டது. நீண்ட பின்புற மயிரில் முடிச்சு விழுந்தது. அரும்பிய தாடியுடன் எதுவும் புரியாது அவன் இருந்தான்.

அழைத்து வந்த காப்பிரல் முனிதாச பாக்கெட்டிலிருந்து ஒரு ரிவால்வரை எடுத்து எல்லோரும் பார்க்கத் தக்கதாகவே பிரித்தான். அதிலிருந்த ஆறு சன்னங்களையும் மேசையில் கொட்டினான். பின்னர் ஐந்தை எடுத்து பாக்கெட்டில் போட்டுக் கொண்டான். ஒன்றை மட்டும் விரலில் பிடித்து எல்லோருக்கும் காட்டினான். அதை ரிவால்வரில் எல்லோரும் பார்க்கத் தக்கதாக மாட்டிவிட்டு, ரிவால்வரை மட்டும்

கையால் சுற்றி விட்டான். அது பல தடவைகள் சுழன்ற பின் மடிந்த குழல் பகுதியை முடிவிட்டான்.

மேசையின் நடுவே பந்தய நபருக்கு எதிராக ஒரு கோடு கீறினான். ஒரு பகுதியில் '2' எழுதினான். மறு பகுதியில் '5' எழுதிவிட்டான்.

“பந்தயங்களை வைக்கலாம். குறைந்தது பத்து ரூபா, ஒன்றுக்கு ரண்டு, ஒன்றுக்கு ஐந்து.”

பந்தயப் பணங்கள் இரு புறமும் வைக்கப்பட்டன.

காப்பிரல் குணசேனா மூன் வந்து தலைமை தாங்கினான். அவன் கையில் பெரியகட்டு பச்சை நோட்டுகள் இருந்தன.

ரிவால்வரை பந்தய நபரின் கையில் பிடிக்கச் செய்து அவன் கையை மடித்து ரிகரை விரல்களினை - பிடிக்கச் செய்து வலது கன்னப் பகுதியில் குழாயைப் பதித்துவிட்டான், காப்பிரல் முனிதாச, பின்னர் யந்திரத் துப்பாக்கியை தன் கையில் எடுத்து அவன் எதிரே பிடித்தபடி சத்தமிட்டான்;

‘ ம்...பயர்...பயர்...பயர்...ம்ம்...’

பந்தயக்காயான கனகராசன் தயங்குவதைக் கண்டு யந்திரத் துப்பாக்கியை அவன் நெஞ்சருகே நீட்டி, “நான் வெடிவைக்கலாம்” என்று தயார் நிலையில் நின்றான்.

“ம்ம்... பயர்...”

பந்தய நபர் ஒரு தடவை இழுத்தான்.

“கிறீச்”

வெடிக்கவில்லை.

ஒரே ஆரவாரம்.

நோட்டுகள் கை மாறின குணசேனா எண்ணிக் கொடுத்தான்.

முனிதாச ரிவால்வரை வாங்கிப் பிரித்து சன்னத்தைக் காட்டிவிட்டு மீண்டும் உருட்டினான். ரிவால்வரை மூடிவிட்டுப் பந்தய நபர் கையிலே மீண்டும் தீனித்தான்.

பந்தயங்கள் வைக்கப்பட்டன.

“ம்ம்... பயர்... பயர்...”

பல தடவை கத்தினான்.

“கிளிக்”

வெடிக்கவில்லை.

ஒரே ஆரவாரம்.

நோட்டுகள் கைமாறின.

மூன்றாவது தடவை.

“கிளிக்”

அதே ஆரவாரம். இரத்த வெறிகொண்ட சூதாட்டம் போல ஆரவாரம் மேலும் மேலும் மிகுந்து வந்தது.

பந்தய நபர் ஐந்தாவது தடவை ரிவால்வரை இயக்கும் போது ரிவால்வரின் குழாயைச் சிறிது திருப்பி விட்டான்.

“டுமில்.”

எல்லோரும் திகைத்தனர். சன்னம் அவனது மயிரி னூடாக கூரையில் சென்று பரய்ந்தது. கனகராசாவின் உடல் நடுங்கி வியர்வை கொட்டியது.

பெரிய வெற்றி. எதிர்பார்த்தவர் ஏமாந்தனர். அப் பந்தயம் ரத்தானது. முனிதாச யந்திரத் துப்பாக்கியால் பந்தய நபரை இடித்தான்.

“ராஸ்கல் இன்னொரு தடவை செய். நானே சுட்டு விடுவேன்.”

30

வாதையின் கதை

மற்றோர் சன்னம் போடப்பட்டு அவன் கையில் திணிக்கப்பட்டது.

“ம்ம்... பயர்... பயர்...”

முன்னரிலும் பார்க்க மிருக வெறி பிடித்தவன் போல் உறுமினான்.

“கிளிக்”

மீண்டும் ஒரே ஆரவாரம்.

பதினொராவது தடவை. பந்தயங்கள் பரவப்பட்டன.

“ம்ம்...பயர்...பயர்...”

அகர வெறியில் முனிதாச கத்தினான். அவனுக்கும் சில தோல்விகள்.

“ஓயில்”

மண்டையினூடே சன்னம் பாய்ந்தது. கன்னத்தின் வழியே ரத்தம் பீறிட்டு வழிந்தது. கனகராசா நாற்காலியி லிருந்து சரிந்து கீழே விழுந்தான்.

பெரிய வெற்றியை எதிர்பார்த்த மூவர் ஆரவாரத்தோடு ஐந்து மடங்கான பணத்தை எண்ணிப் பெற்றனர்.

வழமைபோல, பெற்றோல் ஊற்றி இரவே உடல் எரிக்கப்பட்டது. எரியாத எலும்புகளைப் பொறுக்கி விடியும் முன்னர் அண்மையிலிருந்த கடலில் வீசினான் முனிதாச.

அந்நிய மனிதர்கள்

சில கருத்துகள்

இன்றைய சமுதாய அமைப்பில் குடும்பங்களில் ஒற்றுமையில்லை; அமைதியில்லை; மகிழ்ச்சியில்லை; வறுமையும் துன்பமும் போராட்டமுமே நிறைந்துள்ளது. என்று பொதுமையாக யாவரும் கூறுவதைக் கேட்கலாம்.

மனிதன் பிறக்கும்போது நல்லவன்; இரக்கம், அன்பு, உடையவன், களங்கமற்றவன், என்று கூறுபவர் பின் சமூகத்துன்பங்களைப் பார்த்துவிட்டு மனிதனது தலைவிதி, விலங்குச் சுவாவம், அறியாமை, கடவுளை மறந்தமை, முற்பிறவிப்பயன் என்றெல்லாம் விளக்கக்கூற முனைகின்றனர். இந்நிலை ஏற்பட்டதற்குரிய அடிப்படைக் காரணங்களை சமூக விஞ்ஞான ரீதியில் ஆராய்ந்து பார்ப்பவர், தீர்வுகாண முயல்பவரே உயர்ந்த மனிதராவர்.

குடும்பங்களில் அமைதியின்மையையும் மனத்துன்பங்களையும் உழைக்கும் தொழிலாளர்களது வாழ்வில் மட்டுமல்ல உற்பத்திச் சாதனங்களைக் கொண்ட முதலாளிகள். சிறு உடைமையாளர் குடும்ப வாழ்விலும் காணலாம்.

உடலுழைப்பில் ஈடுபடாத முதலாளிகள், பணத்தையும் ஆதிக்கத்தையும் வைத்துக் கொண்டு இன்பத்தைத் தேடி அலைகிறார்கள். அவர்கள் நிரந்தரமான மகிழ்ச்சி (Happiness) யையோ, அமைதியையோ தம் வாழ்விலும் காண்பதில்லை. அவர்கள் இன்பமென்று காண்பதெல்லாம் ஒருவித சென்சேஷனே (Sensation); உணர்வுக் கிளர்ச்சியே; அதையே மகிழ்ச்சி யென்று எண்ணி மயங்குகின்றனர்.

நிரந்தர சந்தோசம் வேறு, சென்சேஷன் வேறு என்பதை அவர்கள் உணரத் தவறி விடுகின்றனர்.

முதலாளிகளும் தொழிலாளரது சமுதாயத்திலேயே வாழவேண்டிய வராகின்றனர். சமுதாய அமைப்பிலுள்ள குறைபாடுகளிலிருந்து அவர்களும் தப்பிவிட முடியாது. ஏழைகளது அசுத்தம், நோய்கள், துன்பங்கள் அவர்களையும் பாதிக்கவே செய்யும். நசிந்த வர்க்கத்தவரும் பணக்காரரை, முதலாளிகளை அமைதியாக வாழவிடப் போவதில்லை. சுவாசிக்கும் காற்றையும் தண்ணீரையும் தாமே அசுத்தப் படுத்தும்போது முதலாளிகளும் அவற்றால் ஏற்படக்கூடிய தீமைகளிலிருந்து தப்பிவிடமுடியாது. பண்ட உற்பத்தியிலும் போட்டா போட்டி முதலாளிகளிடமே ஏற்படுகிறது. பெரிய மீன் சிறிய மீனை விழுங்கும் போட்டி. இதனால் ஏற்படும் பொறாமை, கழுத்தறுப்பு அவ்வர்க்கத்தவரிடையேயும் பொச்சரிப்பையும் அமைதியின்மையையும் ஏற்படுத்துகின்றன.

சமுதாயத்தில் சமத்துவமும் சம நீதியுமின்றி சுதந்திரமும் மகிழ்வும் ஏற்படமுடியாது. உழைப்பிலே, உற்பத்தி உறவிலே இன்றைய சமூக அமைப்பில் சமத்துவத்தையும் சம நீதியையும் காணமுடியாது. வேலைப் பிரிவினையால், வர்க்கப் பிரிவினையால் ஏற்பட்ட இந்த ஏற்றத் தாழ்வு குடும்பங்களின் மகிழ்வையும் அமைதியையும் பூரணத்துவ வாழ்வையும் பாதிக்கிறது.

‘ஒரு சமுதாயத்தின் தன்மையை அளவிடவேண்டுமாயின் அங்குள்ள பெண்களின் நிலைமையை அறிந்தாலே போதும்’ என்று ஏங்கெல்ஸ் கூறினார்.

பெண் ‘பின் தூங்கி முன் எழுபவள்’-அண்தலைபெடுத்த சமுதாயத்தில் அதிக நேரம் உழைக்க வேண்டியவளாகிறாள். இங்கும் வேலைப் பிரிவினையைக் காணலாம். வீட்டைப் பேணல், சமையல் செய்தல், குழந்தை வளர்ப்பு, துணி தோய்த்தல் ஆகியவை பெண் இனத்திற்குரிய வேலைகளாக

திணிக்கப்படுகின்றன. முதலாளித்துவம் வளர்ச்சியடைந்த மேல் நாடுகளிலும் இதே நிலைமையே உள்ளது. பெண் வெளியே சென்று உழைக்கும் போதும் இவ்வேலைகள் அவளது 'கடமைகள்' ஆகவே ஒதுக்கப்படுகின்றன. இவ்வாறு பெண்களின் உழைப்பு வீட்டு அனுமானான கணவனால், குடும்பத்தால் சுரண்டப்படுகிறது. உழைப்பு சுரண்டப்படும்போது ஏற்படும் உறவை பகைமை உறவு என்று நாம் கொள்கிறோம். இந்நிலையில் கணவன் மனைவி உறவும் சமுத உறவாக இருக்க முடியாது.

இரண்டாவதாக, வாழ்நிலையே சிந்தனையைத் தீர்மானிக்கிறது என்ற கோட்பாட்டைக் கொண்டவர்கள் நாம். குடும்பத்தில் கணவனது உற்பத்தி உறவு, உற்பத்தி முறை ஒன்றாக இருக்கும். கணவன் தொழிற்சாலையிலோ, வாணிப நிலையத்திலோ, அரசு நிறுவனங்களிலோ தன் உழைப்பு நேரத்தைக் கூலிக்கு விற்பவனாக இருக்கலாம். அவனது சிந்தனை, உணர்வு நிலைகள் வேறாக இருக்கும். குடும்பத்திற்கும் மதத்திற்கும் அடிமையாக வீட்டிலே 'கடமை'களைப் புரியும் மனைவியின் சிந்தனை, உணர்வு நிலை வேறாக இருப்பது தவிர்க்கமுடியாது. இவ்வாறு வேறுபட்ட உற்பத்தி உறவு, உற்பத்தி முறைகளினாலும் சிந்தனைகள் வேறுபட்ட நிலையில் குடும்பங்களில் ஒற்றுமை, அமைதி ஏற்பட முடியாது.

தொழிலாளர்கள் பல நூறுபேர் ஒரே தொழிற்சாலையில் வேலை செய்வதால் ஒன்று திரண்டு தம் கூலி அடிமை நிலைக்கு எதிராக வர்க்க உணர்வும் பெற்றுப் போராட முடிகிறது. பெண்கள் தனித்தனி குடும்பங்களில் பிரிந்து கிடப்பதால் ஒன்று திரண்டு போராட முடியாதவர்களாகின்றனர். மேல் நாடுகளில் பெண்களின் விடுதலை இயக்கங்கள் அரசிடம் சில உரிமைகள் வேண்டியே குரல் எழுப்புகின்றன. தம் அடிமைத் தனத்தை முற்றாக ஒழிக்கத் தக்க புதிய சமுதாயத்தை வேண்டிய போராட்டத்தை நடத்த அவர்கள் முயல்வதில்லை.

முன்றாவது, கூலிக்காக உழைப்பைச் சந்தையில் விற்க நேரும் நிலையில் விருப்பமில்லாத, கட்டாய உழைப்பில் ஈடுபடுவதால் ஏற்படும் அந்நிய மாதல் நிலையாகும்.

இங்கு மனிதன் முதலாளியின் குறிக்கோள்களை நிறைவு செய்யும் சாதனமாக மாறிவிடுகிறான். குறிக்கோள்களை படைப்பாளி தீர்மானிப்பதாக இல்லை. தொழிலாளி உற்பத்தியின் ஓர் அம்சமாகிறான்; பண்டம், உபரி மதிப்பை உற்பத்தி செய்யும் சாதனமாகிறான். உற்பத்திச் செயலிலிருந்தே பிரிக்கப்படுகிறான்; யந்திரத்தின் ஒரு பகுதியாகிவிடுகிறான்.

நாள் முழுவதும் உழைத்த போதும் உழைப்பிற்கேற்ற பண்டங்கள், தான் உற்பத்தி செய்த பண்டங்களே கிடைக்காததாலும் அந்நியமாகிறான். மனித உழைப்பை உறிஞ்சிய பண்டமே சமூக உறவுகளைத் தீர்மானிப்பதாக மாறி விடுகிறது.

இத்தகைய நிலையைக் கீழ்க் காணும் கதை நன்கு விளக்கும்.

“அப்பா, குளிர் தாங்க முடியவில்லை, அடுப்பில் கொஞ்சம் நிலக்கரி போடு.”

“கரி இல்லை, மகனே.”

“ஏன் கரியில்லை, அப்பா.”

“கரி வாங்கப் பணமில்லை.”

“ஏன் பணமில்லை அப்பா.”

“வேலையில்லை. அதனால் பணமில்லை.”

“ஏனப்பா, வேலையில்லை.”

“அதிக கரி உற்பத்தி செய்து விட்டோம், விற்க முடியவில்லை என்று முதலாளி வேலையிலிருந்து நீக்கி விட்டான்.”

தொழிலாளி அதிகம் உற்பத்தி செய்ய, அவன் நுகர்வது குறைந்து கொண்டே போகிறது. அவன் உற்பத்தி செய்த பண்டத்திற்கே அவன் அந்நியமாகிறான்.

போட்டா போட்டியே முதலாளித்துவ அமைப்பின் 'தனிச்சிறப்பு' நிலை என்று கூறுவர். இப்போட்டா போட்டி, சமுதாயம் முழுவதும் ஊடுருவி நிற்கிறது. முதலாளிக்கும் தொழிலாளிக்கும் இடையில் உபரி மதிப்பில் பெறும் பங்கிற்காக நடைபெறும் போட்டி, உபரி மதிப்பை ஏகபோக மாக்கிக் கொள்ள பேராசைக்காரர்களான முதலாளிகளிடையே நடைபெறும் போட்டி, வேலையற்ற பட்டாளம் நிறைந்த சமூகத்தில் உழைப்புச் சக்தியை விற்பதற்குப் பாட்டாளிகளிடையே நடைபெறும் போட்டி. கல்வியில், விளையாட்டில், பண்ட விற்பனையில், கலை இலக்கியப் படைப்புகளில் எல்லாம் போட்டா போட்டி நிகழ்வதைக் காணலாம். இந்நிலைகளால் இன்றைய சமூக அமைப்பில், உற்பத்தியில், விநியோகத்தில், பரிமாற்றத்தில் கூட்டுறவு ஏற்படுத்த முடியாது உள்ளது. போட்டா போட்டி, பகைமை, பொறாமை, பேராசை ஆகியன சமூகத்தில் நிலவுகின்றன. அடுத்த வீட்டுப் பொருட்களைப் பார்த்து அவற்றிலும் சிறப்பாகத் தான் பெறவேண்டும் எனப் பொறாமையோடு மனைவி போட்டி போடுகிறாள். கணவனுக்கு இவற்றைக் காட்டிப் பகைமையை மேலும் வளர்க்கிறாள்.

இத்தகைய நிலைகளினால் மனித வாழ்வின் நிறைவை, பூரண மகிழ்ச்சியை, மனித சாரத்தை உழைப்பவன் மட்டுமல்ல உழைக்காத முதலாளிகளும் காண முடியாதவர்களாக உள்ளனர்.

இயற்கையிலேயே மனிதன் சயநலமானவன், தனிமையானவன், உலக வாழ்வே வேதனை யிக்கது, வாழ்க்கைப் பாதை கரடு, முரடானது என்று பரவலாகப் பொதுமைப் படுத்திக் கூறப்படுவதையும் நாம் கேட்கிறோம். முன் கூறிய படி இன்றைய சமூக அமைப்பிலுள்ள குறைகளாலும் மனிதன் அந்நிய நிலைக்கு ஆட்படுத்தப் பட்டதாலுமே மனித வாழ்வு கசப்பானது என்று கூறுகின்றனர்.

இச்சமுதாய அமைப்பு பாட்டாளி வர்க்கத்தால் நிச்சயமாக உடைக்கப்படும். தனிச் சொத்துடைமை அழிக்கப்

பகும், கூலி உழைப்பு என்ற அந்நிய நிலை அழிக்கப்படும். மக்கள் சமுதாய மீண்டும் கூட்டு உற்பத்தியில் ஈடுபடும் கூட்டு விநியோகமும் கூட்டு பரிமாற்றமும் ஏற்படுத்தப்பட்டு மனித வாழ்வு பற்றிய இழிநிலைக் கூற்றுகள் ஒழிக்கப்படும். இனிமைய இக்கேவல் நிலையிலும் அருகிக் காணப்படும் உயர்ந்த மனித உணர்வுகளாகிய அன்பு, கருணை, இரக்கம், கர்ஜல், கூட்டுணர்வு ஆகியவை புதிய சமுதாயத்தில் முழுமை பெறுவதைக் காணலாம்.

வினாவாக எழுதிய இந்நாவலை வெளியிட உதவியவர் வினாவிட அச்சிட்டு உதவிய திரு. சித்திர அச்சித்த தொழிலாளர் அனைவர்க்கும் என் அன்பும் நன்றியும்.

செ. க.

அந்நிய மனிதர்கள்

1

ஆனந்தி சொன்ன அந்த வார்த்தைகள் மனோகரனை ஒரு கணம் அதிர்ச்சியடையச் செய்தது. மனோகரன் தன் திகைப்பை வெளியே காட்டாது நகைத்து, உதட்டிலே ஒரு புன்னகையை வரவழைத்தான். முதல் சந்திப்பு. எத்தனை துணிச்சலாக இவள் கேட்கிறாள்.

ஆனந்தியைப் பற்றி அவன் ஓரளவு அறிந்திருந்தான். நண்பர்கள் சிலர் பேசும்போது அவளது பெயர் பேச்சு வாக்கில் அடிபட்டது. ஆனால் அவளே இப்படிக்கேட்பாளென அவன் கனவிலும் கருதியிருக்கவில்லை.

“மனோ, நீ ஆனந்தியை ஒரு நாளைக்குப் பார்க்க வேண்டும். வட எ நைஸ் கேள்.”

நண்பன் சொய்சா ஒருநாள் கூறியது மனோகரனின் நினைவில் நின்றது.

“நீ அவளை ஒரு தடவை காட்டியிருக்கலாமே”

“காட்டுவதென்ன அறிமுகப்படுத்தியே வைக்கலாமே. சென்ற வாரம் ஒபரேயில் நடந்த அன்டனின் கலியாணத் திற்கே வந்திருந்தாளே.”

“காலை பத்து மணிக்கு கலியாணம்! எனக்கு எங்கே ய்ப்பா நேரமிருக்கும்?”

“கொழும்பில் நடக்கும் முக்கியமான பார்ட்டிகளில் எல்லாம் அவளைக் காணலாம். இல்லாவிட்டால் ‘ரகர்மாச்’ சிற்சூ ஒரு நாள் போனால் சரி. அவளுக்கு ஏற்கனவே உன்னைப் பற்றிச் சொல்லியிருக்கிறேன். உங்கள் குடும்பம் பற்றியே எல்லாம் அறிந்து வைத்திருக்கிறாள்.”

மனோகரனை அன்று தன் வீட்டில் நடைபெற்ற பார்ட்டிக்கு வற்புறுத்தி வரச் செய்தான், சொய்சா.

ஆனந்தியின் கணவனான டாக்டர் சுந்தரத்தை மனோகரன் நன்கு அறிந்திருந்தான். தாயாருக்கு கழுத்திலே ஒரு கழலை வளர்ந்து வந்தது, அதை ஆபரேசன் செய்து விடும்படி குடும்ப டாக்டர் அறிவுரை கூறினார். டாக்டர் சுந்தரத்திடம் காட்டி அவரைக்கொண்டே ஆபரேசன் செய்யும்படியே நண்பர்களும் சிபார்சு செய்தனர். தான் பணியாற்றும் அரசு ஆஸ்பத்திரியிலேயே ஆபரேசன் செய்யலாம் என்று சுந்தரம் கூறினான். “உங்களுக்கு வசதியான நர்ஸிங்ஹோமில் செய்வதையே நாங்கள் விரும்புவோம்” என்று மனோகரன் நயமாகக் கூறினான். அதன்படியே ஆபரேசன் நடைபெற்றது.

தாம் அன்றாடம் செய்யும் ஆபரேசன், கண்டு பழகியவர் பற்றி மனைவியிடம் கூறும் டாக்டர்கள் குறைவு. டாக்டர் சுந்தரம் தன் மனைவியிடம் இந்த ஆபரேசன் பற்றியெல்லாம் கூறியிருந்தார்.

“உங்கள் கணவரை நன்கு அறிவேன். என் அம்மா விற்கு அவர்தான் ஒரு ஆபரேசன் செய்தார்.”

“எனக்குத் தெரியுமே. மூன்று மாதமாவது இருக்க வேண்டும். இல்லையா? அவர் என்னிடம் சொல்லியிருந்தார்”

“நாள்தோறும் தான் பார்க்கும் நோயாளிகள் பற்றியெல்லாம் உங்களிடம் சொல்லுவாரா?”

செ. கணேசலிங்கன்

“அவரின் நாளாந்த வேலையைப் பற்றியெல்லாம் நான் கேட்பதில்லை. அவராகச் சொல்லுவதில்லை. உங்க அப்பா ‘கொலாபரேட்டட் கம்பெனி’—கூட்டுக் கம்பனிகளின் நன்மை பற்றி அரசாங்கத்தையும் புகழ்ந்திருந்தாரே. பேப்பரில் படத்தோடு முதல் பக்கத்தில் செய்தி வந்ததே. அதைப் பார்த்தபோதுதான் ஒரு நாட்காலை சாப்பிடும் போது உங்க அம்மாவின் ஆபரேசன் பற்றிச் சொன்னார். இப்ப நல்ல சுகந்தானே.”

பிறர் ஒருவரைப் புகழ்ந்து கூறும்போது மனதில் ஏற்படும் படிமம் பெரிதாக இருப்பது போன்ற உருவத்தையே மனோகரனும் வைத்திருந்தான். நேரில் காணும்போது அவ்வாறு இருப்பதில்லை. ஆனால் ஆனந்தியை சொய்சா வின் அந்த சிறு ‘கார்டின் பார்ட்டி’யில் கண்டபோது அவனது உணர்ச்சிகளில் ஒருவித கிணுகிணுப்பு ஏற்பட்டது. ஆயினும் புறப்படும் வேளை அவள் இப்படிப் பச்சையாகவே கேட்பாள் என அவன் கனவிலும் நினைத்ததில்லை.

பொது நிறமா?...கறுப்பி என்றே கூறலாம். முழுங்கால் வரை சாதாரண சட்டை மட்டும். கூந்தலை அள்ளி முடிந்திருந்தாள். நெற்றியில் நிறத்தோடு ஒட்டிய சிறிய கரிநிறப் பொட்டு. இடது கையில் தங்க வளையல்கள். கவர்ச்சியான உருண்ட விழிகள். புருவம் நெருங்கிய மயிரினால் கருமையாக வளைந்திருந்தது. தடித்து சிவந்த உதடுகள். உதடுகளின் ஓரத்தில் புன்னகை. கணீரென்ற உதாரமான பேச்சு.

இரண்டு பிள்ளைகளின் தாய் என்று எவரும் மதிக்க முடியாத இளமைத் தோற்றமும் பருமனற்ற உடற்கட்டும்.

“மீட் மிஸ்டர் மனோகரன், மை பிரெண்ட், யங் இண்டஸ்ட்ரியலிஸ்ட்”

சொய்சா ஆனந்திக்கு அறிமுகப்படுத்தினாள்.

மொத்தமாக பதினைந்து பதினாறு பேரே அந்த சிறிய ‘பார்ட்டி’க்கு வந்திருந்தனர். ஆறு பெண்கள். அரசு சட்ட

வல்லுனர் அலுவலகத்தில் கிடைத்த பதவி உயர்வை ஒட்டி, 'பார்ட்டி எப்ப' என்று கேட்டுக் கொண்டிருந்த நண்பர்களுக்காகவே ஏற்பாடு செய்திருந்தான். சிறுநண்டுகள், சில பாட்டில்கள் அவ்வளவே வீட்டின் முன்புற பூங்காவில் நாலு மேசைகள், சுற்றிவர நாற்காலிகள், ஆயினும் யாவரும் நின்றபடி, அங்கும் இங்குமாக உலாவிப்படி கையில் கிளாஸ்களுடன் உரையாடலில் ஈடுபட்டிருந்தனர். அரசியல், சினிமா, அண்மையில் உலகெங்கிலுமிருந்து வந்து கடைகளில் குவிந்திருக்கும் நவீன நுகர் பண்டங்கள், அவற்றின் விலைகள், விலைவாசி ஏற்றம், உபலிபின் வளர்ச்சி... இவ்வாறாக எல்லா விஷயங்களும் பேச்சில் அடிபட்டது.

ஆனந்தியும் மனோகரனும் ஏதோ ஒரு கவர்ச்சியால் உந்தப்பட்டவர்களாக உலாவிப்படி உரையாடிக் கொண்டிருந்தனர்.

“யு லுக் வெரியங் அன் சுவீட்”

“தாங்யு”

“டாக்டரைப் பார்த்தால் வயசில்!...லவ் மரேஜா”

“இல்லை அவருக்கும் எனக்கும் 12 வயசு வித்தியாசம். படித்துக் கொண்டிருக்கும் போதே அப்பா ஏற்பாடு செய்து கட்டி வைத்துவிட்டார். டாக்டர் என்று ஒரு ஸ்டரேட்டஸ் இருக்கல்லவா? 'படித்து என்ன செய்யப் பேசுகிறாய்?' என்று தோழிகள்கூட கலியாணத்தையே வற்புறுத்தினார்கள்...”

“அதிலென்ன, டாக்டருக்கு கொழும்பில் நல்ல பெயர். நல்ல பிராக்டிஸ் என்றே எளலோரும் பேசிக் கொள்ளுகிறார்கள்.”

“இதில் குறைவேயில்லை. அவர் ஒரே பிஸி.”

“நல்ல வருமானம் கிடைக்கிறது என்றும் வெறு டாக்டர்கள் பொறாமையோடு பேசியதைக் கேட்டேன்.”

“உண்மையே. தாராளமாகச் செலவு செய்கிறோம். வீட்டைப் பற்றியே கவலைப்பட வேண்டியதில்லை. ஒரு

சமையற்காரி. ஒரு டிரைவர். அவர் ஒரு பேயோ 404' வைத்திருக்கிறார். பார்த்திருப்பீர்களே. என்னிடம் ஒரு ரொயட்டர். அதோ நிற்கிறதே. வாங்கி ஒரு வருஷம்தான். பிள்ளைகள் கான்வெண்டில் படிக்கிறார்கள். பார்த்துக் கொள்ள ஒரு ஆயா இருக்கிறாள். சமையல்கூட பெரும் பாலும் பிள்ளைகளுக்காகத் தான். காலையில் மட்டும் வீட்டில் எல்லோரும் ஒருமித்துச் சாப்பிடுவோம். அவர் ஏழரைக்கே காலையில் புறப்பட்டு விடுவார்.,,

‘மத்தியானம் வருவதில்லையா!’

‘பெரும்பாலும் வருவதில்லை. வீட்டில் ரொம்பச் சாப்பிட்டால் மாலையில் ஆபரேசன் வேளையில் தூக்கம் வரப் பார்க்கிறதாம். கட்லெட் ஏதாவது வாங்கிக் கடித்துவிட்டு இரவில் தான் வருவார். ‘வைட் ஹோஸ்’ அவருக்கு நல்லாய் பிடிக்கும். சாப்பிட்டு விட்டுப் படுத்து விடுவார். ஏதாவது முக்கிய பரர்ட்டி என்றாலும் தட்டிக் கழித்து விடுவார். மிக வற்புறுத்தித்தான் சில வேளை அழைத்துச் செல்ல வேண்டும். இரவிலும் டெலிபோன் அடித்துக் கொண்டே யிருக்கும். வீட்டில் நிம்மதியே இருக்காது. என் பிள்ளைகளை ஒருபோதும் டாக்டருக்கு படிக்க வைக்க மாட்டேன்.’

‘அப்ப என்னத்திற்குத்தான் படிக்க வைக்கப் போகிறீர்கள்.’

‘மெடிசின் ஒன்றைத் தவிர அவர்களுக்குப் பிடித்த எந்தத் துறையிலும் படிக்கட்டும்.’

ஆனந்தியின் கலகலப்பான பேச்சும் ஒளிவு மறைவு இன்றி செய்திகளைக்கூறும் முறையும் மனோகரனை மிகவும் கவர்ந்தன, பேச்சுக் கொடுத்து அவளது நீண்ட பதில்களைக் கேட்டுக் கொண்டேயிருந்தான்.

‘நீங்கள் என்ன குடிப்பீர்கள். விஸ்கி, அராக்... விரும்பினதைக் கேட்கலாம். சொய்சா வீடென்றால் எங்க வீடு மாதிரித்தான். பார்ட்டிக்கு வேண்டியதெல்லாம் நானே வாங்கினேன்.’

“கோக் மட்டும்போதும் கூலாக... அவன் ஏன் இன்னும் கல்யாணமே கட்டாமலிருக்கிறான்?”

ஆனந்தி ஒரு கிளாஸில் ஐஸ் போட்டு கொக்கோகோலாவைக் கொடுத்துக் கொண்டே சிரித்தபடி கூறினாள்.

“வழக்கமாக அரசாங்க வேலையில் இருப்பவருக்குள்ள பயந்தான். நல்ல மனைவி கிடைப்பாளா? சம்பளத்துக்குள்ளே சமாளிக்கத் தக்கவள் வருவாளா என்ற பயந்தான். அதோ ‘ரெட் சாரி’யோடு நிற்கிறாளே மல்லிகா. அவள் தான் இப்பொழுது பின்னால் திரிகிறாள். சொய்சா இன்னும் முடிவே செய்யவில்லை.”

மனோகரன் அந்தப் பெண்ணை ஒரு தடவை திரும்பிப் பார்த்தான். நெட்டையான சிவப்பான பெண். கழுத்திலும் காதிலும் நகை தொங்க, பெரிய கொண்டை போட்டிருந்தாள்.

“அந்தப் பெண்ணை எனக்கு அவன் அறிமுகம் செய்யவேயில்லை. இதற்குள் ஏதோ இருக்கவேண்டும்.”

“அறிமுகப்படுத்தினால் அவன் உங்கள் பின்னால் வந்து விடலாம் என்று சொய்சா பயந்திருப்பான்.”

ஆனந்தி கூறிக்கொண்டே சிரித்தாள்.

“எனப்படிச் சொல்லுகிறாய்?”

“ஏனென்றால் யு ஆர் வெரி ஹான்சம் அன் யங்”

ஏற இறங்கப் பார்த்துக் கொண்டே கூறினாள். அவளது சூட் வெளிநாட்டில் தைக்கப்பட்டது போல இருந்தது. மனோகரன் சிரித்தான். அவளின் துணிச்சலான பேச்சையும் அசைவுகளையும் அவன் முன்னர் எப்பெண்ணிடமும் கண்டதில்லை. நகங்களில் கியூடெக்ஸ் பூசியிருந்தாள். வளர்ந்த நகங்கள். உயரத்தைக் காட்ட சிறிது குதி உயர்ந்த சிலிப்பர் காலில் போட்டிருந்தாள். இவள் ஏதாவது உதவி பெறுவதற்குத்தான் இப்படியாகப் பேசுகிறாளோ என்றும்

மனோகரன் எண்ணிக் கொண்டான். பரவாயில்லை. இவருக்கு உதவி செய்தாலும் எப்பொழுதும் பயன்படும். கணவன் டாக்டர், எப்பொழுதும் தேவைபடக் கூடியவன் என்று எண்ணிக் கொண்டே அவனைப் பார்த்து தான் புறப்படப் போகும் செய்தியைக் கூறினான்.

“ராத்திரிக்கு இன்னோர் நண்பன் டின்னருக்கு வருவதாக இருக்கிறான். சொய்சாவிடமும் சொல்லி விட்டுப் புறப்பட உள்ளேன். உங்களை மீண்டும் சந்தித்துப் பேச விரும்பமே. உங்களுக்கு என்ன உதவி வேண்டுமானாலும் எப்பொழுதும் டெலிபோன் செய்யலாம்.”

நயமாகக் கூறி விடைபெற அவளது கைகளைக் குலுக்கினான்.

அப்பாது அவள் கூறியதே அவளை ஒருகணம் அதிர்ச்சி செய்தது.

“ஐ லைக் ரு சிலீப் வித் யு வன்டே.”

2

சுந்திரன் சிறிது நேரம் கடலையே பார்த்துக் கொண்டு நின்றான். தூரத்தே துறைமுகத்தை நோக்கிக் கப்பல்கள் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக நின்றன. அலைகள் கரையோர மணலோடு விளையாடிக் கொண்டிருந்தன. குழந்தைகள் ஈரமண்ணில் தம் பாதங்களைப் பதிய வைத்து, அவற்றை அலைகள் அழிப்பதைப் பார்த்து மகிழ்ந்துகொண்டிருந்தனர். இவை எதுவும் அவன் மனதில் குதூகலத்தை ஏற்படுத்தவில்லை.

கதிர்களை இழந்த சூரியனின் செவ்வடிவம் கடல் நீரில் மறைந்து கொண்டிருந்தது. சிறிது நேரம் நின்றுபார்த்தான். சூரியன் மறைந்ததும் மீண்டும் கடலோரமாக நடந்தான்.

வீடு செல்லும் ஆர்வமேயில்லை. பார்வையை கடலிலிருந்து இடதுபுறமாகத் திருப்பினான்.

காணீ முகத்திடலின் தெரு ஓரமாக கார்களெல்லாம் நிரையாக அடுக்கப்பட்டிருந்தன. உலகத்தில் உற்பத்தி செய்யப்படும் கார்களெல்லாம் பரந்து கிடந்தன. எத்தனை மாடல்கள்? வர்ணங்கள்?

உலாவுவதும் விளையாடுவதுமாக ஆண்கள், பெண்கள், குழந்தைகள் கூட்டம்.

இத்தனை கார்களெல்லாம் அவசியமா? சில ஆயிரம் செல்வந்தர் சுகமாக வாழ்வதற்கு எத்தனை கோடி வெளி நாட்டுப் பணம் விரயமாக்கப்படுகிறது. இவற்றிற்கு எண்ணெய் வேண்டாமா? தன்னையே கேட்டுக்கொண்டான்.

வீடுசெல்லும் ஆர்வமேயில்லை. கால்களில் வேகமில்லை,

அரசின் ஆதரவை வைத்து தொழிலதிபர்கள் தொழிற்சங்கங்களை எவ்வாறு நசுக்கிவிட்டார்கள் என்று எண்ணிய போது அவனது இரத்தம் சிகாதித்தது. அரசு ஊழியர்கள் எத்தனை மோசமாகத் தண்டிக்கப்பட்டனர்.

எத்தனை ஆண்டுகளாக, அயராது உழைத்து, போராட்டங்கள் நடாத்தி, வென்றெடுத்த தொழிற்சங்கம் ஒரே தடவையில் முறியடிக்கப்பட்டு விட்டது. அவன் வேலை செய்த தொழிற்சாலையில் சங்கத்தைச் சார்ந்த முக்கிய பதவி வகித்த எட்டுப்பேர் வெளியே தள்ளப்பட்டனர்.

நிலைவாசி ஏற்றத்தை எதிர்த்து யூலை 18 அன்று ஒரு நாள் அடையாள வேலை நிறுத்தம் என தொழிற்சங்கங்கள் அறிவித்தன. அரசாங்க தொழிற்சங்கங்களும் சேர்ந்து கொண்டன.

அரசு அவசர கால நிலைமையை பிரகடனம் செய்தது. யூலை 18 அன்று வேலைக்குச் செல்லாதவர் யாவரும் வேலை நீக்கம் செய்யப்படுவர் என அறிவித்தது.

அரசின் அச்சுறுத்தல் எனக்கூறி பெரும்பாலோர் வேலை நிறுத்தத்தில் ஈடுபட்டனர். ஆனால் மறுநாள் வேலைக்குச் சென்றவர்களை அரசு ஏற்கவில்லை. வேலை நீக்கம் செய்தார்.

தனியார் நிலையங்களும் அவ்வாறே கூறினர். வேலை வேண்டியோர் புதிதாக விண்ணப்பிக்கும்படி கூறி தமக்கு வேண்டிய திறமை மிக்கவர் யாவரையும் எடுத்துக் கொள்ளினர். தொழிற்சங்கத் தலைவர்களை, வேலை நிறுத்தத்தைத் தூண்டியவர்களை ஏற்க மறுத்து விட்டனர்.

சந்திரனுக்கும் வேலையில்லை என்பது அன்று உறுதியாகக் கூறப்பட்டு விட்டது.

அரசின் ஆதரவு தொழிலதிபர்களுக்கு இருந்தது.

தொழிற்சங்கத்தை இயக்க முடியவில்லை. 'மில்' லுக்குள் நுழையவும் முடியவில்லை.

''அரசு ஊழியரே 80 000 பேர் பழிவாங்கப் பட்டு விட்டனர். எங்களில் எட்டுப்பேர் தானே. பின்னர் போராடுவோம்''

மீண்டும் போராட 'மில்' தொழிலாளர் அவ்வேளை தயாராக இல்லை.

அரசு ஊழியர் சங்கக் கட்டடம் வரை சென்று நிலமையைப் பார்க்கலாம் என்று சந்திரன் சென்றான். அங்கே இராணுவமும் பொலிசாரும் தெருவிலேயே நின்றனர்.

வீடு செல்லும் ஆர்வமின்றி காசி முகத்திடலை நோக்கி நடந்தான். அவ்வேளை சோமதாசு வந்து தோளில் கைபோட்டான்.

''சந்திரன், என்ன சேதி''

''தோல்விதான்''

''முதலாளிகளை எதிர்க்க எவருமில்லையா?''

“குட்டி பூர்ஷ்வா எண்ணங்களே தொழிலாளரிடை மலித்துள்ளன. சம்பள உயர்வை வைத்தே பெரும்பாலும் சங்கங்களைக் கட்டி விட்டோம். புரட்சி அரசியலை வளர்க்காது சங்கங்களைக் கட்டியெழுப்பி இப்படித் தோல்விகள் தான் ஏற்படும்.”

சந்திரன் சோர்வோடு சொன்னான்.

இருவரும் தெருவோர சிறு ஓட்டலில் நுழைந்து தேநீர் அருந்தினர். சந்திரன் சில்லரை கொடுத்தான்.

“நான் வேலையில் சேரும்போது ஐந்து சதமாக இருந்த பிளெயின் 1௨ இன்று அறுபது சதம். பன்னிரண்டு மடங்கு உயர்ந்திருக்கிறது. தொழிலாளர் சம்பளம் ஒரு மடங்கு உயர்ந்திருக்குமா?”

வெளியேறும்போது சந்திரன் கேட்டான்.

தொழிற்சங்க உரிமைகளெல்லாம் முதலாளித்துவம் காட்டும் பொய்மைத் தோற்றங்கள் என்பதை நாம் மறந்து விடுகிறோம். இப்போதுதான் கண் விழித்துப் பார்க்கிறோம்.”

சோமதாச கூறினான்.

சோமதாசாவைப் பின்னர் காண்பதாகவும் ஞாயிறு நடைபெறும் தொழிற்சங்க சம்மேளன கூட்டத்திற்கு வருவதாகவும் கூறிவிட்டே காலிமுகத்திடலை நோக்கி நடந்தான்.

குளிர்ந்த கடற்காற்றும் அவன் கொதிப்பைத் தணிக்கவில்லை.

மாதத்தில் ஒழுங்காகச் சம்பளம் பெற்றே குடும்பத்தைச் சமாளிக்க முடியவில்லை. தற்போது வேலையே இல்லாத போது எப்படிச் சமாளிப்பது?

தொழிலாளர் யாவரும் சம்பளம் பெறும்போது பட்டியல் போட்டு சேரும் தொகையை வேலை இழந்தவர்களுக்குப்

யகிர்வதற்குத் தீர்மானித்தனர். அவர்களே தற்போது கிடைக்கும் சம்பளத்தோடு வாழ்க்கைப் போராட்டம் நடத்தும் போது மேலும் எட்டுக் குடும்பங்களை முழுமையாகக் காப்பாற்ற முடியுமா?

காலிமுகத்திடலின் எதிரே இருந்த ஓட்டல் சமீபித்து விட்டது. கடற்கரை ஓரத்தெருவை விட்டு புற்றரையால் நடந்து ஓட்டலின் எதிரே உள்ள பஸ் நிலையத்திற்குச் செல்வதற்குத் திரும்பினான்.

3

சந்திரன் புல்வெளியைக் கடந்து தெருவை அண்பித்த போது ஒரு பெண் குரல் கேட்டது.

“சந்திரா”

கனவில் கேட்ட குரல் போல இருந்தது.

திரும்பிப் பார்த்தான்.

ஆனந்தியா? ஆனந்திதான்!

எத்தனை ஆண்டுகள்? அவளில் அதிக மாற்றமில்லை. அதே சிரிப்பு. அவள் ஆர்வத்தோடு நெருங்கி வந்தாள்.

“எத்தனை வருஷமாகிறது. சந்திரன், நீ எவ்வளவுமாறி விட்டாய்”

“உடலமைப்பிலென்ன, கருத்துகளே காலத்தோடு மாறிக் கொண்டு தானே இருக்கும். பத்து வருஷமாச் செல்லோ. பள்ளியில் பார்த்த பிறகு இப்பொழுதுதானே பார்க்கிறேன். ஏதோ நீ மறக்காமலிருந்தாயே அதுவே போதுமே.”

வ—7

“ஏன் சந்திரன் அப்படிச் சொல்லுகிறாய் உன்னால் தானே என் படிப்பையே நிறுத்தி அப்பா பதினேழு வயதிலேயே கலியாணத்தையே கட்டிவிட வந்தார்.”

“அதிலென்ன தவறு. நல்ல கலியாணம் தானே: டாக்டர் எல்லா வேளையும் கிடைக்குமா? நீ இப்ப நல்ல நிலையில்தானே இருக்கிறாய்”

“அதுவல்ல. நான் உன்னை ஏமாற்றியதாக ஒரு குற்ற உணர்வு என் நெஞ்சை நெடுக அரித்துக் கொண்டே இருக்கிறது. என் கலியாணத்திற்கு நீ வருவதையே நான் விரும்பவில்லை. அதனாலேயே ‘கார்ட்’ கூட அனுப்ப வில்லை. உன் முகத்தில் சாகும் வரை விழிக்கப்படாது என்று நான் அப்போது எண்ணினேன். அப்பாவுடன் எவ்வளவு போராடினேன் தெரியுமா? இரவு பகலாக திட்டிக் கொண்டே இருந்தார். பின்னர் வேண்டா வெறுப்பாய் தலையசைத்தும் அப்பா பதிவுத் திருமணத்தை முடித்து விட்டார். அதன் பின் நான் இரவு பகலாக சாப்பிடாது அழுதுகொண்டே யிருந்தேன். என் கண்ணீரால் எதுவும் சாதிக்க முடிய வில்லை.”

ஆனந்தியின் கண்கள் கலங்கின. மேலும் பேச முடிய வில்லை. கைக்குட்டையால் வாயைப் பொத்தினாள்.

“ஆனந்தி, இந்தக் கதையெல்லாம் இப்ப எதற்கு? நீ நல்லாய் வாழுகிறாய். உன் கணவர் பெரிய டாக்டர். உங்களைப் பற்றிய செய்தியெல்லாம் கல்லூரி நண்பர்களையும் உன் பழைய தோழியரையும் காணும்போது நான் வ்சாரிக் காத போதும் அவர்களே சொல்லி விடுகிறார்கள். அங்கே நிற்பவர்கள் தானா உன் பிள்ளைகள்?”

பட்டம் விட்டுக் கொண்டிருந்த பிள்ளைகளைப் பார்த்துக் கொண்டே கேட்டான், இரண்டு பெண்கள். வயசு எட்டும் ஆறும் இருக்கலாம். காதுவரை பயிர். வானத்தில் மிதக்கும் பட்டத்தின் அசைவைப் பார்த்து, மகிழ்ந்தபடி நின்றனர். முகங்களைப் பார்க்க முடியவில்லை.

“அவர்களை அழைத்து அறிமுகப் படுத்துகிறேனே”

“இப்போது வேண்டாம். அவர்கள் விளையாட்டுமே”

“வேறு என்ன, என்னைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டாய்? ரொம்ப உன்னோடு கதைக்க வேண்டும். அவசரமாக விட்டுக்குப் போவதென்றாலும் நானே காரில் அழைத்துப் போகிறேனே. இப்படி உட்காரேன்.”

அவனது கையைப் பிடித்து இழுத்து ஆனந்தி உட்காரச் செய்தாள். கல்லூரி நாட்களில் நடந்த காதல் பற்றியெல்லாம் நினைவூட்டினாள். சந்திரன் அவை பற்றி ஆர்வம் காட்டவில்லை.

“நீ அவற்றையெல்லாம் மறந்து விட்டாயா?”

ஆனந்தி கேட்டாள்.

“இடையிடையே தனிமையில் நினைவு வரவே செய்யும். ஆனால், நல்ல வேளை, நீ என்னைக் கட்டவில்லை”

“எனப்படிச் சொல்லுகிறாய்?”

“இத்தனை சொகுசான வாழ்க்கை உனக்குக் கிடைத்திருக்காது. என் மனைவிபோல நீயும் கஷ்டப்பட்டிருப்பாய்.”

“பணம் மட்டுந்தான் வாழ்க்கைக்கு வேண்டியது என்பதை நான் ஏற்றுக் கொள்ளமாட்டேன். எங்களிடம் எல்லாம் இருக்கிறது. ஆனாலும் வாழ்க்கையில் அமைதி இல்லை. என் காதலை இழந்ததுகூட எனக்கு துன்பமாகவே இருக்கிறது. உன் மனைவியை நான் ஒருதடனவ பார்க்க வேண்டும். அவள் என்னிலும் பார்க்க அழகாயிருப்பாளா?”

ஆனந்தியின் வார்த்தைகளில் ஒருவித பொறாமையும் தொனித்தது.

“அழகான மனைவியின், அல்லது சணவளில் தான் அமைதியான வாழ்க்கை இருக்கிறது, காதல்தான் வாழ்க்

கைக்கு அஸ்திவாரமாக இருக்கிறது என்று எண்ணுவதிலெல்லாம் எத்தனை பங்கு உண்மை இருக்கிறது. நிஜ வாழ்க்கையில் தான் இந்த உண்மையை அறிய முடியும். நீ கூட இப்பொழுது காதலைப் பற்றிப் பேசுகிறாய். இது விசித்திரமாக இல்லையா?''

கடைசி வார்த்தைகளின் அழுத்தம், தன் ஒழுக்கத்தைப் பற்றி அவன் அறிந்திருப்பானா என்ற சந்தேகம் ஆனந்தியினத்தில் எழுந்தது.

''என் நோழிகள் என்னைப் பற்றி என்ன சொன்னார்கள்? நான் ஆடித் திரிகிறேன் என்று சொல்லியிருப்பார்கள் என நினைக்கிறேன்.''

''உயர்மட்டத்தில் வாழ்பவரது வீடுகள், உடை, நாயுடிகம், ஒழுக்கம் பற்றி குசுகுசுத்து மற்றவர்கள் பேசுவது வழமை தானே. ஏழைகளைப் பற்றியா பேசுவார்கள்.''

''சந்திரன், உனக்கு நான் எதையும் ஒளிக்க விரும்பவில்லை பணத்திற்காக நான் வேசையாடவில்லை. எனக்குப் பிடித்தவர்களுடன் ஆடித்திரிகிறேன்தான். அதற்குரிய காரணத்தை ஒருவரும் அறியமாட்டார்கள். உனக்கு மட்டும் இன்று உண்மையைக் கூற விரும்புகிறேன். நான் சுதந்திரமாகத் திரிவதைப் பற்றி என் கணவரே கவலைப் படுவதில்லை. அப்பாதான் மனமுடைந்து திட்டிக்கொண்டு திரிகிறார். என் காதலைக் கொன்ற அவரைப் பழிவாங்க வேண்டும் என்று என் நெஞ்சின் அடியில் எங்கோ எரிந்து கொண்டிருக்கிறது. அதற்காகவே அவருக்குத் தெரியத்தக்கதாகவே நான் விரும்பியவர்களுடன் சுற்றித் திரிகிறேன்''

உணர்ச்சிவசப்படும் பேசிய ஆனந்தியின் கண்களில் நீர் அரும்பியிருந்தது. அதனால் சந்திரன் அசைந்து விடவில்லை.

''உன் காரணத்தை நான் முற்றாக ஏற்கத்தயாரில்லை. உன்னுடைய செயல்களுக்குரிய காரணத்தை நான் அறிவேன்.''

“உனக்கு என் பேச்சு கேலியாக இருக்கிறது. எங்கே உனக்கே தெரிந்த காரணத்தைச் சொல்லு.”

“மற்றொரு முறை சொல்லுகிறேன். நாங்கள் இப்படிப் பேசிக் கொண்டிருப்பதைப் பற்றி உன் பிள்ளைகள் வீட்டில் ஒன்றும் சொல்ல மாட்டார்களா”

“எதுவுமே சொல்லமாட்டார்கள். அவர் இப்போது கண்டாலோ, அறிந்தால் கூட எதுவுமே கேட்கமாட்டார். எங்கள் கல்லூரிக் காதல் பற்றியெல்லாம் அவர் எங்கள் கலியாணத்தின் பின்னர் அறிந்துவிட்டார்.”—புன்னகையோடு ஆனந்தி கூறினாள்.

“பிறகு சண்டை போடவில்லையா?” சந்திரனின் குரலில் வியப்பும் பயமும் தோனித்தது.

“வீட்டில் ஏதாவது வேறு சண்டைகள் ஏற்படும்போது இதையும் சொல்லிக் காட்டுவார். எல்லாம் நாலு ஐந்து வருடந்தான். இப்பவெல்லால் இவற்றைப் பற்றிப் பேச்சே யில்லை”

“ஆச்சரியந்தான். நாலு ஐந்து வருடத்திலேயே ‘கல்ச் சேட்மான்’ ஆகிவிட்டார்.”— சந்திரன் புன்னகையோடு சொன்னான்.

“அப்படியொன்றுமில்லை. அவர் என் கல்லூரிக் காதல் பற்றியோ, என் ஒழுக்கம் பற்றியோ வாய் திறந்தால் உடனே நான் நாசனன், வேடி டாக்டர்களையெல்லாம் இழுத்துப் பேசிவிடுவேன். அதனால் அவர் எனக்குப் பயம் கூட.”

“நல்லவேளை நான் உன்னிடமிருந்து தப்பினேன்” சிரித்தபடியே சந்திரன் நளினமாகக் கூறினான்.

“உன்னைக் கட்டியிருந்தால் இப்பிடி ஒன்றும் நடந்திராது”

“உனக்கு கார், பணம் ஒன்றும் கிடைத்திராது. வீட்டிலேயே சமைத்துப் போட்டுக் கொண்டிருந்திருப்பாய்”

“எனப்பிடிச் சொல்லுகிறாய், நான் கலியாணம் கட்டும் போது அவர் கூட சாதாரண டாக்டராகத்தான் இருந்தார். என் அதிர்ஷ்டத்தால் தான் எவ்.ஆர்.சி.எஸ். எல்லாம் பாஸ் செய்து இன்று பிரபல டாக்டராகி பணம் உழைக்கிறார். உங்களைக் கட்டியிருந்தால் என் அதிர்ஷ்டம் முழுவதும் உங்களுக்குக் கிடைத்திருக்கும்”

ஆனந்தியின் சிறுபிள்ளைத் தனமான பேச்சைக் கேட்ட போது சந்திரனுக்குச் சிரிப்புத்தான் வந்தது. அவளுடைய குடும்பத்தைப் பற்றி எண்ணிப் பார்த்தான். பணக்கார வர்க்கத்தவரின் வாழ்க்கை அமைப்பு, தமது வளர்ச்சிக்கு அவர்கள் கூறும் காரணங்கள் விசித்திரமாகவே தோன்றின. அவள் மட்டும் தமது வளர்ச்சிக்கு மற்றவர் போல் தெய்வத்தின்மேல் காரணம் சுமத்தாதது ஆச்சரியமாகவே இருந்தது. குடும்பத்தில் எத்தனை வேறுபாடுகள் இருந்தாலும் அவை உடையாது சமுதாய சக்திகள் இணைத்து வைத்திருப்பதையும் எண்ணிப் பார்த்தான்.

“என் மனைவி அதிர்ஷ்டமில்லாதவள் என்று சொல்லுகிறாய். அப்படித்தானே”

“எனக்குக் கிடைக்கவேண்டிய உங்களைப் பிபற்றத்தில் அவள் அதிர்ஷ்டக்காரிதான். அவளை ஒரு தடவை பார்க்க வேண்டும்”

“எங்கள் வீடெல்லாம் நீ நுழையத்தக்க வீடாக இருக்காது.”

“நீங்கள் இருக்கும் இடமெல்லாம் சிறிதானாலும் எனக்குப் பெரிதாகவே இருக்கும்.”

“தமிழ் சினிமா, கதைகளில் பேசுவது போல நீ பேசுகிறாய்.”

“உங்களுக்கு ஒரு குழந்தை இருக்கிறது என்று கேள்விப்பட்டேன்”

“வேறென்ன கேள்விப்பட்டாய்”

“நீங்கள் ஒரு கம்பனியின் மில்லில் சுப்பவைசராக வேலை பார்க்கிறீர்கள்.”

“வேறென்ன”

“நீங்கள் ஒரு கம்ப்யூனிஸ்டு”

4

பொழுது கருகிவிட்டது. ஆனந்தியின் பெண்கள் இருவரும் பட்டத்தை இறக்கிவிட்டு நூலைச்சுற்றினர்.

தாயாரைத் தேடி வந்தனர்.

“மம்மீ... வீட்டுக்குப் போகலாம்”

“காரில்போய் இருங்கள். நான் வருகிறேன்”

கட்டளையிடும் உறுதியான குரல். அவர்கள் எதுவும் பேசாது திரும்பிச் சென்றனர்.

“கண்களும் நிறமும் உன்னுடையவை. முகம் அப்பாவைப் போலவோ?”

“சிலபேர் அப்படித்தான் சொல்லுகிறார்கள்.”

“நான் உன் டாக்டரை ஒரு நாளும் காணவில்லை.”

“ஒரு நாளைக்கு வீட்டுக்கு வாறது தானே”

“அதெல்லாம் எதற்கு.”

“நீ வராவிட்டாலும் நான் உன் வீட்டுக்குக் கட்டாயம் வருவேன். விலாசம் என்ன!”

இரத்மலானையில் உள்ள அவன் விலாசத்தைக் கேட்டறிந்த பின்னர் அவனது தொழிற்சாலை விபரத்தைக் கேட்டான்.

“அங்கே நான் இப்போது இல்லை”

“அப்ப எங்கே?”

“நடுத் தெருவில் வேலையில்லை”

“ஓ நோ”

ஆனந்தி தன் ஏமாற்றத்தைக் குரலிலேயே வெளிப்படுத்தினாள்.

“எந்தக் கம்பனியில் இதுவரை நாலும் வேலை செய்தீர்கள்”

“தீபா டெக்ஸ்டைலில் மில்ஸ்”

“அங்கே வேலையிலிருந்து ஏன் நீக்கினார்கள்?”

“யூலை, வேலை நிறுத்தம்.”

“அவர்கள் எனக்குத் தெரிந்தவர்களே. நான் சொல்லி வேலை வாங்கித் தருகிறேனே”

“ஒன்றும் நீ செய்ய வேண்டாம். இதெல்லாம் தொழிற்சங்க விஷயம்”

“எனக்கு வேலையைத்தந்து விட்டுத் தொழிற்சங்க வேலையில் ஈடுபட வேண்டாம் என்றும் சொல்லுவார்கள். எங்கள் தொழிற்சாலையில் எட்டுப் பேருக்கு வேலையில்லை. யூனியன் தலைவர் நானே. என்னைக் கருங்காலியாக மாற்றப் போகிறாயா”

“வேலையில்லாமல் மனைவி குழந்தையோடு எப்படித் தான் சமாளிக்கப் போகிறாயோ”

“நான் மட்டுமா. அரசாங்க வேலையிலிருந்து எண்பதினாயிரம் பேர் நீக்கப் பட்டிருக்கிறார்கள். அவ்வளவு பேருக்கும் வேலை வாங்கித்தர உன்னால் முடியுமா? இவர்கள் குடும்பங்களெல்லாம் உயிர் வாழவில்லையா!”

ஆனந்தி சிறிதுநேரம் மெளனமாக இருந்தாள். பின்னர் கேட்டாள்:

“நான் எல்லா வசதிகளோடும் வாழுகிறேன். சந்திரா, உனக்கு நான் என்ன விதமாக இவ்வேளை உதவி செய்யலாம்”

“எனக்கு ஒரு உதவியுமே வேண்டியதில்லை. என்னை விட்டால் போதும்”

“வா அந்த ஓட்டலில் உசாப்பிடுவோம்”

“அங்கே ஒரு டீக்கு ஐந்து ரூபா வாங்குவார்கள். இந்த ஆடம்பரமெல்லாம் எனக்குச் சரிவராது. உங்கள் ஓட்டல் அது. எங்களுக்குத் தெரு ஓர டீக்கடை இருக்கிறது”

“நானும் பயும் ஐஸ்கிரீம் சாப்பிட்ட கடைகள், சினிமா பார்த்த தியேட்டர், சுற்றித்திரிந்த கடற்கரை எல்லாம் என் நினைவில் இன்றும் பசுமையாகவே உள்ளன. பத்து வருஷத்தில் எங்கள் வாழ்க்கையில் இத்தனை மாற்றங்கள் ஏற்படும் என நான் கனவிலும் எண்ணியிருக்கவில்லை;”

“தூரத்துச் பச்சை எப்பொழுதும் அழகாகத்தான் இருக்கும். அதைப் பார்த்து ஓடி ஏமாறுவதிலேயே பலரது வாழ்க்கை முடிந்து விடுகிறது. அவரவர் அண்மையிலே வாழும் மக்களுடைய வாழ்க்கையைப் பார்ப்பதில்லை”

“நான் என் வாழ்க்கையைப் பற்றிக் கூட இப்பொழுது கவலைப்படவில்லை. உன் வாழ்க்கையைப் பற்றியே கவலைப் படுகிறேன்”

“என்னைப் பேசன்று துன்பப்படும் தொழிலாளர் வாழ்க்கையைப் பற்றியெல்லாம் நான் கவலைப்படுகிறேன். இன்று எமக்குச் சிறிது பின்வாங்கல் ஏற்படலாம். எதிர் காலத்தில் நாம் எல்லோர் துன்பங்களையும் துடைக்க வழி தேடாமலா போகப் போகிறோம்”

சந்திரனின் குரலில் துன்பத்தை மறந்த நம்பிக்கை எதிரொலித்தது.

“சந்திரா, உன்னைக் காரிலேயே கொண்டுபோய் விட்டில் விடுகிறேனே”

“வேண்டாம். நான் பஸ்ஸிலேயே போய்விடுவேன்”

உறுதியான குரல். அவன் எடுக்கும் முடிவை எளிதில் மாற்றியிட முடியாது என்பதை அவள் அறிவாள். அவன் எழுந்து புறப்பட்டான். சிறிது நேரம் அவனது கவலைகள் சிறிது ஆறி இருந்தன.

“ஆனந்தி உன்னை எதிர்பாராதுகண்டதிலும் மகிழ்ச்சி. ஆனால் நாங்கள் இருவரும் இரு துருவங்களை நோக்கிப் போகிறோம் என்பதை நீ மறந்து விடப்படாது.”

“சந்திரா, நீ என்ன கூறினாலும் என் பிடியிலிருந்து தப்பி விடுவாய் என்று மட்டும் நினைக்காதே. 14, ஸ்டேசன் ரோட்டை மறக்க மாட்டேன்.”

“உன் ஞாபக சக்தி எனக்குத் தெரியாதா?”

“அதுவல்ல சந்திரன். என் நெஞ்சின் அடியில் பத்து வருடங்களாக எரிந்து கொண்டிருக்கும் தீயை ஒரு நாளாவது உன்னைக் கொண்டு அணைக்காமல் விடமாட்டேன்.”

ஆனந்தியின் உறுதியான குரல். எதுவும் புரியாதவனாக சந்திரன் பஸ் நிலையத்தை நோக்கி நடந்தான்.

5

“அன்று நான் கேட்டதும் பயந்து விட்டீர்கள்போல் தெரிந்தது. ஒன்றுமே பேசாது போய்விட்டீர்கள். இன்று காலையில் டெலிபோனில் சொன்னபோதுதான் நான் ஏமாறவில்லை என்று தெரிந்தது.”

“ஒரு பெண் வாய்விட்டுக் கேட்டால் எந்த ஆணும் இந்த விஷயத்தில் மறக்க மாட்டான்; மறுக்க மாட்டான்.”

“அது எனக்கும் தெரியும்.”

கார் ஓட்டியபடி ஆனந்தி மனோகரனிடம் சொன்னாள். தனக்கு வெற்றி நிச்சயம் கிட்டும் என்பதை முன்பே அறிந்திருந்தவளாகவும் அவள் பேச்சு இருந்தது.

“எங்கே, எந்த வேளை அழைப்பது என்பதுதான் எனக்குப் பெரிய பிரச்சனையாயிருந்தது, இப்பொழுது கூட”

“இரவு பதினொன்று, பன்னிரண்டுக்கு முன் வீட்டுக்குப் போக வேண்டும். அவ்வளவுதான். எந்த இடமானாலும் எனக்குப் பரவாயில்லை.”

“இப்பொழுது மவுன்லெவினியா ஓட்டலர அல்லது கிக்கடுவைப் பக்கம் போகலாமா”

மனோகரன் தயக்கத்தோடு கேட்டான்.

“இந்த சின்ன அலுவலுக்கு கிக்கடுவ வரைபோக வேணுமா? மவுன்லெவினியா ஓட்டலே போதுமே. அங்கேயே போவோம்.”

காரை காலி வீதி வழியாக ஓட்டினாள். மனோகரன்முன் சீட்டில் அவளருகே சிறிது பதட்டத்தோடு இருந்தான். பிரபல டாக்டரின் மனைவி என்பதே அவன் மனதில் உறுத்தி கொண்டிருந்தது. அவள் சிறிய விஷயமாக எண்ணுவது அவனுக்கு மிகவும் பெரிய விஷயமாகத் தெரிந்தது.

“ஓட்டலில் ரும் ஏதாவது புக் பண்ணியிருக்கிறீர்களா?” ஆனந்தி கேட்டாள்.

“இல்லை. அங்கே என் நண்பன் ஒருவன் தங்கியிருக்கிறான். பத்தரைக்கு ஒரு கொள்பரசுக்குப் போய்விட்டு மாலை ஆறுக்குத்தான் திரும்புவான். சாவியை என்னிடம் தந்துவிட்டுப் போவதாகக் கூறியிருந்தான்.”

“ஓ நல்ல ஏற்பாடெல்லாம் செய்திருக்கிறீர்கள். இந்த அலுவலில் ஆண்களுக்கு மூளை நுட்பமாக வேலை செய்யும்.”

ஆனந்தி கேலியாகக் கூறியபடியே கைக் காடிகாரத்தைப் பார்த்துக் கொண்டாள். மணி 10.

“அதிமமாக எல்லா ஒட்டலிலும் எங்களை ஓரளவு தெரியும். உங்களையும் தெரியுமென்று நினைக்கிறேன். எதற்கு நேரடியாக ரூம் கேட்டு, பொய்ப் பெயர்களைக் கொடுத்துப் போகவேண்டும்.”

“அதுவும் சரிதான்”

அவ்வார்த்தையும் அவளின் உதட்டோரச் சிரிப்பும் அவனைக் கேலியே செய்தன.

ஒட்டலிலே கார் ‘பார்க்’ பண்ணப்பட்டு விட்டது. இருவரும் வரவேற்பு மண்டபத்தில் நுழைந்தனர்.

“நீங்கள் காண்டினில் 12 ஏதாவது சாப்பிடுங்கள். நான் அவனிடம் சாவியை வாங்கி வசூலிடுகிறேன். உங்களை அவன் பார்க்க வேண்டிய அவசியமிருக்காது.”

அத்தனை பயமா? என்ற வார்த்தைகள் உதட்டளவில் வந்தன. அடக்கிக்கொண்டு ‘சரி’ என்று காண்டினை நோக்கி நடந்தாள்.

‘நட்ஸ் பெஷல்’ என்ற ஐஸ்கிரீமுக்கு ஆர்டர் கொடுத்தாள். அது வந்து சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கும் போதே மனோகரன் சாவியுடன் வந்துவிட்டான்.

“நீங்க என்ன சாப்பிடுவீங்க. விஸ்கி, பிராண்டி...”

“இங்கேயே பிறகு உணவு சாப்பிடுவோம். அப்போது பார்ப்போம்.”

மனோகரனின் அவசர உணர்வுகளைப் புரிந்துகொண்டாள். ஐஸ்கிரீமை விரைவாகச் சாப்பிட்டுவிட்டு எழுந்தாள். மூலையில் சஞ்சிகைகள் விற்கும் கடையில் இரண்டு சாக்லெட் வாங்கிக் கொண்டாள்.

அந்த அறை கடலைப் பார்த்தபடி இரண்டாவது மாடியில் இருந்தது. அங்கிருந்து பார்த்தபோது கடற்கரையும், கரையோர ரெயில் பாதையும், சரிந்த தென்னைகளும் வளைவுகளும் அழகாக இருந்தன. சன்னலோரமாக நின்று அவ்வழகை ஒரு கணம் ரசித்தாள். வெயிலும் கருமேக நிழலும் விளையாடின. கடலின் குளிர்ந்த காற்று உடலுக்கு இடிமுட்டிக் கொண்டிருந்தது.

மனோகரன் கட்டிலிலிருந்து அவளது அழகையும் அசைவுகளையும் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

“புரொட்டெக்ஷன் எதுவும் தேவையில்லையா?”

தயக்கத்தோடு மனோகரன் கேட்டான்.

“அதைப் பற்றியெல்லாம் நீங்கள் கவலைப்படவே வேண்டாம். எனக்கு அவையெல்லாம் பிடிக்காது. நான் பில்ஸ் சாப்பிடுகிறேன். இரண்டு பிள்ளைகளுக்குமேல் வேண்டாம் என்று நான் தீர்மானித்து விட்டேன். என்கணவர் ஒரு டாக்டர் என்பதை நான் சொல்ல வேண்டியதில்லை.”

“இப்படியெல்லாம் இங்கு நீங்கள் வருவதை டாக்டர் அறிந்தால் ஒன்றும் சொல்லப்பட்டாரா?”

“ஆரம்ப காலத்தில் இவற்றால் சிறு சிறு சலசலப்புகள், கண்டைகள் வீட்டில் நடந்தன. இப்போது எதுவும் கிடையாது. என்னுடைய சுதந்திரத்தில் அவர் தலையிட மாட்டார்.”

“அவர் இப்படி நடந்தால்...”

“அவர் பற்றியே நான் கவலைப்படுவதில்லை. எந்த நர்சோடோ, எந்த லேடி டாக்டரோடோ அவர் போகலாம். அது பற்றி நான் கவலைப்படுவதுமில்லை. ஆராய்ச்சி நடத்துவதுமில்லை.”

“இவை பற்றிச் சண்டை போடாத குடும்பமென்றால் ஆச்சரியமே.”

“சண்டை அடிக்கடி நடைபெறும். அது பிள்ளைகளைப் பற்றி, பணச் செலவு, வீடு நடத்துவதைப் பற்றியே பெரும் பரலும் இருக்கும். என்ன சண்டை இருந்தாலும் நான் அவரோடும் படுப்பதில்லை என்று நினைத்து விட வேண்டாம்.”

மனோகரனுக்கு அவள் கூறுவதெல்லாம் விசித்திரமாகவே தோன்றியது. தங்கள் வீட்டில் தாயார் ஒழுக்கத்தில் கட்டுப்பாடாக இருக்க, தந்தையார் நினைத்தபடி சுற்றித் திரிவதை எண்ணிப் பார்த்தான்.

“உங்கள் அப்பா, அம்மா எங்கே?”

“வேறு வீட்டில் வசதியாக இருக்கிறார்கள். அப்பா விற்றுகத்தான் என்னில் ஒரே கோபம். தன், மானமெல்லாம் போகிறது. மருமகன் ஒரு மடையன், என்னைக் கட்டி வைத்திருக்கத் தெரியவில்லை என்று கத்திக் கொண்டு திரிகிறார். என்னிடம் வருவதேயில்லை. இன்று உங்களுக்கு வேறு வேலையொன்றுமில்லையா?”

திடீரென பேச்சை மாற்றிச் சிரித்தபடியே அவளை நோக்கி வந்தான்.

“இதிலும் பார்க்க முக்கியமானது என்ன இருக்கிறது?”

“ஓ, அப்படியா? அலுவலகத்தில் என்ன பொய் சொல்லி விட்டு வந்தீர்கள்.”

“ஜெர்மனிலிருந்து கூட்டுக் கம்பனி ஆரம்பிக்கும் விஷயமாக சிலர் வந்திருக்கிறார்கள். வெளியே வேலையிருக்கிறது. முடிந்தால் நாலு மணிவரையில் வருகிறேன் என்று செக்கிரீட்டரியிடம் டெலிபோனில் சொல்லிவிட்டு வந்தேன்.”

“சுதந்திர வர்த்தக வலையத்தில் நீங்கள் எதுவும் ஆரம்பிக்கவில்லையா?”

ஆனந்தி கேட்டாள்.

“ரெடிமேட் காமென்ட் பக்டரி வைத்திருக்கிறோம். அமெரிக்காவிற்கு சேட், பான்ட், லேடீஸ் காமென்ட் ஏற்றுமதி செய்கிறோம். ஒரு நாளைக்கு வாருங்கள். எல்லா வற்றையும் காண்பிக்கிறேன்.”

“கட்டாயம் வந்து பார்க்க வேண்டும்”

ஆனந்தி கூறியபடி அவனருகே சென்று அவனது மயிரை வருடி, முகத்தை இருகைகளாலும் பிடித்துக் கொண்டு சொன்னாள்;

“நீ இன்னும் அப்பாவிப் பொடியனாக இருக்கிறாயே”

தன் ஆண்மையை அவள் கேலி செய்வதுபோல எண்ணி, உள் உணர்வு உந்த அவளைத் தூக்கி கட்டில் மெத்தைமேல் போட்டான், ‘ரிங்ரிங்’ என கட்டிலின் ஸ்பிரிங் ஒலி தொடர்ந்து கேட்டது.

“என்ன சாப்பிடுவீங்க இங்கே வரவழைப்போமா? கீழே போவோமா.”

மனோகரன் கேட்டான்.

“கீழேயே போய் விடுவோம். ஒரு ஷவர் எடுத்துவிட்டு வருகிறேன்.”

பதினைந்து நிமிஷத்தில் கீழே செல்ல அவள் தயாராகி விட்டாள்.

ஓரமாக ஒரு மேசையில் உட்கார்ந்தனர். அங்கிருந்த ‘மேனுகார்ட்’டை இருவரும் நோட்டம் போட்டனர்.

“என்ன சாப்பிடுவீர்கள்?”

“இருபத்து மூன்று பிரைட் ரைஸ், முப்பத்தெட்டு லொப்சுரேர்ஸ்.”

“லொப்சுரேர்ஸ் உங்களுக்கு அவ்வளவு பிடிக்குமா?”

‘ வெள்ளைக்காரர்தான் இங்கே வந்ததும் அதையே கேட்கிறார்கள்.’”

“அதன் சுவையே ஒரு தனி சென்சேஷன், என் பணத்தைக் கொடுத்து வாங்கிச் சாப்பிட மனம் வராது. நீதானே பில்லுக்கு பணம் கொடுக்கப் போகிறாய், மும் வாடகையிலும் ஐநூறு ரூபா லாபந்தானே.

செக்ஸ் தொடர்பு ஏற்படுத்திய பிணைப்பு ஆனந்தியின் பேச்சில் ஒலித்தது.

“செலவைப் பற்றிப் பரவாயில்லை. உங்க ரேஸ்டு களைத் தெரிந்து கொள்ள விரும்புகிறேன். குடிப்பதற்கு...”

“ஏதாவது புருட் ஜூஸ் இருந்தால் போதும். நீங்க பிளாக் அன் வைட்டா, வைட் ஹோஷா? உடன் ஆர்டர் செய்யலாமே, நீதான் ரொம்ப களைத்துவிட்டாய்”

“ரகர்மாச் ஒழுங்காய் பார்ப்பீர்களா?”

“ஏனோ அந்த விளையாட்டிலுள்ள முரட்டுத்தனம் எனக்குப் பிடிக்கிறது”

சாப்பாடு வரும் வரை இருவரும் பலனிஷயங்கள் பற்றிப் பேசிக் கொண்டிருந்தனர்.

“சாப்பிட்டதும் புறப்படலாம், உங்க அலுவலக வேலை களையும் கவனிக்கலாமல்லவா”

மனோகரன் எதுவும் பேசவில்லை. உணர்ச்சி வசப்பட்டு ஆனந்தியைப் பார்த்தபடியே இருந்தான்.

“அடுத்த சந்திப்பு...”

“எப்பொழுதும் டெலிபோன் செய்யலாம். வசதியைப் பொறுத்து சந்திக்கலாம்.”

“ஒவ்வொரு நாளும் நான் சந்திக்க வேணும் என என மனம் சொல்லுகிறது”

“டோன்ட் பி சில்லி. ரேக் இட் ஈசி. கொஞ்ச நாளைக்கு அப்பிடி இருக்கலாம், பிறகு எல்லாம் சரியாய்ப் போய் விடும்”

மனோகரனின் முதுகில் தடவி விட்டு, பின் நகத்தால் முதுகெலும்போடு மேலிருந்து கீழே கீறினாள்.

கூச்சம் தாங்காது சிரித்தபடி மனோகரன் முன்னே குனிந்தான்.

“தீபா ரெக்ஸ்ரையில் மில்லில் உங்களுக்குப் பங்கு இருக்கிறதா?”

“ஆமாம். உங்களுக்கு ஏதாவது பங்குகள் வேணுமா? அதில் நான் ஒரு டைரக்டராயிருக்கிறேன்”

“அங்கே ஏதாவது வேலை நிறுத்தம் நடைபெற்றதா?”

“யூலை 18-ல் அங்கேயும் வேலை நிறுத்தம் நடந்தது. மிகவும் பயங்கர தொழிற்சங்கம் இருந்தது. எல்லாம் உடைத்துவிட்டோம். இந்த அரசாங்கம் தான் எங்களுக்கு வாய்ப்பான அரசாங்கம். தொழிற்சங்கத்தையெல்லாம் உடைத்தெறிய வசதி செய்து தந்தார்கள்.”

“எப்படித் தொழிற் சங்கத்தையெல்லாம் உடைத்தீர்கள்?”

“அரசாங்கம் செய்தபடி யூலை 18-ல் வேலைக்கு வராத வர்களெல்லோரையும் வேலையிலிருந்து நீக்கி விட்டோம். பின்னர் எமக்குத் தேவையானவர்களை மட்டும் எடுத்துக் கொண்டோம். இப்பொழுது யூனியன் தொல்லை எதுவுமின்றி வேலை நடைபெறுகிறது. அடுத்த ஜனவரியில் 25 வீத டிவிடென்ட் கொடுக்கப் போகிறோம்.”

“அந்தத் தொழிற்சங்கத் தலைவர்கள் யார். என்ன அரசியல் கட்சிக்காரர்?”

“புரட்சிக் கம்யூனிஸ்டு என்று ஒரு கட்சி. அதன் தலைவனாடு என்ன பேசியும் சமரசம் செய்ய முடியாது. எங்களையே மதிக்க மாட்டான். அவனையும் ஒழித்து விட்டோம். தற்போது ஒரே நிம்மதி”

மனோகரனின் வேலைகள் விஷயமாகக் கேள்வி கேட்ட தில் ஒரு திருப்தி. தன் வீரப்பிரதாபங்களைப் பற்றி மனோ கான் அளந்து கொட்டினான்.

சாப்பாட்டிலும் விஸ்கியிலும் பார்க்க தன் கம்பனிகளின் நிர்வாகம் பற்றிச் சொல்வதிலேயே அதிக ஆர்வம் காட்டினான்.

சாப்பாடு முடிந்து பில் வந்தது. நாலு நூறுரூபா நோட்டுகளை பில்மேல் வைத்து விட்டு எழுந்தான். ஆனந்தியும் எழுந்து நடந்து கொண்டே கேட்டாள் :

“அந்தப் பயங்கர தொழிற்சங்கத் தலைவனின் பெயரென்ன?”

“சந்திரன்”

6

ஆனந்தி காரைத் தெருவோரத்தில் நிறுத்தினாள். தயக்கம் சிறிதுமின்றி, உரிமையுள்ள விட்டில் நுழையும் உணர்வோடு சந்திரனின் அச்சிறு விட்டுள் நுழைந்தாள்.

அடக்கமான குடும்பப் பெண்போலத் தன்னைக் காட்டிக் கொள்ளும் விதத்தில் உடையணிந்திருந்தாள். வோயில் சேலை, முழங்கை வரை வரும் ஜாக்கெட், நெற்றியில் சூங்குமம், முடிந்த கொண்டை. காலில் சாதாரண சிலிப்பர்.

வாயிற்கதவு சிறிது திறந்திருந்தது. கதவைத்தட்டி எவரையும் அழைக்காமலே திறந்து கொண்டு உள்ளே

துழைந்தாள். சந்திரனைத்திகைப்படையச் செய்யவேண்டும், ஞாயிற்றுக்கிழமை காலை. இவன் எங்கே போகமுடியும்.

‘‘சிறிய ஹால். ஒரு மேசை. நாலு நாற்காலிகள், புத்தகங்களும் பத்திரிகைகளும் சிதறிக் கிடந்தன. சுற்று முற்றும் பார்த்தாள். எவரையும் காணவில்லை. சிறுபையன் மட்டும் ஒரு புத்தகத்தைப் பிரித்து, கிழித்து விளையாடிக் கொண்டிருந்தான்.

ஆனந்தி அவனருகே சென்று தலையையும் முதுகையும் வருடிவிட்டாள். புத்தகத்தை வாங்கி வைத்துவிட்டு அவளது கையைப் பிடித்து நடத்தி வந்து ஒரு நாற்காலியில் உட்கார்ந்தாள்.

தான் கொண்டுவந்த சாக்லெட்டில் ஒன்றை எடுத்துக் கொடுத்தாள். அவன் உடைத்து, பிரிக்காது அப்படியேகடிக்க ஆரம்பித்தான். ஆனந்தி அதைப்பெற்று, பிரித்துக் கொடுத்தாள். பற்களைக் காட்டிச் சிரித்துபடி சாக்லெட்டைக் கடித்தாள்.

‘‘அப்பா எங்கே, அப்பா’’

‘‘ஊ ஊ’’ என்று கூறியபடி கதவைக் காட்டினான். ஆனந்திக்கு ஏமாற்றமாயிருந்தது.

‘‘அம்மா எங்கே, அம்மா’’

‘‘ஊ, ஊ’’ என்றபடி மறுபக்கமாகப் பார்த்தான்.

அது குசினியாக இருக்க வேண்டும். கார்னீடும் ஷெட்டை குசினியாக்கியது போலத் தெரிந்தது. ஹாலின் மேற்கு ஓரமாக இருந்த அப்பகுதியை திரைச்சீலை ஒன்று மறைத்துக் கொண்டிருந்தது. கிழக்குப் புறமாக படுக்கை உறை.

இப்படியான சூழலில், தான் வாழ்வதை ஒருகணம் எண்ணிப் பார்த்தாள். நான் ஒருபோதும் இந்தச் சூழ்நிலையில் சந்திரனை வாழவிட்டிருக்க மாட்டேன்!

நானும் சேர்ந்து உழைத்தாவது வாழ்க்கைத் தரத்தை உயர்த்தியிருப்பேன். அவன் மனைவி நாகரிகம் தெரியாத கிராமத்துப் பெண்ணாபிருப்பாள். வில்லேஜ் புருட்டோ?

மேசைமேல் சிதறிக்கிடந்த நூல்களைப் பிரித்துப் பார்த்து ஒழுங்காக அடுக்கினாள்.

நூல்களின் பெயர்களை அவள் முன் பார்த்ததில்லை. மார்க்ஸ், லெனின், ஸ்டாலின், மாவோ... அவள் அறிந்த பெயர்களே. நூல்களிடை குறிப்பு எழுதிய சில துண்டுகள் இருந்தன. அவற்றைப் படித்துப் பார்த்தாள். சந்திரனின் எழுத்துகள் அவளுக்குப் பழக்கமாயிருந்தன. எழுதப்பட்ட விஷயங்கள் அவளுக்குப் புரியவில்லை. மற்றொரு துண்டை எடுத்தாள்: மர்க்ஸியம் என்பது 1) அந்நியமாதல் 2) விலை மதிப்புக் கோட்பாடு 3) வரலாற்றுப் பொருள்முதல் வாதம்'' படித்துப் பார்த்தாள். தெரியாத விஷயங்கள்.

ஏதோ சொற்பொழிவுக்கோ கட்டுரை எழுதவோ தயாரிக்கப்பட்ட குறிப்புகள் போலத் தெரிந்தது. கல்லூரியில் படிக்கும்போதே நூல்கள் கற்பதில் அவனுக்கிருந்த ஆர்வத்தை எண்ணிப் பார்த்தாள்.

அவனுடைய டயரி ஒன்றும் மேசை மேலிருந்தது. பிரித்தாள். ஆங்காங்கே குறிப்புகள் எழுதப்பட்டிருந்தன. பிறர் டயரியை படிப்பது நாகரிகமில்லை என்ற நினைவு. டயரியை மூடிவிட எண்ணினாள். இது யார் டயரி, சந்திரன் டயரி தானே.

''ஆனந்தி... பணக்கார வர்க்கம்... பணத்தை வைத்துக் கொண்டு இன்பத்தைத் தேடி அலைகிறாள். கிடைப்பது நிரந்தர மகிழ்ச்சியல்ல. வெறும் நுரை. சென்ஷேன்'' மற்றோர் நீண்ட குறிப்பு. படிக்க முடியவில்லை.

''ம்மா'' என்ற குரலைக்கேட்டு திரும்பினாள் டயரியை மூடி மேசையில் வைத்தாள்.

திரையின் பக்கமிருந்து மாலதி தயக்கத்தோடு நடந்து வந்து கொண்டிருந்தாள். கசங்கிய டிரைஸ்ஸிங் கவுன்.

நன்கு வாராது பின்னிய கூந்தல், சந்திரனின் நிறம். தெற்றியில் கருமை நிறப் பொட்டு. பொலிவான மார்பு. இளமையான தோற்றம்.

அவளது இளமையும் நிறமும் ஆனந்திக்குப் பொறாமை ஊட்டியது.

“சந்ரா...யிஸ்டர் சந்திரன் இல்லையா? அவரைத் தேடிவந்தேன்”

எதிர்பாராது வந்த வார்த்தையைச் சமாளித்துக் கொண்டே சொன்னாள்.

“நீங்க ஏதாவது யூனியனிலிருந்து வந்தீர்களா?”

அவள் வினா ஆனந்தியை ஒரு கணம் குழப்பமடையச் செய்தது. சமாளித்துக் கொண்டே சொன்னாள்.

“நான் ஆனந்தி. அவர் என்னைப் பற்றி உங்களிடம் எதுவும் சொல்லவில்லையா!”

“இல்லையே”

ஆனந்திக்கு ஒரே வியப்பாக இருந்தது. சாக்லெட்டைக் சாப்பிட்டு, வாணிராக வடித்துக் கொண்டிருந்த குழந்தையை மாலதி தூக்கி, வாயைத் துடைத்துவிட்டு சாக்லெட்டைப் பறித்தாள். சாக்லெட்டை மீண்டும் பெற பையன் அடம்பிடித்தான். ஆனந்தி, தான் கொண்டு வந்த சாக்லெட் பார்சலை நீட்டினாள். பையன் பெற்றுக் கொண்டு சிரித்தான்.

“மாதவனல்லாவா, நல்ல பெயர். அப்பாவைப்போலவே இருக்கிறான்.”

ஆனந்தி கதையை மாற்றி தனக்கும் அவன் குடும்பத்திற்கும் நெருங்கிய தொடர்பு இருப்பதாகக் காட்ட முயன்றாள்.

“நீங்க மாலதி, இல்லையா? இன்றுதான் முதன் முதலாகப் பார்க்கிறேன். ரொம்ப அழகாயிருக்கிறீர்கள்”

மாலதி பதிலே பேசவில்லை. வெட்கத்தால் தலைகுனிந்தாள். அவளை வென்றுவிட்டதாக ஆனந்தி எண்ணிக் கொண்டாள்.

“மிஸ்டர்” சந்திரன் எங்க ஃபிமிலி பிரெண்டு. அவர் கிளாஸில்தான் படித்தேன். படித்துக் கொண்டிருக்கும்போதே எனக்குத் திருமணமாகி விட்டது. எனக்கு எட்டு வயதிலும் ஆறு வயதிலுமாக இரண்டு பெண்கள் இருக்கிறார்கள்.”

சந்தேகம் எதுவும் ஏற்படாத விதமாக ஆனந்தி பேசினாள்.

“ரொம்ப நாளாய் அவரை நான் காணவில்லை. அன்றொருநாள் பிள்ளைகளோடு கடற்கரையில் நிற்கும் போது அவரைத் தற்செயலாகக் கண்டேன். அப்போதுதான் உங்க விலாசம் பெற்றேன். வேறு அலுவலாக இந்த வழியால் வரவேண்டியிருந்தது.”

தன் வரவைப் பற்றி சந்தேகம் ஏற்படாதபடி விளக்கம் கூறிவந்த ஆனந்தி திடீரென நிறுத்திவிட்டுக் கேட்டாள்.

“உங்க மரீஜ் லவ் மரீஜா?”

மாலதி வெட்கத்தால் தலையைக் குனிந்து சிரித்தாள்.

அவள் ‘இல்லை’ என்று சொல்ல வேண்டும். என்னைத் தவிர சந்திரன் வேறு எந்தப் பெண்ணையும் காதலித்திருக்க முடியாது. ஆனந்தியின் அடி மனம் சொல்லிக் கொண்டிருந்தது.

“அப்படி ஒன்றுமில்லை”

“அப்ப, யாராவது கலியாணத் தரகர் பேசிச் செய்தார்களா?”

“அப்படியுமொன்றுமில்லை.”

“உங்க பதில் விசித்திரமாயிருக்கிறதே.”

“அது ஒரு கதை”

மாலதி வெட்கம் மேலிடச் சிரித்தாள்.

“நல்ல கதையாயிருக்க வேண்டும். சொல்லு மாலதி. எனக்கும் அறிய ஆவலாயிருக்கு. ஏன் திற்கிறீங்க? உட்கார்ந்தே சொல்லுங்களேன்”

குடும்பத்தோடும் மாலதியோடும் நெருங்கிப் பழகி விட்டவள் போல ஆனந்தி கேட்டாள். மாலதி ஒரு நாற்காலியில் உட்கார்ந்தாள்.

“அப்பா கிராமப் பாடசாலை ஆசிரியர். இவர் ஆரம்பக் கல்வியை அப்பாவிடமே கற்றார். அதனால் பின்னர் கொழும்பில் படித்த போதும் கிராமத்துக்கு விடுமுறையில் வரும் போது அப்பாவிடம் வந்து போவார். இருவரும் அரசியலில் ஒரே போக்கு. பின்னர் இவர் படிப்பு முடிந்து வேலை தேடிக் கொண்டிருந்த போதும் இடையிடை வந்திருந்தார்.

“நான் 10-வது முடித்துவிட்டு வீட்டில் இருந்தேன். அதே வேளை ஒரு ஆசிரியரைக் கலியாணம் பேசி முற்றாக்கி இருந்தனர். சீதனப் பேச்சில் ஏதோ குறைந்ததாக கடைசி நேரம் அது குழம்பி விட்டது. அப்பா ‘சீதனம் கேட்டுவருகி் எவனுக்கும் என் பெண்ணைக் கட்டிக் கொடுக்கமாட்டேன்’ என்று கூறி விட்டார். சீதனத்தால் கலியாணம் குழம்பிய தென்பதை அறிந்த இவர், தன் அரசியல் தோழர் மூலம், தான் என்னைக் கட்டுவதாக அப்பாவைக்கேட்டார். அவரின் குடும்பத்தவரின் எதிர்ப்பிடையே இவர் என்னைக் கொழும்புக்கு அழைத்து வந்தார்.”

மாலதி தன் கதையைச் சுருக்கமாக நாணத்தோடு கூறினாள்.

“உங்க அப்பாவிடம் வரும்போதெல்லாம் நீங்க அவரைப் பார்த்திருக்கிறீங்க இல்லையா?”

“உ கொடுப்பேன்”

“அப்போது அவரும் பார்த்திருக்கிறார்.”

“சாதாரணமாகப் பார்த்தோம். வேறும் தோழர் பலர் அப்பாவிடம் வருவார்கள். நான் உ கொடுப்பேன்”

“கலியாணத்திற்கு முன் அவர் உங்களைப் பார்க்கவில்லையா”

“ஒரு தடவை மட்டும் பார்த்தார்”

“அப்பொழுது காதலிப்பதாகச் சொல்லவில்லையா?”

“இல்லை”

“அப்ப என்ன பேசினார்?”

“என்னைக் கலியாணம் கட்டிக் கஷ்டப்படுவதற்கு நீ தயாரா? என்றார். நான் ‘ம்ம்’ என்றேன்”

மாலதியின் பதில் ஆனந்திக்கு ஏமாற்றமாயிருந்தது. சிறிது நேரம் அவளால் எதுவும் பேசமுடியவில்லை.

“எப்படியும் நீங்க அதிர்ஷ்டக்காரிதான்”

ஆனந்தியின் உதடுகள் முணுமுணுத்தன, மாலதி எதுவும் பேசவில்லை.

“இப்போது கஷ்டப்படுகிறீர்களா?”

“உண்மையில் பெரிய கஷ்டம். அவருக்கு வேலை யில்லை. யூனியன் வேலை என்றே திரிவார். ஆனாலும் அவரிடம் என் கஷ்டம் பற்றி எதுவும் கூறமுடியாது. கூற ஆரம்பித்தால் அன்று ஒப்புக் கொண்டதை நினைவூட்டுவார்.”

“அவர் சும்மா அப்ப சொன்னார். உங்களைக் காதலித்தே கலியாணம் கட்டினார்”

“இல்லை. அவர் தனக்குக் காதலில் நம்பிக்கை இல்லை என்று சொல்லுவார்.”

“காதலில் ஒரு தடவை தோல்வியடைந்தவர்களும் இப்படித்தான் சொல்லுவார்கள்”

ஆனந்தி தன் அனுபவ சித்தாந்தத்தை அவளிடம் கூறினாள்.

மாலதி திடீரென எழுந்தாள்.

“உங்களோடு பேசிக் கொண்டேயிருக்கிறேன். கொஞ்சம் பொறுங்கோ. டீ போட்டுக் கொண்டு வருகிறேன். அவர் நண்பரைப் பார்த்துவிட்டு மார்க்கட்டுக்கும் போய்விட்டு வருவதாகக் கூறினார். இனி வந்துவிட வேண்டும்.”

மாலதி சுறுசுறுப்பாக நடந்து சூசினியை நோக்கி நடந்தாள்.

ஆனந்தி குழந்தையோடு விளையாடிக் கொண்டிருந்தாள். குழந்தையின் அழுக்கு சேலையில் படுவதைப் பற்றி அவள் கவலைப்படவில்லை. அவள் அந்தச் சேலையை என்னுமே உடுப்பதேயில்லை. அடிப்பெட்டியில் கிடந்தது. அங்கு வருவதற்கு எளிமை வேஷம் போடுவதற்காகவே எடுத்து உடுத்தாள். இரண்டு காப்பை மட்டும் போட்டுக் கொண்டு, வழமையாக அணியாத தாலிக் கொடியைப் போட்டு மார்பில் தெரியத்தக்கதாக விட்டுக்கொண்டே வந்தாள்.

தான் ஒரு சாதாரண எளிமையான பெண் என்பதை மாலதிக்குக் காட்ட விரும்பினாள். ஆனந்தி எதிர்பார்த்த திலும் பார்க்க சந்திரனின் வீட்டு வாழ்க்கைத்தரம் குறைவாகவே இருந்தது.

சந்திரனின் டயரிக் குறிப்பில் படித்த சில வரிகளும் முற்றாகச் சரியாகவே தோன்றின. என் அனுபவமே அவ்வாறே. முழு உண்மை. அந்த டயரியை எடுத்து முழுவதும் படிக்க வேண்டும் போலத் தோன்றியது. திடீரென மாலதி வந்தால்... தன்னைக் குறைவாக எண்ணி விடலாம் என்று எண்ணம் அவளைத் தடுத்தது. குழந்தையோடு உலாவுவது போல படுக்கையறை உட்பட அச்சிறு வீட்டைப் பார்த்துக் கொண்டாள்.

மாலதி டியூடன் வந்தாள். வாங்கும்போது 'தாங்யூ' என்ற வார்த்தை வந்து விட்டது. சமாளித்துக் கொண்டாள்.

“சாமான் எல்லாம் விலை ஏறிக் கொண்டேயிருக்கிறது. 80 சதமாயிருந்த பிரெட் 2.80. இரண்டு ரூபா விற்க சீனி 16 ரூபா. பால்மா 4 மடங்காகி விட்டது. எல்லாம் ஏறிக் கொண்டேயிருக்கிறது. எப்படித்தான் குடும்பம் நடத்துகிற தென்றே தெரியவில்லை”

மாலதி கூறுவதற்கு ஆனந்தி தலையசைத்தாள். இந்த விலைகளைபெல்லாம் அவள் இப்போதுதான் கேள்விப்பட்டிருந்தாள்.

‘நாலு ரூபா விற்க பெற்றோல் கலன் நாப்பது ரூபா வாகி விட்டது’ என்பது அவள் உதடுவரை வந்துவிட்டது.

“சம்பள உயர்வு கேட்டு அடையாள வேலை நிறுத்தம் செய்தார்கள். அநியாயமாக எல்லோரையும் வேலை நீக்கி விட்டார்கள். எப்படியானாலும் மிஸ்டர் சந்திரன் அதிர்ஷ்டக்காரன். உங்களைப்போல ஒரு பெண் கிடைத்து இந்தக் கஷ்டத்துக் கிடையேயும் சமாளித்துக் குடும்பம் நடத்துகிறீர்கள், பாருங்கள்”

ஆனந்தி யாவும் அறிந்து, தொழிலாளர்களுக்கு இரங்குவதாகக் கூறி, மாலதியைப் பாராட்டினாள்.

மாலதி உள்ளூற மகிழ்ந்தாள்.

“உ நல்லாயிருக்கிறது” என்று பிடிக்காத போதும் பாராட்டினாள். மாலதிக்கு ஆனந்தியைப் பிடித்துக் கொண்டது.

“நீங்க இவரை சந்ரா என்று கூப்பிடுவீர்களா;”

ஆரம்ப வார்த்தையை நினைவுபடுத்தி மாலதி கேட்டாள்.

“நான் மட்டுமல்ல. கல்லூரியில் எல்லோருமே அப்படித் தான் கூப்பிடுவோம். இப்போது மிஸ்டர் சந்திரன் என்று சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது”

ஆனந்தி சிரித்துக்கொண்டே கூறினாள்.

“இவர் இப்படித்தான். வெளியே போனால் எத்தினை மணிக்குத் திரும்புவார் என்றே சொல்ல முடியாது.”

“பரவாயில்லை. நான் போய் விட்டு இன்னொரு முறை வருகிறேன்.”

ஆனந்தி எழுந்தாள்.

“பக்கத்திலே தமிழ் வீடுகளே குறைவு. கலவரம் வரும் வேளை வெளிக்கிடுவதே பயம். உங்களை எனக்கு நல்லாய் பிடித்துவிட்டது. உங்க விலாசத்தைத் தந்தால் உங்க வீட்டுக்கு நாங்க ஒரு தடவை வருவோமே”

“கட்டாயம் நீங்கள் மாதவனையும் கூட்டிக் கொண்டு வரவேண்டும். அவருக்கு விலாசம் எல்லாம் தெரியுமே”

வாசல் வரை குழந்தையையும் தூக்கிக் கொண்டு மாலதி வந்தாள். இந்த மாமிக்கு ‘டட்டா’ சொல்லு என்று குழந்தையின் கையையும் தூக்கி விட்டாள்.

“உங்கள் அவர் என்ன வேலை செய்கிறார்” என்பதைக் கேட்க மாலதியின் நா எழவில்லை.

“நீங்க எப்படிப் போகப் போகிறீர்கள்?”

மாலதியின் குரல் கேட்காதது போல நடத்துக்கொண்டே சென்று ஆனந்தி காரில் ஏறினாள். கார் புறப்படும்போது கையை உயர்த்தி விரல்களை ஆட்டினாள்.

ஆனந்தி தானே ஓட்டி, காரில் வந்தது மாலதிக்கு வியப்பாயிருந்தது.

இவள் இத்தனை பணக்காரியா?

இவள் கணவன் யார்? இவரைத் தேடி ஏன் வர வேண்டும்?

7

“மனோ, நீ ரொம்ப உணர்ச்சி வசப்படுகிறாய். நீ விரைவில் திருமணம் செய்து கொள்வது நல்லது”

“உன்னை மறந்து எப்படி நான் இன்னொரு பெண்ணை மணக்க முடியும்?”

ஆனந்தியை மனோகரன் கேட்டான்.

பீகசஸ் ஓட்டல் அருகே உள்ள கடற்கரை ஓரமாக இரு வரும் நடந்து கொண்டே உரையாடிக் கொண்டிருந்தனர். ஆனந்தி கண்டிப்பான குரலில் பேசினாள்.

“கல்லூரிப் பையன்கள் காதல் பற்றிப் பேசுவது போல நீ பேசுகிறாய். நீ எவரையாவது காதலித்தீதா, காதலி யாமலோ கலியாணம் செய்துகொள். அதன் பின்னர்தான் காதலைப் பற்றி, செக்ஸைப் பற்றி, வாழ்க்கையைப் பற்றி நீ நன்கு அறிய முடியும்”

“முதல் நாள் உன்னைப் பார்த்ததுமே என் நெஞ்சைப் பறிகொடுத்து விட்டேன். அப்போதும் மௌனமாக சென்று நான் உன்னை மறந்திருப்பேன். ஆனால் நீயும் என் நிலை யிலேயே இருப்பதுபோலச் சொல்லி விட்டாய். இப்ப நீ பேசுவதை என்னால் தாங்கமுடியாது. ஏன் இப்படியெல்லாம் பேசுகிறாய் என்றுதான் தெரியவில்லை”

“உனக்கு நல்லாய் தெரியும் நான் கலியாணமானவன். எனக்கு ஒரு கணவன் இருக்கிறான். இரண்டு பிள்ளைகள் இருக்கின்றன. உன்னிலும் பார்க்க நான் 2, 3 வயசு மூத்த வன். உன் அழகைப் பார்த்து ஆசைப்பட்டு ஒரு தடவை கேட்டேன். ஒரு புதிய அனுபவம். சென்சேஷன். உனக்கும்

தேவையாயின எப்பொழுதாவது இடையிடை வாலாம். இதை நீ காதல் என்று சொல்லி இல்லாததொன்றைக் கற்பனையில் பேசுவது, உன் அனுபவமின்மையையே காட்டுகிறது. அதைவிட நீ அடிக்கடி டெலிபோன் செய்து 'என்னை நாள்தோறும் பார்க்காமல் இருக்க முடியாது' என்றெல்லாம் பேசுவது குழந்தைப் பிள்ளைத்தனமாக இருக்கிறது''

''நான் தொல்லை தந்ததற்கு வேணுமானால் மன்னிப்புக் கேட்கிறேன். நீ என்னை ஒதுக்கம் பார்க்கிறாய். அது தான் என்னால் தாங்க முடியாமல் இருக்கிறது. இதிலிருந்து விடுபட ஒரு வழி சொல்லு ஆனந்தி''

''கலியாணம் தான் நல்ல வழி. சிறிது சிறிதாக என்னை யும் மறந்து விடலாம். சொய்சாவே அந்த மல்லிகாவைக் கட்ட ஒப்புக் கொண்டு விட்டான்.''

''அது அவன் முடிவு. என்னால் மட்டும் உன்னை மறக்க முடியாமல் இருக்கிறது ஏன்?''

''சரி மீனா, நீ என்னை மறக்க வேண்டாம். நல்லது. ஆனால் என்னை விபசாரி போல நினைத்து ஒவ்வொரு தடவையும் பரிசு தருவது, வீணாகப் பணம் செலவழிப்பது எல்லாம் எனக்குப் பிடிக்கவில்லை''

''நான் அப்படி உன்னைக் குறைவாக நினைக்கவே யில்லை. காதலித்து விட்டேன். அதற்காகத் தரும் அன்பளிப்பு''

''எனக்கு இதெல்லாம் பிடிக்காது. எனக்கு இனிமேல் எவ்வித பரிசும் வேண்டாம். அவற்றைத் தந்து விட்டு என்னை உன் சொத்தாக எண்ணப் பார்க்கிறாய். என்கணவர்கூட அப்படித்தான் ஆரம்பத்தில் என்னைத் தன் சொத்தாக எண்ணப் பார்த்தார். நான் அதிலிருந்து விடுபட்டு, சுதந்திரமாக வாழப் பார்க்கிறேன். தற்காலிக வடிவகாலான செக்ஸ் உறவை வைத்துக் கொண்டு ஒரு பெண்ணை அடிமையாக்கி விடமுடியாது. செக்ஸ் ஒரு தீராத

அந்நிய மனிதர்கள்

சென்சேஷன். பூரணத்துவமான மகிழ்ச்சிதரும் இன்பமல்ல.

தன் அனுபவ முடிவைக் கூறுவது போலிருந்தது.

ஆனந்தியின் பேச்சு மனோகரனது கருத்துகளைச் சிதற அடித்தது. இவள் துணிச்சலான, ஓர் மர்மமான பெண்தான். ஆனால் இப்படியான சிந்தனையையும் கொண்டவளான எங்காவது படித்த அறிவை வைத்துச் சொல்லுகிறாளாம் அல்லது சொந்த அனுபவத்தை வைத்துக் கூறுகிறாளா? மனோகரனின் சிந்தனை குழம்பியது.

“உன் கருத்துகளைப் பற்றி நான் யோசித்துப் பார்க்க வேண்டும். ஆனால் என் சொத்து என்று உன்னை நான் என்றும் எண்ணவில்லை.”

“நீ இப்போது மறுக்கலாம். நினைவில் அப்படியான எண்ணம் இருக்கிறது. அன்றொருநாள் யோகநாதனோடு நான் காரில் போனதைப் பார்த்துவிட்டு நீ கேட்ட கேள்விகளை நான் இன்னும் மறுக்கவில்லை. ‘அவனும் பழைய ஃபிரெண்டா? வயசானவன். ஒழுக்கமில்லாதவன். இவர்களோடு ஏன் பழகுகிறாய்?’ என்றெல்லாம்கேட்டாயல்லவா. அப்போது உனக்குள்ள பொறாமையைப் பார்த்தேன். உன் சொத்துப் போல நினைத்து என்னைக் கட்டுப்படுத்துத தோக்கம் உன் மனதில் இருந்தது, நான் அன்று பேசுது விட்டேன்.”

“உன்னுடைய தற்போதைய காதலி யார்? எத்தனை பெட்டைகள் உங்க தொழிற்சாலைகளில் வேலை சிசய்கிறார்கள்? அவர்களில் எத்தனை குமரிகளை நீ கூட்டித்திரிகிறாய் என்றெல்லாம் நான் ஆராய்ச்சி பண்ணுகிறேனா! உனக்கு விருப்பமானால் இடையீடை நீ அழைக்கும்போதுவருகிறேன். முகத்துக் கஞ்சியல்ல. எனக்கும் தேவையிருந்தால், விருப்பமிருந்தால் வருவேன். இன்னும் வந்திருக்கிறேன். நான் விரும்பியவர்களுடன் போவேன். உனக்கு விருப்பமில்லா விட்டால் நான் இப்பொழுதே போய் விடுகிறேன்”

ஆனந்தி உறுதியாகவே சொன்னாள். தேவையில்லாத இப்படியான விஷயம் பற்றி பேச்சை ஆரம்பித்துவிட்ட தற்காக மனோகரன் தன்னையே கடிந்துகொண்டான்.

“ஆனந்தி, ஐ ஆம் சொரி. அப்படி ஆசையில்லாமலா உன்னை அழைத்து வந்தேன். கலியாணம் கட்டு என்று நீ சொன்னதுதான் எனக்குப் பிடிக்கவில்லை. வேறு பெண்ணை காதலிக்க முயற்சி செய் என்று சொல்லியிருந்தாலும் நான் கவலைப்பட்டிருக்க மாட்டேன். அதற்காக இப்படியெல்லாம் நீ பேசுவது எனக்கே கவலையாயிருக்கிறது.”

மனோகரன் பணிவாகக் கூறினான்.

“மனோ, அங்கேயும் நீ பிழையே விடுகிறாய். காதல் என்று நினைப்பது வெறும் பொய்மை. நானும் ஒரு காலத்தில் இந்தக் கானல் நீரைத் துரத்திக் கொண்டிருந்தேன். இப்பொழுதுதனே அனுபவத்தின் மூலம் உண்மையைக் கண்டு உனக்கும் சொல்லுகிறேன். செக்ஸ் உந்தலால் ஏற்படும் மென்மையான உணர்வைத்தான் ‘காதல்’ என்று சொல்லி அளவுக்கு மீறிய உயர்வுகொடுத்து எங்களை நாமே ஏமாற்றிக் கொண்டிருக்கிறோம். இது தற்காலிக இன்பம் தரும் உணர்வு. இதற்கு சமூகத்தில் அளவுக்குமீறிய கட்டுப்பாடுகள் இருப்பதனால் நாமும் அளவுக்கு மீறிய மதிப்புக் கொடுக்கப் பார்க்கிறோம். நீ எப்படியாயினும், கலியாணம் செய்து கொள். அதன் பின்னர் தான் காதல், குடும்பம், செக்ஸ், மகிழ்ச்சி பற்றியெல்லாம் அனுபவபூர்வமாக அறிந்து கொள்ள முடியும்.”

“சரி ஆனந்தி. அம்மாவும் இதைப் பற்றியே சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறாள். பிறகு யோசித்துப் பார்ப்போம். இப்போது வேறு விஷயம் பற்றிப் பேசுவோம்.”

“உங்க மில், தொழிற்சாலைகளின் வளர்ச்சி பற்றிச் சொல்லுங்களேன். கேட்டு ரொம்ப நாளாய்விட்டது”

“சுதந்திர வர்த்தக வலயத்தில் இரண்டு சிப்பில் உற்பத்தி ஆரம்பித்துவிட்டோம். அமெரிக்காவிடம் சேர்ட்..

லேடீஸ் காமென்ஸ் விமானத்தில் ஏற்றுமதி செய்கிறோம். நீ தானே இன்னும் வந்து பார்க்கவில்லையே”

“எத்தனைபேர் வேலை செய்கிறார்கள்?”

“அறுநூறு பெண்கள் வேலை செய்கிறார்கள். பெரும் பகுதி சிங்களப் பெட்டைகளே. மாதம் 500, 600 ரூபாவரை சம்பளம் கொடுக்கிறோம். வீட்டிலே வேலையில்லாமல் இருக்கும் பெண்களெல்லாம் பிழைக்க முடிகிறது.”

“உங்க சொந்தமா? கூட்டுக் கம்பனியா?”

“ஜப்பானிய கம்பனியோடு கூட்டுக் கம்பனி. எமக்கு 55 பங்கு, அவர்களுக்கு 45. இதைப்போல மேற்கு ஜர்மனி யுடன் ஒரு கூட்டுக் கம்பனி. பஸ், லாரிக்கு கூடாரம் கட்டுவது, போல்ட், நடஸ் தயாரிப்பதும் ஆரம்பித்து விட்டோம். ‘கண்டிராக்’ எடுத்து கட்டிடங்கள் கட்டுகிறோம்.”

“எப்படித்தான் இவ்வளவு வேலைகளையும் பார்க்கிறீர்களோ தெரியாது.”

“நாங்களா வேலைகளைச் செய்கிறோம். எல்லாவற்றையும் செய்ய கூலியாட்கள் இருக்கிறார்கள். தீர்மானம் எடுப்பது, அதனால் எதிர்பாராது ஏற்படக்கூடிய நடவடிக்கைகளைப் பொறுப்பேற்பது மட்டுமே எங்கள் வேலை. மாணேஜர்கள், இஞ்சினியர், அக்கவுண்டன்ட், வேலையாட்கள் எல்லோரும் கூலியாட்களே. சம்பளத்தைக் கொடுத்தால் செய்துவிட்டுப் போகிறார்கள். பணம் வேணுமென்றால் பாங்குகள் இருக்கின்றன”

“எவ்வளவு பணமும் தருவார்களா?”

“பாங்குகளென்றால் வட்டிக்கடைகள் தானே. எங்கள் தேவைக்கு அளவாக வாங்கிக் கொள்கிறோம்.”

“தீபா டெக்ஸ்டைல் மில் பற்றி முன்னர் ஒரு தடவை சொன்னாயே. பொல்லாத யூனியன், அசையாத தலைவன்

என்றெல்லாம் சொன்னாய், அவர்களைக் கலைத்துவிட்டீர்களே. இப்ப ஒரு பிரச்சனையும் இல்லைத்தான்.

ஆனந்தி சந்திரனைப் பற்றி அறியும் ஆவலோடுகேட்டுக் கொண்டே கடற்கரையில் மேற்கே மறையும் சூரியனின் செவ்வண்ண அழகைப் பார்த்துக் கொண்டே ஓட்டல்களுத்திரும்பும் நோக்கோடு காதைக் கூர்மைப் படுத்திக் கொண்டு நின்றாள். இனிய கடற்காற்று அவளது மயிரோடும் சட்டையோடும் விளையாடிக் கொண்டிருந்தது.

“பிறகும் கரைச்சல் வந்தது. வேலை நீக்கிய எட்டுப் பேரையும் சேர்த்துக்கொள்ளவேண்டும் என்று ‘கோ சிலோ’ தாமத வேலை, சட்டப்படி வேலை என்று கரைச்சல் கொடுத்தார்கள். எங்கள் கம்பனியைப் பற்றி இழிவாக போஸ்டர் அடித்துத் தெருவெல்லாம் ஒட்டி விட்டார்கள். பிறகு எட்டுப் பேரையும் சென்ற வாரம், வேலையில் சேர்த்து விட்டோம்.”

“யார் சந்திரனையுமா?”

திரும்பி ஓட்டலை நோக்கி நடந்த ஆனந்தி ஆச்சரியம் மிக்கவளாக அவன் முகத்தைப் பார்த்துக் கேட்டாள்.

“உனக்கு அவனைத் தெரியுமா?”

மனோகரன் வியப்போடு கேட்டான்.

“நீ தானே போனதடவை அவளது பெயரைச் சொன்னாயே.”

“அந்தப் பெயரை இன்னும் நினைவு வைத்திருப்பது ஆச்சரியந்தான்.”

“சந்திரனைப் பெரிய இமேஜாக்கி உன் எதிரிபோல நீதான் அன்றைக்குச் சொன்னாய், அதனால்தான் நினைவு வந்தது.”

ஆனந்தி சமாளித்து விளக்கம் கூறினாள்,

வ—9

“ஆனால் அவனை நாங்கள் விடப் போறதில்லை. அவனை யூனியனிலிருந்து ஒழிக்கவும் வேறு திட்டம் போட்டிருக்கிறோம்.”

“அது என்ன திட்டம்? எப்படிச் செய்யப் பேசுகிறீர்கள்?”

மனோகரனின் கைவிரல்களைப் பிடித்துக் கொண்டே ஆனந்தி கேட்டாள்.

வெஞ்சினம் குரலில் ஒலிக்க மனோகரன் சொன்னான்:

“அவனை ஒழித்துவிட்டுப் பின்னர் சொல்கிறேனே”

8

“சந்திரன், ஆனந்தி பேசுகிறேன். கொள்கிராயுவே சன்ஸ்”

“மீண்டும் இங்கே நான் வேலை செய்வது உனக்கு எப்படித் தெரிந்தது? இன்றைக்கும் வீட்டுக்குப் போனியா?”

ஆனந்தி, தீபா டெக்ஸ்டைல்ஸ் ‘மீல்’லை டெலிபோனில் எடுத்தாள். பிரபல தொழிற்சங்கத்தலைவருக்கு டெலிபோன் வசதி நிச்சயம் கிடைக்கும் என்ற துணிவுடனேயே ‘சந்திர னுடன் பேசவேண்டும்’ என்றாள். ஒரு சிராமமுயிருக்கவில்லை. டெலிபோனில் ‘சந்திரன்’ என்றான். ஆனந்தி குதூகலத் தோடு பேசினாள்.

“பிரபல தொழிற்சங்கத் தலைவர் பற்றிய செய்தி எங்களுக்குத் தெரியாமலா போய்விடும். மாஸையின் உன்னை கட்டாயம் நான் பார்க்க வேண்டும்”

“என்ன அப்படி அவசரம்?”

“அன்றைக்கு வீடுதேடி வந்தேனே, ஏன் வந்தாய் என்றாவது டெலிபோன் செய்து கேட்டாயா?”

“நீ ரொம்பக் கெட்டிக்காரி”

“உன் வாயால் கேட்கிறேனே அதுவே போதும். மாலை ஆறுமணி வரையில் கோல்பேளில் அன்று சந்தித்த அதே இடத்தில் காத்திருப்பேன். பிறகு ஓய்வாகப் பேசலாம்.”

சந்திரன் பதில் கூறுமுன் அவள் டெலிபோனை வைத்து விட்டாள்.

மாலையில் கோல்பேஸ் சென்று காற்று வாங்கிக் கொண்டு அங்கும் இங்கும் உலாவியபடி நின்றாள். பிள்ளைகளை அழைத்து வரவில்லை. கவர்ச்சியாக உடுத்திருந்த நைலெக்ஸ் சேலை கடற்காற்றில் பறந்து கொண்டிருந்தது. அவன் நிட்சயம் வருவான் என்ற நம்பிக்கை அவளுக்கு இருந்தது.

சந்திரன் டயரியில் தன்னைப் பற்றி எழுதியதை முற்றாக அன்று படிக்காது விட்டது அவள் ஆவலைத் தூண்டிக் கொண்டிருந்தது. என்ன எழுதியிருப்பான்? மாலதி அதைப் படிக்கமாட்டாளா? அந்தப் பக்கங்களைக் கிழித்துக்கொண்டு வந்திருக்க வேண்டும். பின்னர் டயரி கிழிந்திருப்பதை சந்திரன் கண்டிருந்தாலும் மாலதி அல்லது குழந்தை கிழித்தது என்று விட்டிருப்பான். மற்றொரு சடவை செல்லும் போது நிட்சயம் டயரியையே திருடிக்கொண்டு வரவேண்டும்!

சந்திரன் களைத்திருந்த போதும் முகத்தில் களையிருந்தது. சென்ற தடவை பார்த்த சோர்ந்த முகமல்ல. கடற்காற்று அவன் களைப்பை ஆற்றிக் கொண்டிருந்தது.

“மாலதி என்னைப் பற்றி என்ன சொன்னாள்.”

ஆனந்தி சந்திரனைக் கண்டதும் கேட்டாள். விட்டுக்கூச்சென்றது அங்கு எவ்வித சலனத்தை ஏற்படுத்தியது என்பதை அறியும் ஆவலுடனேயே கேட்டாள்.

“உன்னை அவளுக்கு நல்லாய் பிடித்து விட்டது. உன் நாடகம் வெற்றிதான். ஆனால் அவன் உன்னைச் சாதாரண

குடும்பப் பெண்ணாகவே நினைத்துப் பழகினாள். காரைக் கண்டதும் பயந்துவிட்டாள்.”

“அப்படித்தான் நினைத்தேன். நீ என்ன சொன்னாய்?”

“புருஷன் ஒரு டாக்டர். ஞாயிற்றுக்கிழமை, அவன் காரை எடுத்துக் கொண்டு வந்திருப்பான். இந்தக் காலத்திலே அரசாங்க டாக்டரென்றால் பெரிய கொம்போ, என்று சமாளித்தேன்.”

“நான் சொன்ன கதைகள் பற்றி சந்தேகம் ஏற்படாத விதமாகப் பேசினாயா?”

“நீ சொன்ன விபரங்களை முதலில் கேட்டுவிட்டு ஒத்து ணதினேன்.”

“மாஸ்கிக்கு என்மேல் சந்தேகம் எதுவும் ஏற்பட வில்லைத்தானே?”

“பெண்களின் அடிமனதில் என்ன இருக்குமென்று தெரியாது. அவள் அப்படி எதையும் வெளியே காட்டிக்கொள்ள வில்லை.”

“என்னையும் ரேபீத்தா பொதுமைப் படுத்திப் பேசுகிறாய்.”

“ஆமாம், நீ என்னை வரும்படி ஏன் வற்புறுத்தினாய் என்று எனக்குத் தெரியாது.”

“அன்று விட்டுக்கு வந்தேன். பார்க்க முடியவில்லை. ஏதோ பார்த்துப் பேச வேண்டும் போல இருந்தது. உன்னைப் பற்றி வ்சாரிக்க கொழிற்சாலைக்கு டெலிபோன் செய்தேன். நீயே வந்தாய். மீண்டும் வேலையில் சேர்ந்தது சந்தோசமே. நான் வந்தபோது மாலதி மிகவும் துக்கப்பட்டாள். குடும்பத்தை நடத்துகிற அவளுக்குத்தான் விலையேற்றத்தால் ஏற்பட்டுள்ள கஷ்டங்கள் எல்லாம் தெரியும்.”

“உனக்குத் தெரியுமா?”

“எனக்கு பெற்றோல், எலக்றிக் அடுப்பு, துணி விலை கள் எப்படி ஏறி இருக்கிறதென்றால் தெரியும். மாலதிக்கு அரிசி, மாவு, சீனி, மண்ணெண்ணெய் விலையெல்லாம் தெரியுமே”

“மாலதிக்குத் தெரிந்தது, தொழிலாளர்களது வீட்டார் எல்லோருக்கும் தெரியும். உன்னைப் போலவே தொழிலதி பர்கள் முதலாளிகள் எவருக்கும் இந்த விலை ஏற்றங்கள் பற்றித் தெரியாது. நாங்கள் சொன்னாலும் அவர்கள் உண்மையை ஏற்றுக் கொள்வதில்லை. தொழிற்சாலைக்குத் தேவைப்படும் மூலப் பொருட்கள், பெற்றோல், டீசல், டை, தெமிக்கல்ஸ் விலை ஏற்றத்தை மட்டும்தான் ஒவ்வொரு கூட்டத்திலும் சொல்லிக் கொள்வார்கள்.”

“யார் உங்கள் முதலாளிகள்?”

யாள் “தரகு முதலாளிகள்.”

ஆனந்தி எதிர்பார்த்த பதில் வரவில்லை. மனோகரனை அல்லது அப்பனைச் சொல்லுவான் என எண்ணியே கேட்டாள்.

“அப்படியென்றால்...இப்பொழுது தான் முதன் முதலாக இப்படி ஒரு சொல்லைக் கேள்விப்படுகிறேன்.”

“இந்த முதலாளிகள் வெளிநாட்டவர்கள், எங்கள் நாட்டவரின் உழைப்பையும் மூலப் பொருட்களையும் கொள்ளையடித்துக் கொண்டுபோக உதவுபவர்கள். அதற்காக தரகை, கமிஷனாக அல்லது லாபத்தில் ஒரு பங்காகப் பெறுபவர்கள். அவர்களது அரசுதான் இங்கே நடைபெறுகிறது.”

“என்னவோ நீ சொல்லுறது ஒன்றும் எனக்குச் சரியாய் புரியவில்லை. கட்டு நாயகாவிலுள்ள காமென்ட் ஃபக்டரியில் ஆயிரக்கணக்கான பெண்கள் வேலை செய்யவில்லையா? வெளி நாட்டுக்கம்பனிகளின் உதவியால்தானே இத்தனை பேருக்கு வேலை கிடைத்திருக்கிறது.”

“அங்கே வேலை செய்யும் பெண்களுக்கு ஒரு நாளைக்கு என்ன சம்பளம் கொடுக்கிறார்கள் தெரியுமா? நாளுக்கு 20 ரூபா. அதாவது ஒரு அமெரிக்க டாலர். அமெரிக்காவில் ஒரு பெண் தையல் வேலை செய்தால் நாளொன்றிற்கு குறைந்தது 30 டாலர் கொடுக்க வேண்டும். எங்கள் நாட்டுத் தொழிலாளரது உழைப்பை மலிவாக ஏற்றுமதி செய்கிறார்கள். லாபமான 25 டாலரில் ஒரு பகுதியை இங்குள்ள தரகு முதலாளிகளுக்குக் கொடுத்துவிட்டு லாபத்தில் பெரும் பகுதியை அமெரிக்க முதலாளிகள் பெற்று விடுகிறார்கள். அதனால்தான் எங்கள் முதலாளிகளை அமெரிக்க முதலாளிகளின் தரகர்கள் என்கிறோம்.”

சந்திரன் ஆத்திர உணர்வோடு கூறினான்.

“இத்தனை கொள்ளை நடைபெறுகிறதா?”

ஆனந்தி வியப்போடு கேட்டாள். தன் அறியாமையை ஒப்புக்கொள்வதாகக் குரல் ஒலித்தது.

“இந்த நிலையில் வாழ்க்கைச் செலவு ஏறிவிட்டது. 25 ரூபாவாக நாள் கூலியை உயர்த்து என்று கேட்டால் வேலை நீக்கம், பொலிஸ், அவசர காலச் சட்டம், யூனியனை உடைக்கத் திட்டம் போடுவது... இவை தான் எங்கள் தரகு முதலாளிகளது வேலையாயிருக்கிறது.”

ஆனந்தி வாழ்ந்த உலகத்தில் இப்படியான உண்மைகளைக் கூறிய எவரையும் அவள் காணவில்லை. அவன் கூறுபவற்றிலுள்ள உண்மை அவளது நெஞ்சை நடுங்கச் செய்தது.

“இவற்றைக் கேட்டு எனக்கே கவலையாயிருக்கிறது. முதலாளிகள், பணக்காரர் சந்தோசமாக வாழ்கிறார்கள் என்று பார்த்து தொழிலாளர்கள் பொறுமைப்படுகிறார்கள் என்று எனக்குத் தெரிந்த நண்பர் ஒருவர் அடிக்கடி சொல்லுவார்.”

“தொழிலாளர்கள், ஏழைகள் இவர்களைப் பார்த்து பொறாமைப்படுவதென்ன, ஆத்திரமடைகிறார்கள். தாம் உழையாது தொழிலாளரது உழைப்பில் வாழ்ந்து கொண்டு அவர்களையே இழிவாக நடத்துகிறார்கள். இந்த உண்மையை அறியும்போது எந்தத் தொழிலாளிதான் ஆத்திரமடையாமல் இருக்க முடியும். அதே வேளை கொடுமைகளைப் புரியும் முதலாளிகள், பணக்காரர் சந்தோசமாக வாழ்கிறார்கள் என்பதையும் நான் ஏற்றுக் கொள்ள மாட்டேன்.”

“நாங்களெல்லாம் சந்தோசமாக வாழவில்லை என்று கூறுகிறாயா?”

ஆனந்தியின் குரல் உறுதியாக இருக்கவில்லை.

“நீங்களெல்லாம் எமக்குக் கிடைக்காத சில புற வசதிகளைப் பெறுகிறீர்கள் என்பது உண்மையே, நீங்கள் மகிழ்ச்சி, சந்தோசம் என்று கருதுபவையெல்லாம் வெறும் பொய்மையே. அவையெல்லாம் வெறும் சென்சேஷன். தற்காலிக உணர்வு மயக்கம். உழைப்பதையே அறியாத முதலாளிகள் மேலதிக பணத்தை வைத்துக் கொண்டு மகிழ்ச்சியை, சந்தோசத்தைத் தேடி அலைகிறார்கள். செக்ஸஸில் இன்பம் தேடி விபசாரிகளைத் தேடுகிறார்கள். கண நேர சென்சேஷன். ஓட்டல்களுக்குச் சென்று நாவிதகு பல்வேறு சுவை தேடுகிறார்கள். உயர்ந்த மது, எல்எஸ்.டி. போன்றவற்றில் மயக்க சுகம் தேடி முயல்கிறார்கள். இசையில், கலையில், ஆட்டத்தில் ‘நிறில், சென்சேஷன்’ காண விரும்புகிறார்கள். அமைதியான, நிரந்தரமான சந்தோசம், மகிழ்ச்சியை அவர்கள் கண்டதில்லை. என்றும் காண முடியாது.”

“ஏனப்படிச் சொல்லுகிறாய்?”

மேலும் அவனது கருத்துகளை அறியும் ஆவனில் ஆனந்தி கேட்டாள். அவன் கூறும் கருத்துகள் அவளுக்குப் புதுமையாகத் தோன்றின. செக்ஸ் பற்றி அவன் அனுபவ பூர்வமாகக் கொண்ட கருத்தையும் அவன் கூறுவது போலிருந்தது.

டயரியில் எழுத்ய குறிப்பில் எத்தனை உண்மை. முழுவதையும் படிக்க முடியவில்லையே. இதற்காகவாவது மறுதடவை செல்ல வேண்டும். ”

“உழைக்கும் தொழிலாளர்களது இரத்தத்தில் மிகந்து கொண்டு நிஜமான மகிழ்ச்சியை இவர்களால் காண முடியுமா? அனுபவிக்கமுடியுமா? ஏழ்மையிலிருந்து தோன்றும் நோய்கள், அசுத்தம், கிருமிகளிலிருந்து பணக்காரர்கள் தப்பிவிடமுடியாது. அதே சமூகத்திலேயே பணக்காரர்களும் வாழ வேண்டியவர்களாகின்றனர். சமூகத்தின் நலனை மறந்து லாபம் ஒன்றே நோக்காக உற்பத்தி செய்கிறார்கள். இதனால் மக்களின் நலவாழ்விற்கு சுவாசிக்க வேண்டிய காற்று, குடிக்க வேண்டிய தண்ணீர், வாழவேண்டிய சுற்றாடலையே யந்திர உற்பத்தி கொடுத்து வருகிறது. திட்டமான கொள்கையோ, கோட்பாடோ இங்க முகலாளிகளிடம் கிடையாது. அதை விட அவர்களெல்லாம் வெறும் கோழைகள்”

“அப்படியா சொல்லுகிறாய்?”

ஆனந்தி வியப்புடன் கேட்டாள்.

“தொழிற்சங்கத் தலைவர்களைக் கண்டால் நடுங்குகிறார்கள். பேச்சுவார்த்தை நடத்தச் செல்லும் போதெல்லாம் அவர்கள் முகத்திலேயே பயத்தைப் பார்க்கலாம், எங்கமில்லுக்கு அப்பாவும் மகனுமாக இரண்டு அயோக்கியர்கள் டைரக்டராக இருக்கிறார்கள். கான்பரன்ஸ் நடக்கும்போது மகனைப் பார்க்க வேண்டும். என்னைக் கண்டாலே அவன் நடுங்குவான்.”

“அவன் பெயர் என்ன?”

“மனோகரன்.”

9

“உன் முதலாளிகளையே எதிர்த்து நிற்கிறாயே உனக்கு ஒரு தீய்க்கும் செய்ய மாட்டார்களா?” என்று ஆனந்தி கவலையோடு சந்திரனைப் பார்த்துக் கேட்டாள்.

“தொழிலாளர்கள் என் பக்கம் நிற்கும் வரை ஒன்றும் செய்ய முடியாது. வேலையிலிருந்து நீக்கிப் பார்த்தார்கள். முடியவில்லை. அரசாங்க சார்பாக வேறொர் தொழிற்சங்கத்தை ஏற்படுத்திப் பார்த்தார்கள். முடியவில்லை. தற்போது என்னைக் கொலை செய்யக்கூட முயற்சிக்கிறார்கள்.”

சந்திரன் சாவதனமாகச் சொன்னான். ஆனந்தி அதைக் கேட்டு அதிர்ச்சியடைந்தாள். அன்று மனோகரன் கூறிய வார்த்தைகளை ஒரு தடவை எண்ணிப் பார்த்தாள். இந்த வழியைத்தான் அவன் நினைத்துக் கூறியிருப்பான்.

“எப்படி அவர்களால் உன்னைக் கொலை செய்ய முடியும்?”

“எமஷின் ஓடிக் கொண்டிருக்கும்போது எவனுக்காவது லஞ்சம் கொடுத்து தள்ளி விடுவார்கள். பின்னர் ஆக்ஷிடன், விபத்து என்று பொலிசுக்குச் சொல்லி பணத்தை வீசி சமாளித்து விடுவார்கள். இப்படியெல்லாம் முன்னர் நடந்திருக்கிறது.”

“சந்திரன், எனக்குப் பயமாயிருக்கு. ஏன் நீ இந்தத் தொல்லைகளுக்குள் போய் மாட்டிக் கொள்கிறாய். இப்படி ஏதாவது நடந்தால்... நினைக்கவே முடியவில்லை. மாலதி, குழந்தையின் நிலை என்ன?”

“இதற்கெல்லாம் பயந்து யூரியனை விட்டு ஒளிந்துவிட முடியாது. அக்கிரமம், அநீதி எங்கு நடந்தாலும் எதிர்த்து நிற்பது என் சுபாவம். அதற்காக என்ன நடந்தாலும் பயப்படப் போவதில்லை. தொழிற்சங்கத்தை அழிக்க மனோகரன் நிச்சயம் ஏதாவது திட்டம் போடுவான். அகப்படும்போது அவன் எங்களிடம் ஒரு நாளைக்கு உதை வாங்கியே தீருவான்.”

இருகையிலும் இரண்டு எதிரிகளை, தான் வைத்திருப்பதுபோல ஆனந்தி உணர்ந்தாள். தான் மனோகரனின்

வகுப்பைச் சேர்ந்திருந்த போதும் சந்திரனின் பக்கமாக நீதி இருப்பதை அவளால் உணர முடிந்தது.

கால்களை நீட்டியபடி உட்கார்ந்திருந்த சந்திரன் கோர்த்த கைகளை தலையணையாகக் கொடுத்து மல்லாந்த படி படுத்திருந்தான். வானத்தைப் பார்த்தபடி சிந்தனையில் ஆழ்ந்திருந்தான்.

பொழுது மங்கிக் கொண்டு வந்தது. மங்கிய தெரு வெளிச்சம் இருந்த போதும் நவமிப் பிறை உச்சியில் தெரிந்தது.

கல்லூரி நாட்களில் இருண்ட கடற்கரைகளில், சினிமா தியேட்டர்களில் அவனது கரத்தை எடுத்து உரிமையோடு விளையாடியது, முத்தமிட்டது எல்லாம் ஆனந்தியின் நினைவில் வந்தது. தற்போது அவனைத் தொடவே தயக்கமாக இருந்தது. இவன் எவ்வளவு மாறிவிட்டான். நெருப்பு. ஆனால் என் அடி நெஞ்சின் இவன் மூட்டிய நெருப்பு!

“நீ டீ சாப்பிடவும் வர மாட்டாய். ஐஸ் கிரீம் வாங்கி வருகிறேன்.”

ஆனந்தி எழுந்து சென்று அண்மையில் நின்ற ‘வானி’ விருந்து இரண்டு ‘கோன்’ ஐஸ்கிரீம் வாங்கி வந்தாள்.

“அந்த நாட்களில் நீ ஐஸ் கிரீம் வாங்கித் தருவதை நான் இன்னும் மறக்கவில்லை.” என்று சொல்லிக்கொண்டே ஒன்றை அவளிடம் கொடுத்தாள். மறுக்க முடியாதவளாக சந்திரன் எழுந்து வாங்கிக் கொண்டான். வரண்ட அவன் தாவிற்று அது சுவையாயிருந்தது.

சந்திரனும் மெளனமாகவே சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தான். இருவரும் அந்தப் பழைய நூளைய நினைவுகளில் பிதப்பதுபோல இருந்தது.

“சந்திரா, நீ தான் அந்தப் பழைய நாட்களையெல்லாம் மறந்துவிடவேண்டுமென்று திர்கிறாய், என்னால் இன்னும் முடியவில்லை.”

“நாங்கள் முந்திய கல்லூரி மாணவரா, இப்பொழுதும். வளர்ந்து விட்டோம். இருவரும் இரு துருவங்களில் நிற்கிறோம்.”

“உன் புத்தகங்களை யெல்லாம் பார்த்தேன். நான் அறியாத புத்தகங்கள். சும்மா தட்டிப் படித்துப் பார்த்தேன். எனக்கு எதுவுமே புரியவில்லை.”

“நீ இன்னும் காதல், செக்ஸ் நாவல்கள், துப்பறியும் நாவல்களே படித்துக் கொண்டிருப்பாய். இல்லையா?”

“பொழுது போக வேறு எவற்றைப் படிப்பது?”

“எங்களைப் போல உழைக்காததால், பொழுதைப் போக்குவதே உங்கள் வாழ்க்கையாகி விட்டது.”

“வேறு நல்ல புத்தகங்கள் இருந்தால் கொடு. நான் படிப்பதற்கு. உன் மார்க்சிய புத்தகங்களைப் பார்த்தேன். எதுவுமே புரியவில்லை. ஏதோ குறிப்பில் ‘அந்நியமாதல்’ என்று எழுதி வைத்திருந்தாய். அப்படியானால் என்ன?”

“உனக்கு மார்க்சிய வகுப்பு நடத்தவா நான் வந்தேன். அதைப் படிப்பதால் உனக்கு எவ்வித பயனும் ஏற்படப் போவதில்லை. ஏன் என்னை இங்கு வரச் சொன்னாய் என்பதை முதலில் சொல்லு?”

“எனக்கு இந்த வார்த்தை புரியவில்லை. கேட்டு அறிய வுந்தான் வரச் சொன்னேன். கல்லூரியில் படிக்கும்போது நீ எனக்குப் புரியாதவற்றைச் சொல்லித்தருவதில்லையா? உன் நோட்டு புத்தகத்தை இரவல் தருவதில்லையா? அது தான் கேட்கிறேன். என் பிடிவாதம் உனக்குத் தெரியாது” பழைய குழந்தைத் தனத்தை அவளின் பேச்சில் கேட்டான்.

“அந்தக் காலத்தில் அந்த வயதில் என்னை ஆட்டிப் படைத்துவிட்டு ஓடினாய். இப்பவும் அப்படிச் செய்ய முடியுமா? நான் எழுந்து போனால் நீ என்ன செய்வாய்”

“அழுவேன்”

ஆனந்தியின் பதிலைக்கேட்டு உள்ளூறச் சிரித்தான்.

“இன்றைய சமுதாய அமைப்பில் நிரந்தர சந்தோசம். மகிழ்ச்சி என்பவை குதிரைக் கொம்பாகவே இருக்க முடியும்”

“ஏன்?”

“உங்களுக்கு மகிழ்வு தரக்கூடியவற்றைச் செய்யக்கூடிய சுதந்திரமே கிடையாது. காசல் திருமணம் செய்து கொள்ள நீ விரும்பினாய். செய்ய முடியவில்லை. இதை நாம் காசல் திருமணத்திற்கு அந்நியமாகி விட்டாய் என்று கூறுவோம்.”

“இதற்கும் மார்க்சியத்திற்கும் என்ன தொடர்பு?”

“எங்கள் ‘மில்லை’ எடுத்துக் கொள். யந்திரங்கள் மூலப்பொருட்களெல்லாம் முதலாளிக்குச் சொந்தம். தொழிலாளர்களாகிய நாங்கள் நாள்தோறும் சென்று எமது உழைப்புச் சக்தியையும் வேலைத் திறமையையும் அவர்களுக்கு விற்கவேண்டியவர்கள் ஆகிறோம். இந்த நிலை நான்குவித உறவுகளை ஏற்படுத்துகிறது என்று மார்க்ஸ் கூறினார். உற்பத்திச் செயற்பாட்டிற்கு நாம் அந்நியமாகிறோம். அதாவது தொழிற்சாலையில் என்ன செய்வது, எப்படிச் செய்வது என்பதைத் தீர்மானிக்கும் உரிமை எமக்கில்லை. முதலாளி இட்ட வேலையைச் செய்யவேண்டும். இரண்டாவது நாம் உற்பத்தி செய்த பண்டத்திற்கு நாம் அந்நியமாகிறோம். லட்சக்கணக்கான மீட்டர் துணியை மாதந்தோறும். நெய்கிறோம். வேலை செய்யும் தொழிலாளர்களுக்கோ அவர்களது குடும்பத் தவருக்கோ உடுப்பதற்குப் போதிய துணி கிடையாது. தொழிற்சாலையில் எவ்வித துணி உற்பத்தி செய்வது? அதனால் எவ்வளவு லாபம் கிடைக்கிறது என்பதைக்கூட நாம் அறிய முடியாது. உற்பத்தியில் ஒற்றுமை, கூட்டுறவு, திட்டம் இல்லாததினால் போட்டா போட்டி உற்பத்தி நடைபெறுகிறது. இதனால் மற்ற மனிதர்களுக்கே அந்நியமாக வேண்டியுள்ளது. போட்டி, பொறாமை, கழுத்தறுப்பு யாவும் மனிதர்

களிடையே ஏற்பட்டு விடுகிறது. இவற்றால் இயல்பாக மனிதனிடமுள்ள உயர்ந்த உணர்வுகளிலிருந்து — மனிதன் என்ற தனித்துவ உள்ளுணர்விலிருந்து தொழிலாளி அந்நியமாகிறான். இந்தச் சித்தாந்தங்களையெல்லாம் ஐந்து நிமிஷத்தில் புரிந்து விடலாம் என்று நீ நினைக்கிறாய்”

“வகுப்பு நடத்தி நீ தொழிலாளர்களுக்குக் கற்றுக் கொடுக்கிறாய், இல்லையா! இப்பொழுது கொஞ்சமாவது எனக்கும் சொன்னால் உன் அறிவு குறைந்து போய்விடுமா, நீ பேசுவது, சொல்வதெல்லாம் எனக்குப் புதுமையாயிருக்கிறது”

“மார்க்சியம் என்பது சமூகவிஞ்ஞானம், சமூக வளர்ச்சியை விஞ்ஞான பூர்வமாக ஆழ்ந்து கற்பது. இதை கல்லூரிகளில் சொல்லிக் கொடுத்தால் தமது அமைப்பிற்கே ஆபத்து வந்துவிடலாம் என்று முதலாளிகள் தடுத்து வருகிறார்கள். இதெல்லாம் உனக்கு எதற்கு? உன்னிடம் போதிய பணம் இருக்கிறது. உலகத்து இன்பங்களை எப்படி அனுபவிக்கலாம் என்று ஏங்கித் திரிகிறாய். ஆனால் ஒன்றை நீங்கள் மறந்து விடப்படாது. சமுதாயத்தில் இத்தகைய அநீதிகளும் வேறு பாடுகளும் இருக்கும் வரை முதலாளிகள், பணக்காரர் கூட அமைதியாக, சந்தோஷமாக வாழ முடியாது”

சந்திரன் கூறிக்கொண்டே எழுந்தான். “நேரமாகிறது போகவேண்டும்” என்றான்.

“மிச்சப் பாடம் எப்பொழுது?”

“நீ எதற்காக வற்புறுத்தி வரச் சொன்னாய் என்பதைச் சொல்லேன்”

“ஏதோ உன்னைப் பார்க்க வேண்டும் என்று ஆவலாயிருந்தது. உன்னோடு எவ்வளவு நேரமும் பேசிக்கொண்டேயிருக்கலாம். நான் அதற்குக் கொடுத்து வைக்கவில்லை”

சந்திரன் சிரித்தான்.

“என் வீட்டையும் மரலதீயையும் பார்த்த பிறகும் உனக்கு இந்த எண்ணம் வருவது ஆச்சரியந்தான்.”

“நானும் படித்து, வேலை செய்து உழைத்திருப்பேன். எனக்கு வேலை செய்து உழைக்க வேண்டும் போலத் தோன்றுகிறது.”

“இந்தச் சமுதாய அமைப்பில் நீங்கள் விரும்பும் கல்வியைக் கற்க முடியாது. விரும்பிய தொழிலைச் செய்ய முடியாது. எங்கள் ஆத்மாவிற்கே அந்நியமாகி விடுகிறோம். வீட்டு வேலைகளையே வேலையாட்களை வைத்துச் செய்து கொண்டு நீ வேலை செய்து உழைக்க வேண்டும் என்று ஆசைப்படுகிறாய். வேலை என்றால் தெருவிலே போட்டுக் கிடக்கா. எங்க நாட்டிலேயே படித்துவிட்டு இருபது லட்சம் பேர் வரையில் வேலையில்லாமல் திரிகிறார்கள். தொழிலாளர்களின் ஆட்சி வரட்டும், இவர்களுக்கு மட்டுமல்ல உன்னைப் போன்ற பணக்காரருக்கும் முதலாளிகளுக்குமே வேலை கொடுப்பாம்.”

“அது என்ன ஆட்சி?”

“அதுதான் சோஷலிசம்”

“அது எப்பொழுது வரும்?”

“எந்த வேளையும் வரலாம்”

10

ஆளந்திக்கு மனோகரன் மேல் மேலும் வெறுப்பு ஏற்படத் தொடங்கியது. சிறிது சிறிதாக அவனை ஒதுக்கிவரத் தொடங்கினான்.

டெலிபோன் செய்யும் வேளைகளில் நேரவில்லை, பிஸி, அப்போயின்மென்ட் இருக்கிறது என்று சாட்டுச் சொல்லி வந்தான்.

வேலைக் காரனைக் கொண்டு 'அம்மா விட்டிலில்லை, வெளியே போய் விட்டா' என்றும் சில வேளைகளில் சொல்லச் செய்தாள்.

ஒரு தடவை, சென் மைக்கல் நர்சிங் ஹோமில் மனோ கரன் இருப்பதாகவும் பார்க்க விரும்புவதாகவும் டெலிபோன் வந்தது. விபரம் எதுவும் தெரியவில்லை.

ஆனந்தி அங்கு சென்றாள்.

நெற்றியிலும் உடலிலும் சிறு காயங்கள். ஊமைக்காய நோவு, ஆனந்தியைக் கண்டதும் நோவை மறைத்து, சிரித்து வரவேற்றாள்.

“மனோ, என்ன நடந்தது?”

வியப்போடு கேட்டாள்.

“ஆக்ஸிடென்ட்.”

“காரிலா”

“இல்லை. படிக்கட்டிலிருந்து விழுந்து விட்டேன். பெரிதாக எதுவுமில்லை. டாக்டர் இரண்டுநாட்கள் இங்கு தங்கச் சொன்னார். நாளைக்கு வீட்டுக்குப்போய் விடுவேன்”

காயங்களையோ, நோவீனாலும் ஏற்படும் வேதனையையோ பெரிதாகக் காட்டாது மனோகரன் கூறினான்.

தான் வேண்டுமென்று அவனை வெறுக்கவில்லை என்பதை நடித்துக்காட்ட தலைமயிரைத் தடவி விட்டாள். மனோகரன் அவளது கையைப் பற்றிக் கொண்டான்.

“ஆனந்தி...”

அவன் கண்கள் பரிதாபமாகப் பேசின.

“அப்பா, அம்மா வருவதில்லையா?”

அவன் பேச முனைந்த விஷயத்தை மாற்றுவதற்காக ஆனந்தி கேட்டாள்.

“காலையும் மாலையும் வந்துபோவார்கள்”

“தனியாகக் கவனிக்க எவருமில்லையா?”

“ஸ்பெஷல் நர்ஸ் ஏற்பாடு செய்திருக்கிறார்கள்”

“பிறகென்ன கவலை. ஒரு கிழமையாதல் தங்குவது தானே”

ஆனந்தி கேலியாகச் சிரித்துக் கொண்டே கூறினாள்.

“உனக்குக் கேலிதான்”

“அம்மா இப்பொழுது வருவாரா”

“இனி மாலையில் தான் வருவார்”

“நான் ஒரு தடவை அம்மாவைப் பார்க்க வேண்டும்”

“திடீரென என்ன விஷயம்?”

“பையன் குழப்படி செய்கிறான். கெதியாகக்கலியாணம் கட்டி வைக்கும்படி சொல்லப் போகிறேன்”

“ஆனந்தி நீ முன் போலில்லை. நான் முதலில் கண்ட ஆனந்தியல்ல நீ”

“ஏளப்படிச் சொல்லுகிறாய்?”

“என்னை நீ தட்டிக் கழிக்கப் பார்க்கிறாய்”

“ஏளப்படிச் சொல்கிறாய்?”

“இப்ப நீ என்னை மறக்கப் பார்க்கிறாய்”

“உனக்கு நன்மை செய்யவே பார்க்கிறேன். கலியாணம் கட்டி விடு. அதன் பின்னர் பார்ப்போம். உனக்குப் பெண் தர நூறுபேர் போட்டி போட்டுக்கொண்டு வருவார்கள்.”

“அந்த நூறில் ஒன்றும் உன்னைப்போல் வராது”

“ஆண்களின் இப்படியான பேச்செல்லாம் எனக்கு நல்ல பழக்கம். இவற்றில் நான் எடுபடுபவளல்ல. என் அழகு பற்றி எனக்குத் தெரியும். நான் ஸ்கூலுக்குப் போக நேரமாகி விட்டது. பிள்ளைகள் பார்த்துக்கொண்டு திற்பார்கள்”

“ஆனந்தியை இப்போதுதான், நான் படித்துக் கொண்டிருக்கிறேன்”

கூறியபடியே தன் உதட்டை விரல்களால் பிடித்தாள்.

ஆனந்தி அவனைச் சமாளிப்பதற்காக சுற்றிவரப்பார்த்து விட்டு குளித்து, கீழ் உதட்டை மென்மையாகக் கடித்து விட்டு தன் கையை பலமாக இழுத்து விடுவித்துக் கொண்டு புறப்பட்டாள். அவள் அந்த அறையைத் தாண்டும் வரை வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள், மனோகரன்.

ஆனந்தி வேண்டா வெறுப்பாகத் தந்த முத்தமாக மனோகரன் உணர்ந்தான். உடல் நோவிலும் பார்க்க அவள் தன்னை வேண்டுமென்றே ஒதுக்கி வருவது அதிக வேதனை தருவதாக உள்ளூற உணர்ந்தான். ‘இவள் ஏன் இப்படிச் செய்கிறாள்? பரிசு கொடுத்தாலும் வேண்டா வெறுப்பாகவே பெறுகிறாள். அன்று ஓட்டவிடிகுந்து திரும்பும்போது அந்தக் கடையில் அவள் வாங்கிய பொருட்களுக்கு பணத்தை நான் கொடுக்கச் சென்றபோது ‘மனோ, ஸ்ரொப் தற் நொன் சென்ஸ்’ என்று ஆட்களின் முன்னேயே என் கையைத் தள்ளி அவமதித்து விட்டு எப்படிப் பார்த்தாள். இவளிடமிருந்து என்னால் விடுபடவும் முடியவில்லை. சொய்சாவைக் கலியாணம் கட்டும்படியும் இவள்தான் வற்புறுத்திச் சம்மதிக்கச் செய்தாளோ. இவள் எத்தனை விசித்திரமான பெண்.

11

ஞாயிறு காலை எட்டரை மணி. ஆனந்தி-சந்திரன் வீட்டுக்குள் நுழைந்தாள். அதிகாலை. விடுமுறை நாள். வீட்டில் நிச்சயம் இருப்பாள் என்ற எண்ணத்திலேயே சென்றாள். ஆனால் அவன் அங்கு இல்லை. சிறிது ஏமாற்றமாகவேயிருந்தது.

வ—10

மாலதி வந்து வரவேற்றாள். முன்னர் வரவேற்றதிலும் பார்க்க முகத்தில் காட்டிய மதிப்பு உயர்ந்திருந்தது. சந்தேகம், வெறுப்பு எதுவும் இருக்கவில்லை.

புத்தகம் ஒன்றைப் புரட்டி விளையாடிக் கொண்டிருந்த மாதவனைத் தூக்கி, கன்னத்தில் முத்தங்கொடுத்தாள். பின்னர் கீழே விட்டு ஒரு சாக்லெட்டை கொடுத்தாள். அவன் பிய்க்க முயன்ற சாக்லெட்டை மீண்டும் பெற்று உடைத்துக் கொடுத்தாள்.

“எனக்கு ஒன்று” என்று கூறிக் கையை நீட்டினாள். அவன் ஒரு துண்டைக் கொடுத்தான். அதைப் பெற்று அவனது வாயில் திணைத்தாள்.

“ம்மா” என்று கூறிக் கொண்டு தாயிடம் சென்று ஒரு துண்டைக் கொடுத்தாள். மாலதி வாங்கிக் கொண்டாள்.

“அவர் கிட்டத்தான் போய் விட்டார். இன்னும் காஸையில் சாப்பிடவில்லை. வந்து விடுவார், உட்காருங்கோ”

மாலதி நாற்காலி ஒன்றை எடுத்து ஆனந்தியின் பக்கமாக நகர்த்தினாள்.

“உங்களுக்கு எவராவது உதாவது பொருள் தந்தால் ‘தாங்க்யு’ சொல்லீர்களா?”

ஆனந்தி நயமாக இவ்விசித்திரமான வினாவை எழுப்பினாள். மாலதி ஒன்றும் புரியாதவளாக ‘ம்ம்’ என்றாள்.

“அப்படியானால் ‘தாங்க்யு’ சொல்லுங்கள்” என்று கூறியபடி மாலதியிடம் ஒரு பார்சலை நீட்டினாள். ‘தாங்க்யு’ சொன்னபடி. மாலதி தயக்கத்தோடு, மறுக்க முடியாதவளாகப் பார்சலைப் பெற்றுப் பிரித்தாள். ஆரஞ்சு கலரில் ஒரு ஜூலி நைலெக்ஸ் சேலை.

“இதெல்லாம் எதற்கு, அவர் என்ன சொல்லுவாரோ?” முகத்தில் அச்சம்.

“அவர் ஒரு கம்ப்யூனிஸ்டு. மனைவிக்குச் சுதந்திரம் தருவதில்லையா? நான் பரிசு தருகிறேன். நீங்கள் வாங்குகிறீர்கள். ஊங்கவேண்டாம் என்று தடுக்க அவர் யார்”

மாலதி மௌனமாயிருந்தாள். ஆனந்தி மீண்டும் தொடர்ந்தாள்.

“என் கலியாணத்திற்குப் பரிசு அனுப்பியவர். உங்கள் கலியாணத்தை அவர் அறிவிக்கவேயில்லை. பிந்தியென்றாலும் கடனைக் கொடுத்து விடுவது நல்லதல்லவா?”

மாலதி ஒன்றும் பேசவில்லை. சேலை அவளுக்கு நன்கு பிடித்துக் கொண்டது. ஒருவித தயக்கத்தோடு அதை எடுத்துச் சென்று படுக்கை அறையில் வைத்துவிட்டு வந்தாள்.

“ஊ போட்டுக் கொண்டு வருகிறேன்”

மாலதி குசினிப் பக்கமாகச் சென்றாள்.

வாசல் பக்கத்தைப் பார்த்துக்கொண்டே மேசையடிக்குச் சென்று சந்திரனின் டயரியை எடுத்துப்பிரித்தாள். தன்னைப் பற்றிக் குறிப்பு எழுதியிருந்த தாளை மீண்டும் சுற்று முற்றும் ஒருதடவை பார்த்துவிட்டு கிழித்தெடுத்தாள். கொண்டுவந்த ‘கான்ட்’ பாக்கைத் திறந்து வைத்துக் கொண்டாள்.

மேசைமேல், புத்தகங்களிடை வைக்கப்பட்டிருந்த குறிப்புகளை எடுத்துப் பார்த்தாள். ஒன்றைப் படித்தாள்.

“உபரி மதிப்பு முதலாளித்துவத்தின் மிகப் பெரிய குறைபாடாகும். ஏனெனில் உற்பத்தியின் ஒரு பகுதியே கூலியாக தொழிலாளருக்குக் கிடைக்கிறது. இதனால் தொழிலாளர்கள் நுகர்வோராக உற்பத்தியின் பெரும் பகுதியை வாங்க முடியாதவராகின்றனர். இதனால் உற்பத்தியை தொடர்ந்து பெருக்க, புதிய சந்தை முதலாளிக்குக் கிடை யாது போகிறது. அளவுக்கு மீறிய உற்பத்தி என்ற கூக்குரலுக்கு இது இட்டுச் செல்கிறது. இதுவே முதலாளித்

துவத்தின் மிகப் பெரிய முரண்பாடாகும். தொழிலாளர்கள் அதிக உற்பத்தி செய்ததால் சிறுமையாக வாழும் நிலைக்குத் தள்ளப்படுகின்றனர். தாம் உற்பத்தி செய்த பண்டங்களுக்கே அவர்கள் அந்நியமாகின்றனர்..."

'விலைமதிப்புக் கோட்பாடு' என்ற தலைப்பின் கீழ் எழுதப்பட்டிருந்த குறிப்பின் ஒரு பகுதியைப் படித்துப் பார்த்தாள். இவற்றையெல்லாம் தொழிலாளருக்குக் கற்பிக்கிறானா? அவர்களுக்கு இவை புரியுமா? அவளுக்கு ஷியப்பா யிருந்தது. வேறு சில எழுத்துப் பிரதிகளை எடுத்துப் பையுள் வைத்துக் கொண்டாள்.

சிறுவன் குறுநடை போட்டுவந்து ஆனந்தியின் கால் களைப் பிடித்துக் கொண்டான். அவனை நடத்தி வந்து நாற்காலியில் உட்கார்ந்து மடியில் வைத்துக் கொண்டாள்.

மாலதி உ கொண்டு வந்தாள்.

"சீ, இவன் உங்கள் சேலையை அழுக்காக்கி விட்டானே!"

"பாவாயில்லை. குழந்தைதானே"

உயை கொடுத்துவிட்டு அவனைத் தூக்கிக் கொண்டாள்.

"இந்த வீட்டுக்கு எவ்வளவு வாடகை கொடுக்கிறீர்கள்?"

"இருநூறு ரூபா. தண்ணீர் கிணற்றிலிருந்துதான் எடுக்கிறோம்"

"ஊரிலே வீடு இல்லையா?"

"இல்லை"

"இங்கேயாவது ஒரு நிலத்தை வாங்கி வீடொன்றைக் கட்டுவது தானே"

"எங்கே முடியும்? அவர் சம்பளம் வீட்டுச் செலவிற்கே போதாது. இடையில் வேலை நிறுத்தம் செய்து மூன்று மாதம் வேலையில்லாமல் இருந்தார்"

“மில்லிலே திலம் வாங்க, வீடு கட்ட கடன் கொடுக்க மாட்டார்களா?”

“கடன் என்றால் வட்டி என்று மேலும் சுரண்டுவார்கள் என்பார். மற்றது, ஒரு சொத்தும் வாங்கப்படாது என்பார்”

“ஏனப்படி?”

“சொத்து வந்துவிட்டால் பாட்டாளி என்ற தன்மை இல்லாது போய்விடும் என்று சொல்லுவார். என் கலியாணத்தின்போதும் சீதனம் எதுவும் வாங்க மறுத்துவிட்டார். அப்பாவிடம் கிராமத்தில் இரண்டு பரப்பு நிலமிருந்தது. கலியாணத்தின் பின் அதை எழுதித்தர முன் வந்தார். இவர் வேண்டாம் என மறுத்துவிட்டார்”

மாலதி மூலம் மேலும் அவனைப் பற்றி ஆனந்தி அறிந்து ஆச்சரியமடைந்தாள். உழைத்து சொத்து வாங்குவதில் தன் கணவருக்கிருக்கும் வெறி உணர்வோடு அவனை ஒப்பிட்டுப் பார்த்தாள்.

கையில் கீரை, காய்கறி, பழம் கொண்ட கூடையுடன் சந்திரன் உள்ளே வந்தான். ஆனந்தியைக் கண்டதும் ‘வந்து ரொம்ப நேரமா?’ என்று கேட்டான்.

மாதவன் மாலதியின் மடியிலிருந்து இறங்கி ஓடிச்சென்று ‘அப்பா அப்பா’ என்று கூறியபடி ஒரு வாழைப் பழத்தை எடுத்தான்.

“இரண்டு பேரும் தோழிகளாகி விட்டீர்கள் போலிருக்கிறது.”

சந்திரன் சொன்னான். இருவரும் சிரித்தனர்.

சந்திரன் நாற்காலியில் உட்கார்ந்தான்.

“நீங்க சாப்பிடவில்லையா?”

ஆனந்தி நினைவூட்டினாள்.

“நீ சாப்பிட்டாயா? மாலதி இரண்டு பேருக்கும் தட்டில் பிட்டு எடுத்து வா”

“நான் சாப்பிட்டு விட்டே வந்தேன். உ குடித்து விட்டேன். மறுதடவை வரும்போது சாப்பிடாமலே வருகிறேனே. மாலதியின் சமையலையும் சுவைத்துப் பார்க்க வேண்டும்”

மாலதி சிரித்தபடி தலை குனிந்தாள்.

ஆனந்தி சமாளித்துப் பேசிவிட்டு மாலதி குசினிப்பக்கம் சென்றதும் மேலும் பேச்சைத் தொடர்ந்தாள்.

“மில்லில் இப்பொழுது பிரச்சனை எதுவும் இல்லைத் தானே.”

“அங்கே ஏதாவது பிரச்சனை நடத்து கொண்டேயிருக்கும். டைரக்டரில் ஒருவனான மனோகரனை மில்லுக்கு வெளியே விட்டு அடித்து உதைத்து விட்டோம்”

“அப்படியா, என்ன நடந்தது? அவன் பொலிசுக்குப் போயிருப்பானே”

“வெட்கத்தில் அவன் போகமாட்டான். மில்லுக்கு உள்ளே என்றால்தான் சாட்சி தேடி அடித்தவர்களை வேலை நீக்கம் செய்யலாம். வெளியே காரை மறித்தோம். என்னை விபத்துக்குள்ளாக்கி கொலை செய்ய ஒரு மெஷின் ‘போர்மனுக்கு இரண்டாயிரம் ரூபா லஞ்சம் கொடுத்திருந்தான். அந்த ‘போமனை’யும் பணத்தையும் அவனுக்குக் காட்டி விட்டே தோழர்கள் உதைத்தார்கள். ‘நாங்கள் உன் சதியை அம்பலப்படுத்தப் பொலிசுக்குப் போகவில்லை. நீ போனாயோ அம்பலப்படுத்துவதல்ல உன்னைக் கொலை செய்வோம்’ என்று வெருட்டினார்கள். அவன் நடுங்கி தன்னை விடும்படி மன்றாடினான். இனிமேல் மில் பக்கமே வரமாட்டான். மாலதிக்கு இது ஒன்றும் தெரியாது.”

ஆனந்தி ஆவலோடும் ஆத்திரத்தோடும் அந்தக் கதையைக் கேட்டாள். படியிலிருந்து விழுந்ததான மனோ

கரனின் பொய்க் கதையை நினைத்து உள்ளூறச் சிரித்தான். சிறிது நேரம் அவளால் எதுவும் சிந்திக்க முடியவில்லை. பேச முடியவில்லை.

இவன் பள்ளியில் படிக்கும்போது பழகிய சந்திரனில்லை. புதிய சந்திரனின் செயல்களையும் பேச்சுகளையும் எதிர் நோக்கும் விபத்துகளையும் எண்ணிப் பார்க்கும்போது தன்னிடமிருந்து அவன் தூரத்தாரப் போய்க் கொண்டிருப்பது போலத் தெரிந்தது. அவனிடமிருந்து மேலும் கற்று நெருங்கிப் போக முடியுமா. இவனுக்கு ஏதாவது விபத்து நடைபெறின் மரலதி, மாதவனின் கதி என்ன? அவற்றைப் பற்றிச் சிறிதும் கவலைப் படுபவனாகத் தெரியவில்லை.

“சொந்தமாக ஒரு வீடே இல்லை. வீடு கட்டும் நேரக் கமே இல்லை. சொத்தே வேண்டாம் என்று சொல்வதாக மாலதி சொன்னாள். அவளுக்கும் பிள்ளைக்கும் கூட ஒரு பாதுகாப்பு வேண்டாமா? எந்தப் பெண்ணைப் பார்த்தாலும் பணம், சொத்து, நகை, புகைவ வாகனம், திரைப்படம் கண்ணாடி மூலம் மட்டும்தான். மாலதி மட்டும் ஒரு ஆசையும் இல்லாத துறையாக வாழவேண்டுமோ” - மாலதிக்குப் பரிந்து ஆனந்தி கூறினாள்.

“தனிச் சொத்துடைமையை அழிக்க வேண்டும் என்ற கோட்பாடு கொண்டவன் நான். அதுவே இன்றைய சமுதாயத்தின் துன்பங்கள் அனைத்திற்கும் காரணம். தனிச் சொத்துடைமைச் சமுதாயத்தில் சொத்துச் சேர்ப்பதற்கு எல்லையே இல்லை. ஒரு பரப்பு நிலமுள்ளவன் நாலுபரப்புச் சொத்துசேர்க்க ஆசைப்படுகிறான். நாலு பரப்புள்ளவன் நாலு ஏக்கர் வேண்டுமென்கிறான். நாலு ஏக்கர் உள்ளவன் 40 ஏக்கர் தேடப் பார்க்கிறான். பணத்திலும் இப்படியே. இதில் போட்டி, பொறாமை, கழுத்தறுப்பு, சிறிய மீனை பெரிய மீன் விழுங்க, பெரிய மீனை சுறா விழுங்குகிறது. கொலை செய்தும் மற்றவனது உழைப்பைத் திருடியும், பட்டினியைக் காட்டிப் பயமுறுத்தியும் சொத்தையும் பணத்தையும் சேர்க்கலாம். சேர்த்தால்தான் சமுதாய அந்தஸ்து கிடைக்கும்

என்ற நடை முறை கொண்ட சமுதாயம் இது. இப்போட்டியில் பெரும்பான்மையினர் பாட்டாளிகளாகி வாழ்க்கையின் அடிப்படைத் தேவைகளுக்காக அல்லலுறமற்றொருசிறுபான்மையினர் சாகும்வரை கொள்ளையடித்துச் சொத்துச் சேர்ப்பதே வாழ்க்கையின் நோக்கமென அலைகின்றனர். பணத்தால் கிடைக்கக்கூடிய இன்பங்களைத் தேடி ஓடுகின்றனர். பொய்மைகளில் மயங்கி தம்மைத்தாமே ஏமாற்றிக் கொள்ளுகின்றனர். எலும்பைக் கடித்துத் தன் இரத்தத்தையே சுவைத்து மகிழும் நாய்போல ஏமாறுகின்றனர். தனிச் சொத்துடைமையை அனுமதிக்கும் இச்சமூகத்தை உடைத்தெறிந்து சொத்துடைமையற்ற சமுதாயத்தை ஏற்படுத்தவேண்டும் என்ற கோட்பாடு கொண்டவன் நான். தனிச் சொத்தற்ற பாட்டாளிகளுடன் சேர்ந்துதான் இதைச் சாதிக்க முடியும்...''

சந்திரனின் நீண்ட பேச்சை அமைதியாக ஆனந்தி கேட்டுக் கொண்டிருந்தாள். அவன் சொன்னவை யாவும் தர்க்கரீதியாக இருப்பது போலத் தோன்றியது. ஆயினும் தனிச் சொத்தாக வீடு, பணம் இல்லாத நிலையை அவளால் எண்ணிப் பார்க்கவே முடியவில்லை.

''குடும்பங்களில் ஒற்றுமையில்லா திருப்பதற்கும் சண்டை சச்சரவுகளுக்கும் கூட தனிச் சொத்துத்தான் காரணம் என்று சொல்லுகிறாயா?''

''இன்றைய சமூக அமைப்பில் குடும்பங்களில் கூட ஒற்றுமை இருக்கவே முடியாது. சமூக அமைப்பிலுள்ள குறைபாடுகள் யாவும் அதன் சிறு கூறான குடும்பங்களிலும், குடும்பங்களிடையேயும் ஏற்பட்டுவிடுகின்றன. உள்ளைப்போன்ற விருப்பயில்லாத அந்தியப்பட்ட கலியாணங்கள், அடுத்த வீட்டாரின் சொத்து, பணம், நகைகளை, சேலைகளைப்பார்த்துப் பெண்கள் பொறாமைப்படுவது, ஆண் பெண்களின் சமனற்ற நிலைமை, ஆண் பெண்ணைத் தன் சொத்தாகக் கருதுவது, பெண் தன் கணவனைத் தன் சொத்தாக

எண்ணுவது, ஆண் தலையெடுத்த சமூக அமைப்பைப் பேணுவது, பெண்கள் குடும்பத்தின் அடிமையாக அதிக நேரம் உழைப்பது இப்படியாகப் பல காரணங்கள் உள்ளன. சண்டைகள், முரண்பாடுகள் இல்லாத குடும்பங்களையே இச்சமூக அமைப்பில் காண முடியாது...''

சந்திரன் தன் சொற்பொழிவை நிகழ்த்திக் கொண்டிருந்தபோது மாலதி ஒரு தட்டில் பிட்டுக்கு மேல் குழம்பை விட்டுக் கொண்டுவந்து மேசைமேல் வைத்தாள்.

''சாப்பிட்டபடி பேசலாமே''

மாதவன் ஓடிவந்து சந்திரனின் மடியில் ஏறிக் கொண்டான். குழம்பு படாத பிட்டில் சிறு துண்டை அவனுக்கு உகட்டினான்.

''உங்கள் குடும்பத்திலும் சண்டை போடுவீர்களா?''

மாலதியைப் பார்த்துச் சிரித்தபடி ஆனந்தி கேட்டாள்.

''இருவரும் இரு வேறு தொழில்களில் விவவ்வேறு வாழ் நிலைகளில் உள்ளோம். சிந்தனை வேறுபடுகிறது. கருத்துகள் முரண்படவே செய்யும். சண்டை தவிர்க்க முடியாதது. குழந்தையை வளர்ப்பதிலேயே சண்டைவரும். உள் வீட்டில் முரண்பாடு, சண்டை இல்லையா. அதற்கும் இதற்கும் இடையில் சிறு வேறுபாடிருக்கும், அவ்வளவே''

எல்லோரும் சிரித்தனர்.

''பெண்கள் அதிக நேரம் உழைப்பதும் சண்டைக்குக் காரணம் என்று சொன்னீர்கள். அது எப்படி?''

''உன்னைப் போல பணக்காரப் பெண்கள் ஒரு சிறு பருதியினரைத் தவிர பெரும்பான்மையான பெண்கள் அதிக காலையில் எழுந்து, இரவு, நேரம் கழித்து தூங்கும்வரை முள் எழுபவள் என்ற பாராட்டுப் பெற்றவள் பெண். பகலில் கூலி உழைப்பிற்குப் போகும் பெண்கள் கூட அதிகாலையிலும், வேலையால் திரும்பிய பின்னரும், வீட்டில் உழைக்க''

கின்றனர். வீட்டைப் பெருக்கி துப்பாவாக வைத்திருத்தல், சமைத்தல், துணி தோய்த்தல், குழந்தைகளைப் பராமரித்தல் ஆகிய வேலைகளெல்லாம் பெண்கள் தலையிலேயே சுமத்தப் பட்டுள்ளன. கணவனுக்கும், குடும்பத்திலேயே பெரியவர்களுக்கும், மகத்திற்கும், சமூக கட்டுப்பாடுகளுக்கும் அடிமையாக வாழவேண்டியவளாகிறாள்.”

“சரிதான். ஆனால் அதற்கும் குடும்பச் சண்டைகளுக்கும் என்ன தொடர்பு?”

ஆனந்தி கேட்டாள்.

“ஒருவரது உழைப்பு சுரண்டப்படும்போது, அங்கு தோன்றும் உறவை பகைமை உறவு என்று நாம் கொள்கிறோம். தொழிலாளர்களுக்கும் முதலாளிகளுக்கும் இடையில் தோன்றும் உறவு பகைமை உறவு.”

“பகைமை உறவு என்றால்...”

“தொழிலாளியும் முதலாளியும் என்றும் ஒற்றுமையாக இருக்க முடியாது. ஒரு வர்க்கத்தை மற்றவர்க்கம் அழிப்பதன் மூலமே பகைமை தீர்க்கப்படும். இதே போலவே உழைப்பு அத்துமீறிச் சுரண்டப்படும் பெண்கள் உழைப்பைச் சுரண்டும் கணவருக்கோ, குடும்பத்திற்கோ எதிராகப் போராடுகின்றனர். இதனாலேயே இன்றைய சமுதாய அமைப்பில் குடும்பங்களிடையே ஒற்றுமையையோ, சந்தோசத்தையோ காண முடியாது. பெண்கள் தனித்தனி குடும்பங்களில் இயங்குவதால் ஒன்று திரண்டு தமது அடிமை நிலைக்கு எதிராகப் போராட முடியாதவர்களாகவும் உள்ளனர். தொழிலாளர்கள் ஒரே இடத்தில் கூட்டாக உழைப்பதால் ஒன்று திரண்டு போராட முடிகிறது. அவர்கள் நடத்தப்போகும் சாஷிசப் புரட்சியின் மூலத்தான் பெண்களும் விடுதலையடைய முடியும். பெண்கள் ஆண்களைப் போல் சமநிலை அடையும் போதே யதார்த்தமான மகிழ்ச்சியைக் குடும்பங்களில் காண முடியும்.”

“மாலதி, இங்கும் நீ அடிமைதானா. இவர் வீட்டு வேலையெல்லாம் செய்வாரா?”

“இங்கு இருக்கும் வேளைகளில் எல்லாவற்றிலும் உதவுவார்.”

“சமையலில் கூட,”

“ம்ம்.”

மாலதியின் தலையாட்டலைப் பார்த்து ஆனந்தி சிரித்தாள்.

“நீ அதிர்ஷ்டக்காரிதான்.”

சந்திரன் சாப்பிட்டுக் கை கழுவும்வரை காத்திருந்தாள். பின்னர் எழுந்து மாலதிக்கும் குழந்தைக்கும் ‘டட்டா’ சொல்லிவிட்டு காரை நோக்கி நடந்தாள். அவள் எதிர்பார்த்தபடியே சந்திரன் குழந்தையோடு பின் தெரடர்ந்தான்.

“என்ன அலுவல்? மீண்டும் இங்கே?”

“ஏன் நான் வரக்கூடாதா? நீ வரவேண்டாம் என்றாலும் இனிமேல் நான் வருவேன், மாலதி இப்ப என் தோழி. நானே ஏதோ உன்னைப் பார்க்கவேண்டும் போலே இருந்தது வந்தேன்.”

“இன்னும் கல்லூரி நாட்களையே நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறாயோ?”

“முதல் காதல் மறக்க முடியாது. உனக்கே தெரிய வேண்டும். அப்பொழுது நான் தவற விட்டது ஒன்றை மீண்டும் பெற வேண்டும் என்று என் அடி நெஞ்சு அடித்துக் கொண்டேயிருக்கிறது.”

காரில் இருந்து கவிச்சைப் போட்டுக் கொண்டே சொன்னாள். அவ்வேளை நிமிர்ந்து அவனைப் பார்த்தாள். அவன் கண்கள் ஏதோ பேசின.

“நீ ரொம்பப் படித்திருக்கிறாய். அவற்றிலும் கொஞ்ச மாவது படிக்கவும்’ வீரூப்பமாயிருக்கிறது. மறுதடவை மில்லுக்குப் போன் செய்கிறேன். ;’

ஆனந்தி சொல்லிவிட்டு, சந்திரன் ஏதோ கூற வாய் திறக்குமுன் காரை ஒட்டத் தொடங்கிவிட்டாள்.

12

வீடு செல்லும் வரை ஆனந்தியால் பொறுமையாக இருக்க முடியவில்லை. இடையிடை உலாவவரும் மவுன் லெவினியா கடற்கரையை நோக்கிக் காரை ஒட்டினாள். வெய்யில் ஏறிய போதும் கடற்காற்று இதமாக வீசியது. திருடி வந்த டயரி ஒற்றையை எடுத்துப் படிக்கத் தொடங்கினாள்.

‘ஆனந் (‘தி’யை காணவில்லை. எழுத்துத் தவறா. மனைவி படித்தாலும் என்று வேண்டுமென்றே எழுதினாளா! அப்படியே இருக்கிறாள்.

பத்து வருடங்கள். இரு பிள்ளைகளின் தாய். உடலமைப்பில் அதிக மாற்றமில்லை. பேச்சிலும் நடையிலும் மட்டும் எத்தனை மாற்றம், பணத்தால் கிடைக்கக் கூடிய துணிச்சல், அதிகாரம் யாவிலும் தொனிக்கிறது. பணத்தைக் கொண்டு உலக இன்பங்கள் யாவையும் அடைந்து விடலாம் என ஏங்குகிறாள். சமுதாய அமைப்பிலுள்ள சிக்கல்களை, கிடைக்கும் பணத்தின் பின்புறத்தில் மறைந்திருக்கும் அநீதிகளை அவள் அறியாள். கட்டுப்பாடற்ற செக்ஸ், ஸ்ரார் ஒட்டல்களில் கிடைக்கக்கூடிய உணவு, திறில் நடனங்கள், புதிய புதிய உடைகள், இவற்றில் கிடைக்கக்கூடிய தற்காலிக சென்சேஷன்களை மற்றைய பணக்காரர்போல ‘மகிழ்ச்சி’ என்று எண்ணி ஏமாறுகிறாள். மறுபுறத்தில் இவை எதுவுமே கிடையாத மக்கள் படும் துன்பங்களை இவர்கள் மறந்துவிட முடியாது. பாவ புண்ணியம், தலைவிதி என்று மதச்சார்பாக

வெளியே கூறினாலும் சமுதாயத்தில் அவர்கள் வாழும்வரை அடிமனதில் தோன்றி பயமுறுத்தக் கூடிய ஏழைகளின், தொழிலாளர்களின் துன்பங்களிலிருந்து இவர்கள் விடுபட்டு விடமுடியாது. இவர்கள் அமைதியான, உண்மையான சந்தோசத்தையா அனுபவிக்கிறார்கள். டாக்டர் சுந்தரம் திறமைசாலியே ஆனால் அவர் ஒவ்வொரு ஆபரேஷனுக்கும் ஆயிரம் ரூபாவிற்குக் குறையாது லஞ்சம் பெற்று அரசாங்க ஆஸ்பத்திரியிலேயே ஆபரேஷன் செய்வதை அவள் அறியாள் பணக்காரரிடம் லஞ்சம் பெறலாம். ஏழைகள்...! மில் தொழிலாளி முனிதாச பணம் இல்லாததாலேயே ஆபரேஷன் தாமதமாகி இறந்தான். இவனை ஒரு நாளைக்கு உதைத்துத் திருத்த வேண்டும்.”

கடற்காற்றின் குளுமை அவள் கழுத்தில் ஊறிக்கொண்டிருந்த வியர்வைத் துளிகளைத் துடைக்கவில்லை. கடலைப் பார்த்தபடி சிறிது நேரம் அப்படியே இருந்துவிட்டாள், அலைகடல் சூனியமாகத் தெரிந்தது.

திருடிவந்த மற்றைய குறிப்புகள் எதையும் படிக்க முடியவில்லை. காரையே நிதானமாக ஓட்ட முடியவில்லை. வழியில் ‘தெருவெல்லாம் கூட உங்களுக்கா போட்டியிருக்கிறார்கள்’ என்று சைக்கிளில் வந்த ஒரு தொழிலாளி திட்டினான்,

வேகமின்றிக் காரை ஓட்டி வீடு சேர்ந்தாள். அறையைத் தாளிட்டு கட்டிலில் படுத்துக்கொண்டாள். பஞ்சு மெத்தை, உடைகள், நிலைக்கண்ணாடி, அழகு சாதனங்கள், வாசனை சென்ட் யாவும் கண்ணையும் நெஞ்சையும் குத்தின சிந்தித்துச் சிந்தித்து மூளையும் களைப்படைந்தது.

மரலை நாலுமணி வரையில் மூத்த பெண் வந்து கதவைத் தட்டியபோதே எழுந்தாள். குளித்துவிட்டு உணவருந்தினாள்.

“அப்பா வந்தாரா?”

“வந்து சாப்பிட்டு விட்டு ஏதோ ஆபரேசன் என்று போய் விட்டார். எனம்மா, உனக்கு ஏதாவது சுகயீனமா?”

மூத்த பெண் நெற்றியைத் தொட்டுப் பார்த்துக் கேட்டாள்.

“இல்லையே”

“அம்மா கோல்பேஸ்...”

எங்கும் புறப்பட விரும்பாத போதும் பிள்ளைகளின் வற்புறுத்தலுக்கு இணங்கி அவர்களை கடற்கரைக்கு அழைத்துச் சென்றாள். அவர்களது பழக்கமும் கடற்காற்றும் மன நிலையை மாற்றிவிடலாம் என நினைத்தாள்.

அன்று இரவும் மறுநாட்காலையும் சுந்தரத்துடன் ஆனந்தி எதுவுமே பேசவில்லை. அவனாக பேச்சு ஆரம்பித்த போதும் அவள் மௌனம் சாதித்தாள். ஒரே வீட்டில் இத்தகைய அந்நியமனிதர்கள் போன்ற வாழ்வு அங்கு பழமையே.

சுந்தரம் அவளது செயலைச் சிறிதும் பொருட் படுத்தாது ஆஸ்பத்திரிக்குச் சென்றுவிட்டான்.

“என் கணவன்கொலைகாரனா? கொள்ளையடிப்பவரா?” அடிக்கடி ஆனந்தி தன்னைக் கேட்டுக் கொண்டாள்.

சிந்தித்து மூளை குழம்பிய வேளை சிந்தனையைத் திருப்ப சந்திரனது பேச்சுக் குறிப்புகளை எடுத்துப் படிக்கத் தொடங்கினாள்.

“3 வரலாற்றுப் போக்கு—இன்று வரையுள்ள மனித வரலாறு யாவும் வர்க்கப் போராட்ட வரலாறாகும் என்று மார்க்சம் ஏங்கெல்கம் கூறினார். நிலமானிய உரிமை, கடமையை அடிப்படையாகக் கொண்ட நிலப்பிரபு-பண்ணையடிமை உறவுகள் உற்பத்திச் சாதனங்களின் வளர்ச்சிக்குத் தடையாயிருந்தன. அது உடைந்து தொழிலாளி முதலாளிக் கிடையில் ஒப்பந்த உறவு ஏற்பட்டது. முதலாளிகள் லாபம்

சேர்க்க 'சுதந்திரம்' அடைந்தனர். முதலாளி விரும்பியபடி தொழிலாளி உழைக்க 'சுதந்திரம்' அடைந்தான். உற்பத்திக்கு உள்ளீடாக இருந்த விஞ்ஞானம், தொழில் துட்பமாகிய உற்பத்திச் சக்திகளும் சுதந்திரம் பெற்றன. உயர்ந்த லாபம் விரைவாக வளர்ச்சி தர, விரைவான வளர்ச்சி உயர்ந்த லாபம் தந்தது. ஆயினும் உயர்ந்த லாபம் வளர்ச்சியைக் கட்டுப்படுத்துகிறது. உற்பத்தியில் ஏற்றமும் வீழ்ச்சியும் தொடர்ந்தன... முதலாளிகளின் நலன் ஆதிக்கத்தையும் லாபத்தையும் விரிவாக்குவதிலேயே அடங்கியுள்ளது. மறுபுறத்தில் தொழிலாளர்களின் நலன் கூடிய ஊதியம், தொழில் பாதுகாப்பு, குறைந்த நேர வேலை ஆகியவற்றில் நாட்டம் கொண்டது. இவ்விருவர்க்கங்களும் மற்றவர் நலனைப் பறித்தெடுக்க முயலுகின்றன. இவ்வர்க்கப் போராட்டம் சமுதாயம் முழுவதும் பரந்துள்ளது.

“முதலாளிகள் பண ஆதிக்கத்துடன் அரசு ஆதிக்கமும் பெற்று கல்வி, மதம், கலை இலக்கியம், பிறதொடர்பு சாதன நிறுவனங்களுடன் மக்கள் சிந்தனையை தமக்குவேண்டிய வாறு வழி நடத்தவும் குழப்பவும் முடிகிறது. மறுபுறத்தில், எண்ணிக்கையில் கூடிய தொழிலாளர் ஒன்றுபட்டு, வர்க்க உணர்வு பெற்று தொழிற்சங்கம்’ அரசியல் கட்சி அமைத்து முதலாளித்துவ அநீதியை எதிர்த்துப் போராடி அவ்வமைப்பைத் தூக்கி எறிவர். தனிச் சொத்துடைமையை ஒழித்து, சமூக தேவையை ஒட்டிய உற்பத்தியை ஏற்படுத்துவர். கூலி அடிமையை... அந்நியமாதலை ஒழிப்பர். சோஷலிச சமுதாயத்தைக் கட்டி எழுப்பி அதன் உயர்நிலையான கம்யூனிசத்திற்கு இட்டுச் செல்வர்.”

ஆனந்திக்கு எதுவும் முற்றாகப் புரியவில்லை.

சந்திரனின் விரைவான எழுத்து முன்பே பழக்கமாகியிருந்ததால் படித்து முடித்தான். அவனது நோட்டுப் புத்தகத்தை முன்னர் பிரதி பண்ணுவது அவள் நினைவில் வந்தது. ஆசிரியர் நோட்டுத் தரும்போது அவள் குனிந்து எழுதுவது

போல் பாசாங்கு செய்து, வேறு ஏதாவது எழுதி, கீறிக் கொண்டு இருப்பாள். ஒருமுறை சந்திரனைப் பார்த்து அவனது உருவைக் கீறிக் கொண்டிருந்தாள். தாடியும் மீசையும் வைத்துக் கீறி மாலையில் அவனுக்குக் காட்டவேண்டும் என்று நினைத்தாள். பின்புறமாக வந்த ஆசிரியர், 'நல்லாயிருக்கே, யாரை வரைகிறாய்' என்று கேட்டார். 'சந்திரன்' என்று உந்தட்டில் வந்ததை மழுப்பி தடுமாற்றத்துடன் 'அர்ச்சுனனை சேர்' என்றாள். 'நாடியையும் தாடியையும் பார்த்தால் லெனின் போல இருக்கிறது. படத்தின் கீழே அர்ச்சுனன் என்று எழுதி விடு' என்று சொன்னதை நினைத்துத் தன்னுள்ளே சிரித்துக் கொண்டாள்.

சந்திரனை விரைவில் மீண்டும் காண வேண்டும் என அவள் மனம் உந்திக் கொண்டிருந்தது.

13

இரண்டு நாட்கள் பொறுமையாக இருந்தாள். மறு நாட் காலையில் மில்லுக்குப் போன் செய்தாள். அப்போது அவன் அங்கு இல்லை. மாலையில் மீண்டும் போன் செய்தாள்.

''சந்திரன், மாலையில் கட்டாயம் பார்க்க வேண்டும். கோல் பேளிலல்ல. கல்கிசை கடற்கரையில் ஆறுமணிக்கு மேறிஸ் தெரு முடியும் முனைக்கு எதிரே. முன்னர் ஒரு தடவை சண்டை போட்டோமே, நினைவிருக்கா...''

''இன்றைக்கு வசதியில்லை. யூனியன் மீட்டிங் இருக்கு.''

''ஏழு, எட்டு மணியென்றாலும் பரவாயில்லை.''

''மீட்டிங் முடியும் நேரத்தைச் சொல்ல முடியாது... ஆளாத்தி''

''நானைக்கு மாலை ஆறுமணி''

செ. கணேசலிங்கன்

161

சிறிது நேர மௌனம்.

“சரி”

மறுநாள் வரை பொழுது போவதே ஆனந்திக்குக் கஷ்டமாக இருந்தது.

அன்று மனோகரன் மூன்று தடவை போன் செய்து விட்டான். ‘சந்திக்க நேரமில்லை’ என்று கூறி மறுத்துவிட்டான். அவனைத் தட்டிக் கழிப்பது போலக் காட்டியபோதும் அவன் ஆனந்தியை விடுவதாயில்லை. வீட்டுக்கே வந்து விட்டான். பிள்ளைகள் பாடசாலையில். கணவன் ஆஸ்பத்திரியில்.

“வீட்டுக்கு வருவது நல்லதல்ல என்று சொன்னேனே. எனக்கு மட்டுமல்ல உனக்குக் கூடத்தான்” கண்டிப்பாகவே கூறினாள்.

“உனக்காக இந்த வைரத் தோட்டைச் செய்வித்தேன். இந்தப் பரிசைத் தரவே வந்தேன்”

மனோகரன் தணிவாகச் சொல்லி, பரிசை நீட்டினான்.

“நான் என்ன வேசையா?”

அடி நெஞ்சிலிருந்த வெறுப்பு யாவும் வார்த்தையாக வெளிப்பட்டது. மனோகரன் அதிர்ந்துவிட்டான். எதுவும் பேசமுடியாது ஒரு கணம் நின்றான்.

“நான்தானே பரிசுகள் வேண்டாம் என்று எத்தனை தடவை சொல்லியிருக்கிறேன்”

“சொறி ஆனந்தி, இனிமேல் தரமாட்டேன். இதை மட்டும் பிபற்றுக்கொள்”

“வேண்டாம் வேண்டாம்”

இத்தனை விலையான பரிசை வேண்டாம் என்கிறார்களே. இவன் யார்?—மனோகரனின் மனம் குறுகுறுத்தது.

வ—11

“இதை என்ன செய்வது?”

மனோகரனின் பரிதாபக் குரல்.

“நீ கட்டப் போகும் மனைவிக்காக வைத்திருக்கலாம். அல்லது இந்தப் பரிசுக்காக உன்னோடு படுக்க வரத்தக்க எவளுக்காவது கொடுக்கலாம்”

ஆனந்தி கூறிய வார்த்தைகள் அவளை அம்பு போல் தாக்கின. இந்நிலையிலும் அவளை விட்டுவிட விரும்பாத வனாக பேச்சை மாற்றிக் கொண்டான். தோல்வியோடு திரும்பினான்.

‘இன்றோடு தொலைந்தான்’ என ஆனந்தி எண்ணிக் கொண்டாள். ஆயினும் அடி மனம் ‘இவன் ஒரு அழுங்கு. ரோசமில்லாத கோழைகள் தோல்வியை ஏற்றுக் கொள்வ தில்லை.’ என்றும் மறுமனம் சொன்னது.

14

ஆனந்திக்கு அன்றுமாலை இருப்புக்கொள்ளவில்லை. ஐந்தரை மணிக்கே கடற்கரைக்குச் சென்று விட்டாள். மாலை வெய்யில் கண்களைக் கூசச் செய்தது.

மாலை நாலு மணிக்கே மாலைத் தூக்கம் விட்டு எழுந்து விட்டாள். ஷவர் எடுத்து விட்டு, சேலையா, சட்டையா அணியவது என்பதில் மனப் போராட்டம். தன் இளமைத் தோற்றத்தையும் பழைய பசுமை நினைவுகளையும் காப்பாற்ற சட்டையே அணிவதாக முடிவு செய்தாள். உதட்டில் சாயம் பூசவில்லை. நறுமணம் ‘ஸ்பிரே’ செய்யவில்லை. ‘சிம்பி’ளாகச் செல்லவேண்டும் என்று அடிமனம் நினை லுட்டிக் கொண்டிருந்தது. அவ்வாறே வந்திருந்தாள்.

கைக்கடிகாரம் மெதுவாகவே ஓடுவதாகத் தெரிந்தது. கடற்கரையில் அங்குமிங்குமாக குடும்பத்தவர், காதலர்கள் உலாவிக்கொண்டிருந்தனர். குழந்தைகள் கடலில் இறங்கி

செ. கணேசலிங்கன்

யும் அலை துரத்தும்போது ஓடியும் விளையாடிக் கொண்டிருந்தனர்.

காரிலிருந்து இவற்றைப் பார்த்தபடியே பழைய நினைவுகளில் மிதந்து கொண்டிருந்தாள்.

என் காதலில் கட்டுண்டு கிடந்த சந்திரன் இப்பொழுது எப்படி மாறிவிட்டான்? நான் தான் அவனை கம்யூனிஸ்டு ஆக ஆக்கினேனா? என்னைக் கட்டியிருந்தால் இப்படி மாறியிருப்பானா? விட்டிருப்பேனா? எப்படியாயினும் அவன் சரியான வழியிலேயே போய்க் கொண்டிருக்கிறான். என் வாழ்க்கையில் எதைக் கண்டேன்? கார், பங்களா, ஸ்ரார் ஓட்டல்கள், செக்ஸ், பணக்காரக் குடும்பங்களின் பழக்கங்களை இவற்றிலெல்லாம் அமைதி கிட்டியதா?

வீட்டிலே சுந்தரமும் நானும் அந்நிய மனிதராகவே வாழ்கிறோம். இடையிடை சிறிதுநேரம் செக்ஸ்ஸால் ஏற்படும் உறவு தவிர வேறு எவ்வகையில் நாம் ஐக்கியப்படுகிறோம். அதுகூட நான் கவனியாவிட்டால், இவர் வேறு நர்ஸ், லேடி டாக்டரை நாடலாம் என்பதற்காகவே 'டாலிங்' என்று கூறிக்கொண்டு செல்கிறேன். அவர்கூட இதை ஒரு கடமையாகவே எந்த நர்ஸை நினைத்துக்கொண்டு உறவு கொள்கிறாரோ தெரியவில்லை.

'உன்னை நினைத்துக் கொண்டுதான் என் மனைவியைத் திருப்திப் படுத்துகிறேன்' என்றுபாலன் சொன்னான்; நடராசா சொன்னான்.

'இதை உன் மனைவியிடம் சொன்னாயா' என்று கேட்டேன். ஒரே பதிலே இருவரிடமும் கிடைத்தது, மெளனம்.

'இதேபோல உங்கள் மனைவியும் இருக்கலாமல்லவா' என்றேன். மீண்டும் ஒரே பதில். மெளனம்.

குடும்பங்களெல்லாம் இந்த ஏமாற்று விளையாட்டில்தான் நிலைக்கின்றனவா? மீண்டும் மீண்டும் இவ்வினா அலை

போல் எழுந்து கடற்கரை மணலை கடலலைகள் அரிப்பது போல அவளின் சிந்தனையை அரித்துக் கொண்டிருந்தது.

குழந்தைகள்—இவைதான் குடும்பங்களை உடையாது காப்பாற்றி வைத்திருக்கின்றனவா? அல்லது முதுமைப் பயமா? சமுதாயத்தின் இறுக்கமா? சந்திரனால்தான் இதற்கு சரியான பதில் கூறமுடியும்.

எல்லாக் குடும்பங்களும் பணமின்றியே துன்பப்படுகின்றன. சந்தோஷத்தை இழக்கின்றன. எங்கள் குடும்பத்தில் அந்நிலை இருக்கவில்லை. பணத்தால் கிடைக்கக்கூடியவசதிகளைப் பெற்றேன். ஆனால் அப்பணம் எப்படி வருகிறது என்பதைப் பற்றி நான் முன்னர் கவலையே படவில்லை. தற்போது உண்மையை அறிந்த போது எத்தனை பயங்கரமாக இருக்கிறது.

பணத்தைச் சேர்ப்பதிலும் சொத்து வாங்குவதிலும் அவர் எவ்வளவு ஆர்வமாக இருக்கிறார். மனோகரனுக்கும் இவருக்கும் இந்தச் சொத்து வெறியில் எவ்வித வேறுபாடுமில்லை. பணத்தைச் சேர்ப்பதானால் எப்படியும் சேர்க்கலாமா? சமுதாயத்தைக் காப்பவர்கள் இவர்கள் தர்னா?

சூரியன் கடலில் மறைந்து கொண்டிருந்தான். நேரம் 6.10. நிரும்பித் திரும்பி பார்த்தான். பொறுமையிழந்து, காரிலிருந்து இறங்கி அங்கும் இங்கும் நடந்தான். சந்திரன் வராது விட்டுவிடுவானோ?

ஒளியை இருள் விழுங்கிக் கொண்டிருந்தது.

இருளிலே அவன் வந்தால் அவனைக் கட்டித் தழுவலாமா? காதலித்த இரண்டு வருடங்களிலும் கடற்கரை பூங்கா தியேட்டர்களில் கட்டித் தழுவி, முத்தயிட்டதைத் தானே கண்டோம். அப்போதும் அதன் பின்னர் பத்து வருடங்களும் அவனோடு ஓர் இரவையாவது கழிக்க வேண்டும் என்று என் நெஞ்சு தீயாக எரிந்து கொண்டிருந்தது. என்ன விசித்திரம். அவனோடு பழகப்பழக அந்த எண்ணங்களெல்லாம் மறைந்து வருகின்றன. முதல் தடவை கண்டபோது என் நெஞ்சில்

எரியும் தீ பற்றிச் சொன்னேன். சந்திரன் என்னதான் எண்ணினானோ தெரியவில்லை. அத்தீ இப்போது எழுவதே யில்லை. இது விசித்திரமே. சென்ற தடவை கடற்கரையில் தயங்கித் தயங்கியே என் கைகள் அவனைத் தொட்ள. அவனிடமும் எவ்வித சலனமும் ஏற்படவில்லை.

15

மணி 6.30 சந்திரனின் உருவம் தூரத்தில் தெரிந்தது. அவன் தடையை அவள் கண்டு கொண்டாள்.

மனதில் ஒரு பூரிப்பு. அச்சம்.

“பிரிட்டிஷ் ராணி வந்திருக்கிறாள். அவள் போவதற்காக பஸ்களையெல்லாம் நிறுத்தி வைத்திருந்தார்கள். ஏகாதிபத்தியப் பிடியும் அதன் மிச்ச சொச்சங்களுக்கும் இன்னும் போகவில்லை.”

சந்திரன் தானாகவே காரணம் கூறினான். இருவரும் கடற்கரையில் சிறிது தூரம் நடந்தனர்.

ஆனந்தி எதுவுமே பேசவில்லை. ஏதோ பிரச்சனை இருப்பதாக எண்ணி கால்களை மணலில் நீட்டியபடியே ஒரு பிட்டியில் உட்கார்ந்தாள். அவளையும் உட்காரச் செய்தாள்.

“பார்த்து ஒரு வாரம்கூட ஆகவில்லை, அதற்கிடையில் என்ன அவசரம்?”

மீண்டும் அவள் எதுவும் பேசவில்லை.

“என்ன ஆனந்தி சொல்லு”

முதுகில் தட்டிவிட்டுக் கேட்டாள்.

ஆனந்தி விம்மினாள். வாயில் கைக்குட்டையை வைத்துக் கொண்டு விம்மலைத் தடுக்க முயன்றாள்.

சந்திரனுக்கு ஒரே வியப்பாயிருந்தது. ஆனந்தியா அழுவது! இவளுக்கு என்ன துன்பம்?

“என்னவென்று சொல்லு?”

சந்திரன் வற்புறுத்தினான்.

கையில் கசங்கியபடி இருந்த டயரித்தாளைக் கொடுத்தான். சந்திரன் விரித்துப் பார்த்தான். மங்கல் ஒளியில் எழுத்துகள் தெளிவாகக் தெரியவில்லை.

“மாவதிதான் கிழித்து எடுத்தானோ என்று சந்தேகப்பட்டேன். இதற்கு என்ன? உன்னைப் பற்றி ஏதாவது குறைவாக எழுதிவிட்டேன் என்று கோபமா? அல்லது உன் கணவனைக் கொலைகாரன் என்று எழுதி விட்டேன் என்ற ஆத்திரமா? என் நெஞ்சில் தோன்றிய உண்மையை எழுத எனக்கு உரிமை இருக்கிறது...”

உண்மைக் காரணம் அறியா நிலையில் சந்திரன் மனதில் பட்டதைச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தான்.

ஆனந்தி விம்மல் அடங்கியதும் சொன்னாள்:

“அவர் லஞ்சம் வாங்கிப் பணம் சேர்க்கிறார் என்று எனக்கு இதுவரை நானும் தெரியவில்லை. அந்தப் பணத்தை அனுபவித்துக் கொண்டிருப்பது இப்பொழுது அருவருப்பாக இருக்கிறது.”

“அட இதற்கா இத்தனை அழகை. ஒவ்வொரு பணக் காரணும் இப்படியாகத்தான் பணத்தைத் தேடி நீ கண்டது போன்ற சுகம் அனுபவிக்கிறான். இன்றைய சமூகத்தில் நேர்மையாக, நாணயமாக உழைப்பவன்தான் கஷ்டப்படுகிறான். ஏதோ உன் மனதில் இப்படியான நல்ல எண்ணம் தோன்றியது பெரிய வியப்பே.”

சந்திரன் கூறி அவளது முதுகில் தட்டிக் கொடுத்தான்.

“உன்னைக் காதலித்த நாட்களில் இருந்த மகிழ்ச்சி, இந்தப் பத்து ஆண்டுத் திருமண காலத்தில் கிடைக்கவில்லை. எல்லோரும் நாங்கள் சந்தோசமாக வாழ்கிறோம் என்று நினைக்கிறார்கள். எத்தனை பொய். வீட்டில் அந்நியர்கள் போலவே வாழ்கிறோம். இது ஒருவருக்கும் தெரியாது. அவரோடு தற்போது நான் பேசுவதேயில்லை”

“இது உன் குடும்பத்தில் மட்டுமல்ல எல்லாப் பணக்காரக் குடும்பங்களிலும் இதே நிலையே. யாவையும் மூடி மறைத்து நடிக்கிறார்கள். பணத்தையும் சொத்தையும் தேடுவதில் அவர்கள் நினைவெல்லாம் கழிகிறது. பின்னர் அப்பணத்தால் கிடைக்கக் கூடிய இன்பங்களைத்தேடி அலைகின்றனர். உண்மையில் அவர்கள் காணும் மகிழ்ச்சியெல்லாம் அதோ கடலலையின் மேல் தோன்றும் நுரை போன்றதே. உண்மையான மகிழ்வையும் அமைதியையும், அவர்கள் இன்றைய சமூக அமைப்பில் காணமுடியாது. உன்னைப் போன்ற நிலையில்தான் எல்லோரும். உன் வீட்டு விஷயம் எனக்கு லியப்பாகத் தெரியவில்லை.

“அப்பொழுது ஏழைகள் சந்தோசமாக வாழ்கிறார்கள் என்று சொல்லுகிறீர்களா?”

“அவர்கள் துன்பம் வேறு. அடிப்படைத் தேவைகளுக்காக உழைப்பதிலும் போராடுவதிலும் அவர்கள் பொழுது கழிகிறது. அடிப்படைத் தேவைகளைப் பெறும் நடுத்தர வகுப்பினர் உங்களைப் போன்றவரைப் பார்த்து ஏங்குகின்றனர். அதே போன்று வாழ முனைந்து அல்லற்படுகின்றனர். அயல் வீட்டாரோடு போட்டி போடுகின்றனர். கீழ் நிலையில் உள்ளவர்களின் துன்பங்களைப் பார்க்க அஞ்சுகின்றனர். சமுதாயத்தில் சமத்துவமேற்படுவதன் மூலந்தான் குடும்பங்களில், சமுதாயத்தில் சந்தோசத்தை ஏற்படுத்த முடியும்.

“ஏனெனில் அவ்வேளையே எல்லோரும் தாம் விரும்பிய உற்பத்தியில் ஈடுபடமுடியும். இன்று கணவன் உழைக்கும்

போது அவளது வாழ்நிலை, சிந்தனை வேறுபடுகிறது. மனைவியின் வேலைகள் வீட்டில். அதையொட்டியே அவள் சிந்தனையிருக்கும். இதனால் இருவர் சிந்தனையுமே வேறுபடுகிறது. அதனாலும் குடும்பங்களில் முரண்பாடுகள், சண்டைகள் ஏற்படுவது வியப்பல்ல. ”

“உங்களுக்கு மட்டும் இப்படியான சிந்தனைகள் எப்படி வந்தது? நாங்கள் காதலித்து சுற்றித்திரிந்த காலத்தில் இப்படியான விஷயங்கள் பற்றி நீ பேசவில்லை. ”

ஆனந்தி கேட்டுவிட்டு பதிலை ஆவலோடு எதிர்பார்த்தாள். அவளது விம்மலெல்லாம் நின்று நிதான நிலைக்கு வந்துவிட்டாள்.

“வாழ்நிலைதான் சிந்தனையைத் தீர்மானிக்கிறது என்ற கோட்பாட்டில் நான் முழு நம்பிக்கை கொண்டவன். ‘மில்’லில் வேலைக்குச் சேர்ந்தது, யூனியன் வேலைகள் ஆகிய நடைமுறை, மார்க்சிய நூல்கள் தந்த சித்தாந்தம் இவையே சமூக வாழ்க்கையை ஆழ்ந்து காண வழிவகுத்தது. உன் போன்றவர்களின் வாழ்நிலை வேறு. தொழிலாளர்களின் உபரி உழைப்பைப் பறித்தெடுக்கலாம், பணம் சொத்துச் சேர்க்கலாம், எப்படிகும் இன்பம் அனுபவிக்கலாம் என்பவை நீதியாகி, சிந்தனையாகிறது. நீ ஏதோ என்னைக்கண்ட தோஷமோ என்னவோ விசித்திரமாகப் பேசுகிறாய். ”

“எனக்கு ஏதோ நீ சொல்வது, செய்வதுதான் சரியாகத் தெரிகிறது. உன்னோடு சேர்ந்து சமுதாயத்திற்கு ஏதாவது செய்யவேண்டும். அது எனக்குச் சந்தோஷம் தரும் என்று நினைக்கிறேன். நீ என்னைத் திட்டுவாயோ என்று பயம்...”

ஆனந்தி கூறி முடிக்குமுன் சந்திரன் சிரித்தான்.

“ஆனந்தி, நீ வளர்ந்து பெரிய குடும்பம் பெண்ணாகி விட்டாய் என்று நினைத்தேன். நீ இன்னும் பழைய குழந்தை யாகவே இருக்கிறாய். நீயும் இந்தச் சமுதாயத்தில் வாழ்

வதால் ஏற்படும் தற்காலிக உணர்வுகள் இவை. நீர்க்குயிலிப் பேசுந்நவை வாழ்நிலைதான் சிந்தனையைத் தீர்மானிக்கிறது என்று சொன்னேனே. நீ எங்கள் மில்லிலே வந்து விவர்களை நூற்றும் எடுக்கும் மற்றப் பெண்களோடு வேலை செய்வாயா? அதன் பின்னர்தான் உன்னை எங்களோடு சேர்த்துக் கொள்ள முடியும். ஏதோ நீ இப்படியாக எண்ணுவதே ஒரு வளர்ச்சிதான். என் பாராட்டுகள். நீபோய் பழைய வாழ்க்கையிலே உனக்குக் கிடைக்கும் சுகங்களை தற்போது அனுபவி. நாங்கள் அவற்றை அழித்தொழிக்கும் வரை நீ அப்படி வாழலாம். இந்த எண்ணம் ஏற்பட்டிருப்பதால் நாம் தனிச் சொத்துடைமையை அழிக்கும்போது மற்றவர்கள் போல் நீ துன்பப்பட மாட்டாய். நேரமாகிறது. போகலாம்."

"முடியாது. எனக்கு உன்னோடு பேசிக் கொண்டே இருக்க வேண்டும் போலத் தோன்றுகிறது"

"அதற்கு இந்த நேரமும் இந்த இடமுமா வேண்டும்?"

"ம்ம். உன்னோடு வாழ்ந்து வாழ்நாளானெல்லாம் பேசிக் கொண்டிருக்கும் உரிமையைத் தானே இழந்து விட்டேனே. என் குடும்பம் போலத்தான் எல்லாக் குடும்பங்களும் நிஜமான சந்தோசத்தைக் காணாது வாழ்கின்றன என்று சொல்லுகிறாய். அப்போதும் குடும்பங்கள் எல்லாம் உடையாது இருக்கின்றனவே. அதற்குக் காரணம் செக்ஸா, குழந்தைகளா?"

ஆனந்தி கேட்ட கேள்வி சந்திரனுக்கே ஆச்சரியமுட்டியது. இவை பற்றி அவள் சிந்திக்கத் தொடங்கியதையிட்டு மகிழ்ச்சியடைந்தான்.

"தனிச் சொத்துடைமையின் அடிப்படைக் காரணம். அத்தகைய சமுதாய அமைப்பை நிலை நிறுத்துவதற்காக எழுப்பப்பட்ட மேல்மட்ட அமைப்புகளான மதம், கல்வி, சட்டங்கள், கலை இலக்கியங்கள் யாவும் குடும்ப அமைப்பு

உடைந்து விடாதபடி காப்பாற்றுகின்றன. நீ கூறும் செக்ஸ், குழந்தைகளைப் பேணுவதற்குக் கூட சட்டங்கள், மதங்கள், மூலம் கட்டுப்பாடுகள் உள்ளன. எவரும் அவற்றை மீறிவிட முடியாது. இதனாலேயே எத்தனை பிணக்குகள், சண்டைகள் இருந்தபோதும் ஒரு சிலராலேயே அவற்றை உடைத்துக் கொண்டு வெளியேற முடிகிறது.''

''சொத்தில்லாத ஏழைக் குடும்பங்களும் உடையாது இருக்கின்றனவே''

சந்திரன் உடனே தொடர்ந்து கூற இருந்த விஷயத்தை அவளாகவே கேட்டுவிட்டான்.

''ஏழைகளிடம் நான் கூறிய மேல்மட்ட அமைப்பு மிக வலிமையாக உள்ளது. கணவன் எஜமானாகவும் மனைவி அடிமையாகவும் உள்ளனர். கணவன் மனைவியை தன் சொத்தாகக் கருதுகிறான். மனைவியும் ஏற்று நடக்கிறாள். என்னோடு இவ்வேளையில் நீ தனிமையில் பேசுவது போல ஒரு ஏழைப் பெண் வந்து பேசமுடியுமா? எமது சமுதாயம் வளர்ச்சியடைந்து விட்டதாக எண்ணாதே. அடிமைச் சமுதாயத்தின் மிச்ச சொச்சங்கள் இன்னும் நிலவுகின்றன. இதன் முதல் தரமாக உள்ளவர்கள் பெண்கள். இதின்குந்து ஓரளவு விடுதலை பெற்ற நிலையில் நீ உள்ளாய் என்பதில் சந்தோஷப்படவேண்டும். தனிமனிதரால் சமுதாயத்தைத் திருத்தி அமைத்துவிட முடியாது. அது பாட்டாளிகளால் மட்டுந்தான் முடியும். அதற்காகவே நானும் ஒரு பாட்டாளியாக வாழ விரும்புகிறேன். உனக்கு ஏழைகளிலும் பார்க்க ஓரளவு சந்தோஷமாக வாழ எல்லா வாய்ப்புகளும் உள்ளன. போய் வாழ முயலு.''

சந்திரன் எழுந்தான். அவனது கையைப் பிடித்துக் கொண்டு ஆனந்தியும் எழுந்தாள். அவள் கற்பனையில் எண்ணிய செக்ஸ் உணர்வு எதுவும் அவ்வேளை ஏற்படாதது அவளுக்கு வியப்பாயிருந்தது. 'இன்றெலக்கவல் பார்ட்னர்பி' என்பது இதுதானா? அத்தகைய சந்தர்ப்பத்தை

இழந்து விட்டேனா? அவர் தன் ஆபரேசன் திறமையைப் பற்றி. சொத்துப்பற்றி, கம்பனிப் பங்குகளின் ஏற்ற இறக்கத்தைப் பற்றியே பேசுவார். சந்திரனைப் போல சமுதாயத்தைப் பற்றிச் சிந்திப்பவரா? விளக்கம் கூறுவாரா?

கடற்கரை வழியே காரை நோக்கி நடந்து கொண்டிருந்த போது ஆனந்தி ஆழ்ந்த சிந்தனையில் ஈடுபட்டிருந்தாள். கடலலையின் ஓசை மட்டுமே கேட்டுக் கொண்டிருந்தது. தான் ஏதோ ஒரு வகைத் தெளிவும் தெம்பும் பெற்றிருப்பதாக ஆனந்தி உணர்ந்தாள்.

சந்திரனும் ஆழ்ந்த சிந்தனையுடனேயே நடந்தான். திடீரென தன் சிந்தனையில் விடுபட்டவனாக காரை நெருங்கியதும் சந்திரன் கூறினான்:

“ஆனந்தி. இச்சமூக முரண்பாடுகள் பற்றி அறிய நீ ஆர்வம் கொண்டிருப்பதனால் உனக்கு முன்னர் கூறிய ஒரு விஷயத்தை நான் மீண்டும் கூறுகிறேன். உற்பத்திச் சாதனங்கள் முதலாளிகளின் ஆதிக்கத்தில் உள்ளன. இன்றைய சமூக அமைப்பில் உற்பத்தியில் ஈடுபடும் மனிதர்கள் என்ன செய்வது, எப்படிச் செய்வது என்பதைத் தீர்மானிக்க முடியாதவர்களாயுள்ளனர். உற்பத்தி செய்த பண்டமே அவர்களுக்குக் கிடைப்பதில்லை. மனிதர்களிடையே கூட்டுறவின்றி போட்டா போட்டி, பொறாமை, கழுத்தறுப்பு நடைபெறுகிறது. இவ்வாறு அந்நியப் பட்டுள்ள நிலையில் மனிதர்கள் என்ற உயர்ந்த பூரணத்துவ நிலை எய்தமுடியாது. மனிதர்களே தம் உள்ளுணர்விலிருந்து அந்நியமாகின்றனர். இந்நிலையில் எல்லார்க்கும் பங்களிலும் அந்நிய மனிதர்களையே நாம் காணலாம். இன்றைய சமூக அமைப்பு உடைத்தெறியப்படாது சுதந்திரம், மகிழ்ச்சி, அமைதி, அன்பு, காதல் எதுவும் எக்குடும்பத்திலோ அல்லது தனி மனிதர்களிடையோ நிலை பெற முடியாது.

“இன்றைய சமுதாய அமைப்பை எப்பொழுது உடைத்தெறியப் போகிறீர்கள்?”

ஆளந்தி புதுமையைக் காண விரும்பும் குழந்தை போலவே கேட்டாள்.

“அதற்காகவே நாம் முயன்று கொண்டிருக்கிறோம். இன்றைய சமூக அமைப்பு என்றோ உடைத்தெறியப்படுவது நிச்சயம். அதை விரைவு படுத்தவே நாம் நினைவுபூர்வமாக கட்சி அமைத்துப் போராடிக் கொண்டிருக்கிறோம். அது அடுத்த ஆண்டும் நடைபெறலாம். ஐந்து, பத்து ஆண்டுகள் கழித்தும் நடை பெறலாம். ஏகாதிபத்தியத் தாக்கங்கள் வளர்ந்து முரண்பாடுகளைக் கூர்மைப்படுத்திக் கொண்டிருக்கின்றன. புறநிலை வாய்ப்பாக உள்ளது. அகநிலையை ஒருமைப்படுத்துவதுதான் பிரச்சனையாக உள்ளது. மனித வரலாற்றில் பத்து, இருபது ஆண்டுகளே குறுகிய காலமே, நாம் இப்புரட்சியை நடத்தத் தவறினால் எமது பிள்ளைகள் செயலாற்றி விடுவார்கள்.”

சந்திரனின் குரலில் உண்மை உணர்வும் நம்பிக்கையும் ஒலித்தது.

—:—:—

சி.கணேசன்ங்கள்

அந்நிய மனிதர்கள்

